JUDITH SMITH

Mandolinele din Montori

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

Grentha făcu un plonjon graţios în apa străvezie din piscină, înotă până în partea opusă si se opri pentru câteva momente.

în acea dimineaţă însorită de mai, cu razele de soare scânteind pe apa piscinei, văzduhul plin cu miresme de flori si pământ reavăn, Grentha reflecta la norocul ei de a fi venit în Italia, nu numai într-o scurtă vacanţă, ci chiar ca să lucreze si să câştige o sumă modestă, într-o ambianţă incredibil de frumoasă.

Cu două luni în urmă, ideea de a se scălda în aer liber, la şapte dimineaţa, ar fi părut ridicolă. în Anglia, Grentha lucrase în subsolul întunecos al unei biblioteci de provincie, catalogând şi indexând, rezonabil de mulţumită cu munca pe care o făcea, dar întotdeauna în căutarea unor perspective mai interesante.

Si deodată, aproape ca de niciunde, i se ivise şansa

de a lucra pentru câteva luni ca asistentă a unui profesor american angajat în procesul prelungit de a sorta şi colaţiona imensa colecţie de scrisori, eseuri şi alte teste ale celebrului colecţionar şi istoric al artei american Simon Hartford Stratton, care murise cu un an în urmă, la vârsta de optzeci şi doi de ani.

Grentha nu ezitase să profite de fericita ocazie, iar acum locuia cel puţin temporar în vila Stratton, deasupra micului sat Montori, lângă peninsula Sorrento, cu vedere peste Golful Salerno.

De cele mai multe ori, ea şi Mervyn Egerton, un bărbat înalt şi studios, de treizeci şi ceva de ani, lucrau în sala prelungă a bibliotecii, cu pereţii ei acoperiţi de cărţi, pardoseală de marmură şi mobilă de epocă, dar Mervyn îi lăsa şi mult timp liber.

Un glas bărbătesc îi întrerupse şirul plăcut al gândurilor:

- Grentha! Veşti proaste!

Mervyn stătea pe marginea opusă a piscinei.

- Veşti proaste? repetă Grentha. E grav?

Dar, după expresia de pe chipul lui, nu credea că se întâmplase cine ştie ce catastrofă.

- O tragedie! Contesa se întoarce azi de la Roma. Iar şi-a consultat avocaţii şi, fără îndoială, e cum nu se poate mai prost dispusă. Aşa că, hai să plecăm de-aici pe ziua de azi.

Grentha înotă spre el şi ieşi din apă, zveltă, în costumul ei de baie alb. îşi frecă viguros părul lung şi blond cu un prosop gros.

- Unde vrei să mergem?

- A, oriunde. La Sorrento, poate. Pot pretexta că mai am nevoie de caiete şi, fără îndoială, ai putea cere şi tu de urgenţă o panglică nouă pentru maşina de scris. Ai luat micul dejun?

- Nu, dar nu va dura mult ca să-l mănânc. Voi fi gata într-o jumătate de oră.

- Bravo, fetiţo. Atunci, mergem să îmbucăm ceva.

Mervyn porni hotărât spre garajele vilei, iar Grentha intră grăbită în casă. în timp ce se îmbrăca, apoi îşi mânca sandvişurile şi-şi bea cafeaua pe balconul camerei, se întrebă cum avea să reacţioneze contesa la sosire, când urma să descopere că Mervyn era absent. Mervyn ţinea la pace şi linişte, iar Leonora Harford Stratton, văduva unicului fiu al bătrânului, obişnuia să aducă nori de furtună în atmosfera calmă a vilei.

Leonora, o italiancă frumoasă de vreo patruzeci şi cinci de ani, revenise după moartea soţului ei la titlul de contesă, declarând că propriul ei tată fusese conte.

Din păcate, moştenirea de către ea a bunurilor lui Simon Hartford Stratton era îngreunată de probleme considerabile. Adevărat, socrul ei îi lăsase vila, dar se părea că-şi cheltuise cea mai mare parte a averii achiziţionându-şi colecţia magnifică de tablouri, sculpturi, tapiserii şi piese de sticlă, iar acum abia dacă mai existau bani pentru întreţinerea vilei, astfel încât multe dintre comori trebuia să fie vândute.

Aici, Leonora avusese din nou ghinion, căci reieşea că unul dintre nepoţii lui Simon, un tânăr pe nume Rolando, dobândise o mare parte din cele mai valoroase piese ale colecţiei.

Leonora declara că şi le luase singur. Tânărul susţinea că unchiul lui îi dăduse de bunăvoie, pe gratis, unele obiecte. Astfel, Leonora, preocupată de faptul că tânăra ei fiică, Oriella, urma să aibă o zestre prea mică, îl dăduse în judecată pe Rolando, pentru a obţine înapoi bunurile sustrase.

Vizita ei la avocaţi încă nu dăduse rezultatul dorit, aşa că Mervyn avea probabil dreptate să presupună că nu era prea bine dispusă.

Grentha coborî grăbită scara lată de marmură, oprindu-se numai pentru a anunţa o servitoare că, probabil, ea şi Mervyn n-aveau să fie acasă la prânz. îşi găsi şeful în maşină, iar Mervyn porni, ieşind din Montori, pe drumul de coastă, spre Sorrento.

- Cel mai spectaculos drum din Europa, comentă el, după ce trecură de Amalfi.

- De câte ori trec pe-aici, răspunse Grentha, descopăr o mulţime de surprize plăcute.

La fiecare cotitură a şoselei, care străbătea o terasă montană înaltă cu grădini şi livezi într-o parte şi, în cealaltă parte, marea albastră ca penele de păun, se iveau noi privelişti, uneori înspăimântătoare. O maşină care venea pe contrasens apăru brusc la cotitură şi trecu vâjâind pe lângă ei.

- Si cel mai periculos, cred, adăugă Mervyn, frânând un moment.

Grentha râse încet.

- Tu ai fost cu ideea, nu uita, să umblăm azi creanga.

- Recunosc. Dar la gândul că azi se întoarce contesa, ca să tune şi să fulgere peste tot... Nu, n-aş fi putut să suport.

- Crezi că până la urma vă câştiga procesul şi va recupera de la Rolando toate acele tablouri şi celelalte lucruri?

Mervyn zâmbi fără convingere, ridicând din umeri.

- Cine poate şti? Nu are nici o dovadă că bătrânul nu i le-a dat de bunăvoie nepotului. E un caz foarte dificil. Dacă ea afirmă că bătrânul nu era în deplinătatea facultăţilor mintale în acel moment, atunci se pot ivi fel de fel de complicaţii, mai ales conform legilor italiene. S-ar putea să-şi vadă toată proprietatea împărţită, mai mult sau mai puţin egal, între toţi pretendenţii posibili.

-Iar în cazul ăsta, Leonora ar ieşi într-o pierdere mult mai mare decât dacă i-ar reveni vila şi toată mobila rămasă?

- Fără îndoială. Dacă are cap, se va mulţumi cu ceea ce are şi va înceta să mai cheltuiască fără rost banii cu avocaţii.

La Sorrento, Grentha şi Mervyn se plimbară prin magazine, cumpărând articole de papetărie şi alte mărunţişuri.

-N-ar strica să avem ceva de arătat, pentru a dovedi că deplasarea a fost realmente necesară, comentă Grentha, în timp ce-l reîntâlnea pe Mervyn pe terasa unei cafenele, după ce-şi cumpărase un costum de baie nou.

- Ce culoare ţi-ai cumpărat? o întrebă el.

-Albastru. N-am ales-o prea inspirat, pentru că soarele puternic decolorează aproape întotdeauna materialele. Dar mă cam săturasem de alb.

Si deschise punga, arătându-i costumul.

- Totuşi, e un albastru mediteranean frumos şi intens, observă el. Nu cred c-o să se spălăcească.

îi zâmbi.

- Mărturisesc, totuşi, că-mi place albul pe o fată, mai ales dacă e puţin bronzată şi are părul blond ca al tău.

Grentha îi zâmbi şi ea. Acela era unul dintre lururile care-i plăceau la el - stilul lui necomplicat de a face complimente sincere, fără nici un fel de subînţelesuri. Uneori, îşi punea întrebări despre viaţa lui personală. Stia numai că era necăsătorit, trecuse de treizeci de ani şi

făcuse ani de zile cercetări literare la universitatea lui din America. în urmă cu vreo zece ani, petrecuse mult timp în Italia, la Florența, Roma şi alte oraşe, iar în timpul actualei însărcinări spera să poată vizita unele dintre locurile pe care le cunoscuse atunci.

Dădea impresia unui turist american oarecare, nu a unui profesor studios. Cu părul şaten sârmos şi început de chelie, doi ochi căprui atenți şi o gură oricând gata să zâmbească, era destul de atrăgător.

Luară masa la un mic restaurant a cărui curte din spate era umbrită de viță-de-vie. Când se ridicară să plece, Mervyn spuse:

- Aş vrea să mă mai uit o dată prin magazinele alea de marchetărie.

Grentha dădu din cap. Aleea îngustă numită „Strada Marchitanilor“ era ocupată aproape în întregime de ateliere meşteşugăreşti care-şi expuneau tăvile şi mesele, tablourile şi cutiile muzicale.

în ziua aceea, însă, Mervyn uitase că majoritatea magazinelor erau închise la orele siestei; nu mai erau deschise decât vreo două, păzite de vânzători vigilenți.

Se opri să examineze o cutie de şah. Vânzătorul se ridică de lângă uşă, întrebându-l pe un ton îmbietor:

- Vă place? Poftiți înăuntru. Am altele şi mai frumoase.

Mervyn puse cutia la loc ca şi cum din ea ar fi năvălit un roi de albine.

- Nu acum. S-ar putea să revenim în zilele următoare.

Grentha ştia că nu suporta să fie zorit cu cumpărăturile. îi plăcea să examineze îndelung marfa, înainte de a se hotărî să cumpere. Când se răsuci grăbit în loc, Mervyn aproape că se ciocni cu un om care ieşea din magazinul alăturat.

Dădu să-şi prezinte scuzele, apoi exclamă:

- Ei, da’ ăsta-i Craig!

Cei doi îşi strânseră mâinile, iar Mervyn se întoarse spre Grentha.

-îl cunoşti pe Craig Burnell, cred. Lucrează cu echipa de la Pompei.

- Da, ne-am cunoscut cândva...

Grentha îşi amintea că-l văzuse cam cu o lună în urmă, în com-

pania altor membri ai echipei internaţionale care coopera cu guvernul italian în studiul recentelor descoperiri de la Pompei.

Era clar că englezul nu avea o memorie la fel de bună, căci se încruntă uşor, încercând să-şi amintească.

- Nu cred că...

Mervyn, însă, interveni repede:

- E asistenta mea, Grentha... domnişoara Corbett.

Craig se lumină la faţă.

- Da, desigur! murmură el grăbit.

Grentha era uşor amuzată. Oare uituceala lui era sinceră, sau încerca să dea de înţeles că întâlnea zeci de fete, englezoaice ca şi străine, şi nu le prea reţinea feţele?

- Haideţi să bem o cafea în scuar, propuse Mervyn. Ai timp?

Craig dădu din cap, râzând.

- Antichităţile mele au aşteptat aproape două mii de ani şi nu se grăbesc să vadă lumina zilei. Si, cum majoritatea magazinelor sunt închise, de ce n-am deranja un chelner somnoros?

La cafeneaua favorită din scuar a lui Mervyn, un băiat tânăr le servi o cafea excelentă, iar Mervyn îl întrebă pe Craig despre excavaţii.

- Nimic care să zguduie lumea, până-n prezent, replică el. O bucată de coloană care şi-ar putea găsi locul pe undeva.
Sortimentul obişnuit de cioburi şi fragmente din care s-ar putea alege ceva sau nu. Si tu? Ce secrete misterioase ai dezgropat din hârtiile bătrânului Stratton?

Ochii căprui ai lui Mervyn licăriră.

- Nici un scandal, dacă la asta te gândeşti, ci numai câteva scrisori interesante între el şi un comerciant de artă. A încheiat câteva târguri destul de dure, adesea afirmând că articolul pe care voia să-l cumpere era probabil fals sau duplicat, nu autentic, şi prin urmare nu valora mai mult de-un sfer din preţul cerut.

- Si reuşea? se interesă Craig.

- Nu întotdeauna şi nu total, dar de obicei obţinea reduceri substanţiale de preţuri.

Un moment, Craig păru gânditor.

- Vila aia cred că e plină de comori.

Mervyn dădu din cap.

- încă mai conține enorm de multe tablouri valoroase, mobilă, sculpturi şi aşa mai departe. Ai putea-o deschide mâine ca muzeu, iar exponatele ar merita să fie văzute, dar conform contesei cele mai scumpe piese au fost furate de Ronaldo, nepotul bătrânului.

- Da, am auzit. Si unde e colecția lui Ronaldo?

- Are o mică vilă la marginea oraşului Montori, dar nu e atât de prost încât să-şi țină valorile acolo. Cred că-s depozitate undeva la Neapole.

Craig clătină trist din cap.

- Păcat. Indiferent ale cui sunt, obiectele frumoase trebuie să fie vizibile, nu îngropate în seifuri şi depozite.

Grentha, care le ascultase conversația, îl privi atentă. Chiar vorbea serios?

- Dar dacă toate ar fi mereu expuse, n-am mai avea plăcerea excavării şi a descoperirii unor lucruri care mult timp au zăcut ascunse, sublinie ea.

Craig o privi lung, drept în față, iar Grentha văzu că avea ochii de un albastru ca oțelul. Apoi, gura i se arcui într-un zâmbet.

- Adevărat. Aici ai dreptate.

- Până acum, multe le-au distrus vandalii sau timpul. Credeam că numai muntele acela enorm de cenuşă a conservat oraşul Pompei atâtea secole.

Nu voise să pară atât de autoritară, dar simțise în tonul lui Craig o undă slabă de înfumurare.

- Trebuie să treci şi tu o dată pe la vilă, Craig, interveni Mervyn. O vom lăsa pe contesă să fiarbă în suc propriu o zi, două, după ultima vizită la Roma, apoi te voi suna ca să stabilim o întâlnire. Să vii într-o seară, la cină.

- Mulțumesc.

Craig notă numărul de telefon pe o hârtiuță şi i-l dădu lui Mervyn.

- Dacă nu mă găseşti, îmi va transmite cineva mesajul.

Apoi se ridică.

- Trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea şi abia aştept să vă văd - pe amândoi - la vilă, cât mai curând. Arrividerci!

Grentha îi răspunse la salut, conştientă cum subliniase cuvântul „amândoi", deşi probabil că nu voise decât să fie politicos.

- Locuieşte în Sorrento? îl întrebă ea pe Mervyn în timp ce părăseau cafeneaua.

- Da. Stă în acelaşi apartament cu câţiva membri ai echipei. Prietenul meu american Joseph, un francez şi un grec, cred. Sau italian... Nu mai ţin minte.

Grentha zâmbi.

- Cred că are un mare talent la limbi străine.

- Ce-ai vrea să facem în restul după-amiezii? o întrebă Mervyn în timp ce traversau scuarul. Ceva anume?

- Nu. Am terminat cu cumpărăturile, pentru un timp. Poate dacă am merge mai încolo pe coastă, spre Castellammare, apoi pe drumul de munte, şi să ne întoarcem prin partea aceea...

- Cel puţin, nu ne-ar împinge în mare cine ştie ce şofer italian exuberant.

* * *

în timp ce treceau prin Sant'Agnello, Mervyn spuse:

- Cred c-am să închiriez un mic iaht pentru vara asta. Toate insulele astea din jur, Capri, Ischia, Porcida, mă fac să nu mă pot mulţumi doar cu o maşină.

- Splendidă idee, răspunse Grentha, care urmărea o mică şalupă tăind apele golfului, dinspre Neapole către Sorrento. Bărcile mici sunt interesante şi există două golfuri enorme de explorat, Neapole şi Salerno.

- Ai experienţă? Stii să navighezi?

- Nu, dar aş putea să învăţ.

Mervyn râse.

- Ei, dacă-mi cazi peste bord, măcar ştii să înoţi.

în vârful muntelui, se opriră să admire minunata panoramă, cu oraşul Neapole la nord, lângă Vezuviu, dintr-al cărui vârf retezat se înălţa un panaş de fum rozaceu. în depărtare, o linie neregulată, mov pal cu alb, indica Apeninii, iar la sud se întindea tot Golful Salerno, mărginit cu pâlcuri de orăşele.

- Mai e un lucru pe care vreau să-l fac cât timp sunt aici, continuă Mervyn în timp ce se întorceau la maşină. Au loc atâtea săpături, încât mi-ar plăcea să acord interes unui proiect anume. Siturile de la Pompei şi Herculanaeum sunt importante şi absolut uluitoare, dar mai există şi alte locuri, mai puţin cunoscute. La Paestum s-au găsit nişte temple greceşti, iar acum se pare că e în curs de descoperire o jumătate de oraş.

- Dar vei avea timp şi pentru aşa ceva? Iahting, excavaţii...? întrebă Grentha.

- Destul, sper. Nu e nevoie să stăm tot timpul cu nasurile în hârţoage. Cei de la universitate ştiu asta şi ne lasă destul timp liber.

- Cred că întâlnirea din după-amiaza asta cu Craig Burnell ţi-a actualizat ideea?

- Parţial numai. Săptămâna trecută vorbeam cu colegul lui american, Joseph. Mi-a vorbit despre mai multe proiecte unde ar mai fi nevoie de ajutor, săpători atenţi, dar nu neapărat profesionişti. Adevărul este, Grentha, că munca de la vilă e foarte plăcută când suntem singuri, dar cu contesa suflându-ne în ceafă tot timpul... simt nevoia de aer!

* * *

La cină, Contessa Leonora fu surprinzător de amabilă, iar Grentha se întrebă dacă nu cumva consultările legale decurseseră bine, dar urmă exemplul lui Mervyn şi nu întrebă nimic. Nu era nevoie să aţâţe furia Leonorei, care dădea în clocot la cea mai mică provocare.

-Am lăsat-o pe Oriella la Roma, le explică Leonora, cu o privire oblică spre Mervyn. N-ai întrebat de ce lipseşte.

Mervyn zâmbi politicos.

- Nu pentru că nu i-aş fi observat absenţa. Am presupus că nu ar trebui să mă amestec în treburile ei, întrucât, fără îndoială, mi-aţi fi spus la momentul potrivit.

Ochii negri ai contesei sclipiră un moment, amuzaţi de acest răspuns diplomatic.

- Era invitată la câteva petreceri şi dansuri, şi n-am vrut s-o lipsesc de ele. Cine ştie? S-ar putea să cunoască un bărbat foarte chipeş, cu care să se mărite, când va sosi timpul.

- Se poate întâmpla foarte uşor, răspunse Mervyn cu deplină seriozitate.

- Aşa că va rămâne câteva zile acasă la una dintre rudele mele de la Roma. Dar, fireşte, orice bărbat atras de fiica mea va descoperi curând că are foarte puţin de oferit ca zestre.

Expresia contesei se posomorî. Mervyn, însă, se grăbi imediat s-o asigure:

- Nu trebuie să vă faceţi griji. Oriella e atât de atrăgătoare şi fermecătoare, încât orice bărbat va uita curând problema zestrei.

Contesa clătină din cap.

- O, nu înţelegi. Dacă tatăl lui Frederick n-ar fi cheltuit atâţia bani, ar mai fi rămas o moştenire şi pentru Oriella.

Mervyn încuviinţă:

- Nu mă îndoiesc că, atunci când situaţia se va lămuri, veţi fi satisfăcută.

- Da, într-adevăr, dacă reuşesc să-l înving pe ticălosul acela de Ronaldo.

Faţa contesei se înroşise deja de furie, iar Grentha se temea ca Mervyn să nu-şi fi atras fără voie gazda pe o cale periculoasă. Acesta, însă, schimbă imediat subiectul.

- De unde s-ar putea închiria o mică ambarcaţiune? se interesă el.

- O barcă? repetă Leonora. Ca să te plimbi?

- Da. Un mic iaht, eventual, sau o şalupă. E atâta apă în jur şi atât de multe locuri frumoase de explorat, încât ar fi o mare pierdere să nu

le vizitez.

Câteva momente, contesa stătu pe gânduri.

- Există doi, trei oameni în sat, pescari. Fără îndoială, ei îți pot spune. Pe mine nu mă interesează bărcile.

- Atunci, când voi închiria un iaht elegant, vă veți schimba părerea, căci am să vă invit la o croazieră.

Grentha oftă neauzit. Pericolul trecuse pentru moment.

După cină, însă, Leonora anunță că avocații ei îi cereau un inventar nou, mai actualizat, al conținutului vilei.

- Mi-au spus că cel pe care-l au datează de mai mulți ani, îl informă ea pe Mervyn, şi de-atunci socrul meu a cumpărat şi alte articole.

- Sau e posibil să fi vândut unele? întrebă Mervyn.

Leonora dădu din cap, făcând să-i sclipească părul negru şi lucios.

- Sau le-a dăruit! adăugă ea caustic. Sau i-au fost furate!

- Si aveți o listă mai recentă?

- Nu. Aici am nevoie de ajutorul dumitale.

Se aplecă spre el.

- Dacă poți să te uiți prin toate hârtiile şi cărțile, ai putea şi să umbli prin palazzo şi să faci o listă a mobilei, tablourilor şi aşa mai departe.

- Dar nu cred că am destule cunoştințe... începu Mervyn.

- Prostii! îşi flutură Leonora mâna dolofană şi plină de inele. O ai pe isteața dumitale signorina englezoaică să te ajute. în câteva zile, cel mult, terminați toată treaba. Evident, se grăbi ea să adauge, veți fi plătiți. Nu vreau să lucrați fără plata cuvenită.

Pe chipul lui Mervyn se ivi acea expresie şovăitoare pe care Grentha o cunoştea foarte bine.

- Nu sunt sigur că-mi pot permite amânarea...

Contesa râse disprețuitor.

- Amânare! Si azi n-ați amânat? Toată ziua ați umblat să vă distrați, te pomeneşti că hârtiile de-aici s-au sortat singure şi au sărit de la sine în teancurile potrivite?

Mervyn râse.

- N-avem noi asemenea noroc. Voiam să spun numai că nu mă pot întrerupe din lucru pentru perioade îndelungate.

- Atunci, îmi vei face acest serviciu, declară autoritar Leonora. Poate aranjezi să lucrezi o zi la hârtiile pentru universitate şi o zi pentru mine, la palazzo.

Contesa insista ca vila Stratton să fie numită palazzo, dar Grentha aflase curând că în Italia se obişnuia ca oricărei case de mărime moderată să i se spună palazzo.

- Până nu văd despre ce e vorba, nu pot promite nimic, răspunse precaut Mervyn.

- Dar vei încerca?

- Voi începe imediat ce pot, iar dacă descopăr că nu-s în stare, am să vă anunţ.

- Hai, lasă, că nu-i greu deloc! trecu Leonora peste cuvintele lui. Pe cuvânt, dacă aş şti să bat la maşină, singură aş face-o.

Grentha îşi ascunse zâmbetul. Ar fi fost un efort excesiv de imaginaţie să şi-o închipuie pe Leonora în faţa unei maşini de scris, maltratându-şi degetele pe taste.

După cină, Mervyn îi propuse să-l însoţească până în sat.

- Simt nevoia să fac mişcare, declară el. Ai chef de-o promenadă?

- Da, dacă o luăm pe cărarea de pe mal, dar nu în sus.

Escaladarea drumului pietros şi întortocheat care pornea de pe strada principală din Montori era acceptabilă la lumina zilei, deşi făcea praf încălţămintea, dar pe întuneric era de-a dreptul riscantă.

- Ne vom întoarce cu un taxi, îi promise Mervyn.

Contesa le ură noapte bună, cu un zâmbet radios şi complice. în ochi i se citea clar: „Duceţi-vă şi discutaţi între voi, dar mie să-mi veniţi cu răspunsul pe care-l vreau!“

Pe străzile în pantă care coborau spre port forfoteau oameni. Piazza principală strălucea de lumini de la cafenele şi hotelul din colţ, cu jardinierele sale în care creşteau oleandri şi portocali.
Grentha îl însoţi pe Mervyn de-a lungul malului, unde un parapet de

piatră, pe marginea unei cărări înguste, şerpuia printre case şi stâncile de jos.

- Ce părere ai despre planul ăsta năstruşnic? întrebă brusc Mervyn, când ajunse în capăt, unde poarta unei vile bara drumul.

Grentha ezită înainte de a da un răspuns.

-Ar f o treabă simplă pentru un expert, dar de unde vom şti noi cum să descriem toate acele vaze de porțelan, vitrinele cu antichități, sticla venețiană şi toate celelalte? Nu putem decât să facem nişte descrieri aproximative şi să le numerotăm, ca să poată fi măcar numărate.

- Da, e muncă de specialitate. Cred că am putea cere o copie a inventarului inițial, pe care am înțeles că avocații o au. Ar fi mai mult decât nimic.

-Adevărara problemă e dacă tu, personal, vrei să-ți petreci timpul în felul ăsta, sugeră Grentha.

-Nu ştiu, recunoscu el. Dacă aş primi, aş avea mai mult timp ca să...

Se întrerupse brusc.

- Of, hai jos în piazza să bem ceva.

în timp ce coborau spre port, Grentha rămase tăcută. Mervyn părea bucuros că avea o scuză de a-şi prelungi şederea în Montori. Stia atât de puține deaspre viața lui, încât nu putea deduce motivul.

La cafeneaua lui Marco, din colț, Mervyn comandă o sticlă de vin local şi stătură amândoi la masă cam o jumătate de oră, privind trecătorii.

- Salut!

Glasul care-i interpelase aparținea unui tânăr zvelt, care apăruse dintr-o dată lângă masa lor.

- A, Ronaldo! murmură cam fără entuziasm Mervyn.

Noul sosit îi zâmbi Grenthei.

- Pot să iau loc? întrebă el, trăgând un scaun de la o masă alăturată ca să se aşeze înainte de a fi refuzat. Si ce mai face mult stimata mea verişoară Leonora? se interesă. Am auzit că azi s-a întors la palazzo.

Luă paharul cu vin pe care i-l oferise Mervyn şi-l ridică în semn de toast.

- Sper că vizita la Roma a fost plăcută şi i-a făcut bine la sănătate.

Grentha nu prea ştia cum să-l aprecieze pe acel tânăr chipeş, de vreo douăzeci şi cinci de ani. îl întâlnise de câteva ori, deşi nu era un oaspete binevenit la vila Stratton şi îndrăznea să vină numai când se asigura că verişoara lui, contesa Leonora, nu era acasă.

- Contesa pare mulțumită, răspunse Mervyn.

- Nu mă îndoiesc că avocații ei i-au dat iar speranțe.

Ronaldo învârti paharul cu vin, cu un zâmbet triumfător.

- Ar face mai bine să-şi păstreze banii, nu să-i toace pe onorariile lor grase.

Deşi expresia lui Mervyn rămase echivocă, Grentha ştia că îi împărtăşea întru totul opinia.

- Oriella stă o vreme la Roma, îi spuse el lui Ronaldo. Se distrează pe la tot felul de petreceri şi baluri.

împunsătura discretă a lui Mervyn o amuză pe Grentha, căci Ronaldo nu ascunsese faptul că, dacă se căsătorea cu Oriella, toată problema moştenirii s-ar fi rezolvat în modul cel mai mulțumitor.

- A, da, înțeleg că încă nu s-a întors, spuse Ronaldo, deşi din tonul lui se simțea clar că absența Oriellei nu era o noutate pentru el.

Apoi se întoarse spre Grentha.

- Si dumneata, signorina, cum te distrezi? Sau poate profesorul te pune atât de mult la muncă, încât nu-ți mai rămâne timp şi pentru plăceri?

- Acum ce crezi că facem? replică ea. E clar că nu muncim - de fapt, azi ne-am luat liber toată ziua.

- Numai ca să facem un scurt drum la Salerno, adăugă Mervyn. Mai mult pentru cumpărături.

- De ce nu faceți cumpărături de la Neapole? se interesă Ronaldo, întorcându-se din nou spre Grentha. Te-aş putea duce la nişte magazine extraordinare, cu prețuri foarte avantajoase.

Mervyn se grăbi să intrevină:

- Când vom avea nişte cumpărături importante de făcut, o să ținem seama de sfatul dumitale.

Grentha îi zâmbi amabil lui Ronaldo, căci era clar că Mervyn nu i-ar fi acceptat nici în ruptul capului sfaturile.

Tânărul nu se prea îndemna să plece şi, în cele din urmă, Mervyn se ridică, anunțând că el şi Grentha trebuia să se întoarcă la vilă.

- Vă pot duce eu cu maşina, se oferi Ronaldo. O am aici.

- Mulțumim, dar nu e nevoie. Vom lua un taxi. în orice caz, mai avem de făcut o vizită pe drum. Ciao!

în timp ce mergeau spre port, în căutarea unui taxi, Mervyn spuse:

- N-am nici un chef să circul cu maşina ăstuia. Conduce ca un nebun.

- Chiar ai de făcut vreo vizită? îl întrebă Grentha. Sau a fost doar o scuză?

- Corect, răspunse el laconic. N-aş vrea să-l antipatizez, dar nu-mi place deloc compania lui. Mereu îți oferă ajutoare de care n-ai nevoie. Mă tot întreb cum de reuşise să intre atât de mult în grațiile bătrânului Simon Stratton. Mereu vesel şi săritor...

- Am avut grijă să nu menționez închirierea iahtului. Cred că imediat ar fi sărit să negocieze unul.

- Cu un comision grăsuț pentru el însuşi, fără îndoială, replică sec Mervyn.

* * *

A doua zi, la prânz, Mervyn o întrebă pe contesă dacă-i putea invita într-o seară, la cină, pe prietenul lui american, Joseph, şi pe un englez.

- Se numeşte Craig Burnell şi l-ar interesa foarte mult câte ceva din colecția dumneavoastră de artă.

- Dar fireşte, replică Leonora. E tânăr?

- Cam douăzeci şi opt de ani, aş zice.

- A, atunci trebuie să aştepți până se întoarce Oriella. Nu are multe şanse de a cunoaşte bărbați tineri.

Grentha se amuza. Era clar ce părere avea Leonora despre tinerii

prieteni de la Roma ai Oriellei.

- Arată bine? întrebă ea în continuare.

- Mă rog, nu l-am studiat prea atent. Nu e foarte chipeş, cred. Nas coroiat, buze groase, o cicatrice pe un obraz şi cred că are ochii de culori diferite.

Râzând, Grentha se grăbi s-o liniştească pe contesă:

- Nu-i adevărat. Poate că are nas acvilin, dar trăsăturile îi sunt normale; ochi albaştri şi păr des, castaniu.

Imediat îşi dădu seama că Mervyn şi contesa o priveau amuzaţi.

- L-ai inspectat foarte meticulos, fu Leonora de părere.

- Grentha e obişnuită să acorde atenţie detaliilor, interveni Mervyn.

Contesa zâmbi expansiv.

- O, dar un chip bărbătesc e un model mai interesant de studiat decât scrisorile socrului meu, nu-i aşa?

- întâmplător, am memoria feţelor, spuse Grentha, deşi ştia că era o scuză jalnică. Si nici măcar nu era adevărat, pentru că reţinea întotdeauna numele, dar feţele le mai şi uita uneori.

în timpul după-amiezii, lucrând cu Mervyn în bibliotecă, Grentha căzu la un moment dat pe gânduri. îi venise în minte chipul lui Craig Burnell. Ochii lui albaştri aveau o expresie uşor batjocoritoare, iar gura i se arcuia cu umor.

îşi alungă imaginea din minte, concentrându-se asupra paginii scrise de mână pe care încerca s-o descifreze. Numai ridicola descriere făcută de Mervyn o determinase să corecteze impresia pe care şi-ar fi putut-o forma contesa. Dar ce contau impresiile contesei? Ursuză, îşi alungă din minte toate caracteristicile fizice ale lui Craig Burnell.

* * *

Fiica Leonorei, Oriella, urma să vină acasă în săptămâna următoare, iar Mervyn îi felefonă lui Joseph, ca să discute despre invitaţia la cină. La sfârşitul conversaţiei, îi spuse Grenthei că se interesase şi despre închirierile de ambarcaţiuni.

- Mi-a spus că englezul, Craig, se pricepe cel mai bine la aşa ceva,

întrucât şi el a închiriat un vas. Vom vedea ce ne sfătuieşte.

îşi dădură întâlnire la Sorrento, peste două zile, iar contesa îi ceru Grenthei să se ducă şi ea, ca să ia de la cofetar tortul comandat pentru Oriella, la întoarcerea acasă, şi o poşetă de-a ei de la reparat.

La Sorrento, Grentha luă tortul, o capodoperă de artă culinară, reprezentând un edificiu pătrat de ciocolată decorat cu alune şi flori violete. în mijloc avea un „O“ oval, înconjurat cu o explozie de biluțe aurii. Poşeta nu era încă gata, iar Mervyn mai avea diverse treburi prin oraş.

- Nu e nevoie să mă aştepți aici, spuse el. Coboară în port şi stai de vorbă cu Craig, până vin eu. Nu vreau să-l fac să mă aştepte, dacă întârzii.

în timp ce mergea pe digul principal, în căutarea englezului, Grentha auzi un glas strigând-o:

- întâmplător, pe mine mă cauți?

Accentul o făcu să se oprească pe loc, întorcându-se - dar nu văzu pe nimeni.

- Aici, jos! strigă el.

îl văzu cum lega o barcă mică, înfăşurând coarda pe o bintă de fier.

- Nu mă aşteptam să te văd într-o barcă, spuse ea.

- Nu? Arăt nefiresc?

- N-am vrut să spun asta... Dar nu eram sigură unde v-ați dat întâlnire, cu Mervyn. El a fost reținut şi mi-a spus să vin înainte.

- Si ai venit!

Tonul lui înfumurat o derută pentru câteva clipe. După o scurtă pauză, îl întrebă:

- Si-acum ce facem? Urci aici, sau rămân pe loc şi-l aştept pe Mervyn?

Craig râse, aruncându-şi capul pe spate, astfel încât barca se clătină îngrijorător.

- Ai putea să cobori în barcă şi să-mi ții companie.

- Atunci, Mervyn s-ar putea să nu ne vadă, obiectă ea.

- Bine, vin eu sus.

Craig manevră barca spre câteva trepte de piatră, o legă de o altă

baba şi urcă. Purta o cămaşă albastră, descheiată la gât, şi o pereche de pantaloni scurți, cândva albi, acum mânjiți de unsoare şi mâl. în timp ce păşea pe lângă ea, espadrilele îi clefăiau de apă.

- Unde ți-ai dat întâlnire cu Mervyn? întrebă Grentha.

- Pe digul principal. Nu mă aşteptam să vină atât de curând.

- Mai întârzie. Cred că va ajunge în câteva minute.

Craig propuse să se aşeze pe o bancă de piatră, de unde-l puteau zări pe Mervyn când sosea.

- Ce fel de ambarcațiune vrea? o întrebă el pe Grentha.

- N-am idee.

- Mică, mare? Cu vele, cu motor, şi cu una şi cu alta? Iaht de croazieră, cu cabină?

Grentha clătină din cap

- Nu ştiu...

Privind-o lung, Craig se încruntă iritat.

- Ei, trebuie să se hotărască, înainte de a discuta cu cei care închiriază.

- Ti-am spus, repetă ea, abia i-a venit ideea şi încă nu s-a gândit la detalii.

- Atunci, sper că nu va trebui să vin şi eu cu voi. Stii, măcar, care-i prova şi care pupa?

Grentha îi adresă un zâmbet rece.

- Da, pupa e aia ascuțită, iar aia boantă-i prova. Sau invers?

Posomorât, Craig dădu din cap.

- Mai invers de-atât nici nu se putea, din moment ce orice barcă are numai două capete.

- Cu bârna-n mijloc, adăugă Grentha, privind în depărtare. Când întoarse capul, observă că o privea cu răbdare, ca şi cum ar fi fost un copil năzuros sau un cățel prea jucăuş.

- Nu-ți face griji pentru noi, îl linişti ea. Măcar ştiu să vâslesc.

- Tare m-aş mira să nu puneți nava cu fundul pe uscat.

Trecu o jumătate de oră, trecu o oră - iar Mervyn, nicăieri.

- îmi pare rău, se scuză Grentha. Probabil a fost reținut pe neaşteptate undeva.

- Nu contează, răspunse binevoitor Craig.
- Dar îți pierzi timpul...

O privi din nou cu acea expresie îngăduitoare.

- Serios? De unde ştii ce-aş fi făcut dacă nu aveam întâlnirea asta?

Dacă acesta era stilul lui sâcâitor de a flirta cu ea, ar fi fost bine să-i mute gândul. Grentha n-avea de gând să se lase atrasă în plasa seducției lui, numai fiincă era englez. Hotărâse ca nimic să nu tulbure armonia calmă a colaborării ei cu Mervyn.

- Cred că ar fi mai bine să mă duc în oraş şi să-l caut, spuse ea.
- Stii unde să-l cauți?

Grentha ezită.

- S-ar putea să fie în piazza.

-Urma să treacă pe la apartamentul nostru, să-l vadă pe Joseph?

- Nu ştiu.

Craig mormăi exasperat.

-Nimic nu ştii! Chiar nu te interesează ce se întâmplă în jurul tău?

- Poate că-mi văd de treburile mele, răspunse tăios Grentha. Nu, te rog să mă scuzi. Vreau să zic, nu l-am întrebat pe Mervyn unde se ducea fiindcă-mi spusese că intenționa să vină aici cât de curând posibil.

- Nici o problemă. Oricum, şi eu ți-am reproşat că „nu ştii nimic", aşa că suntem chit. Cel mai bine ar fi să mergem la o cafenea din apropiere, de unde voi telefona la apartament, ca să aflu dacă e acolo.

Grentha îl însoți la o cafenea şi aşteptă. Când reveni, Craig clătină din cap.

- Nu răspunde nimeni. Poate l-a luat pe Joseph şi s-au dus în altă parte.

- Hm... Dar mai e şi tortul... mormăi ea.

- Tortul? Ce tort?

- O comandă specială pentru Oriella. Vine mâine acasă.

Expresia lui nedumerită fu atât de comică, încât Grentha izbucni în râs.

- Oriella e fata contesei, urmează să se întoarcă mâine de la Roma,

iar mama ei a comandat un tort special, pe care trebuie să-l duc la vilă.

- Acum unde e?

- în maşina lui Mervyn.

Craig se plesni peste frunte.

- Am nevoie de mai mult decât o cafea. Numai o tărie mă poate face să înțeleg povestea asta ca a lui Alice în Țara Minunilor. Fără îndoială, Mervyn a fost răpit, iar acum infractorii înfulecă tortul.

- Cred că există o explicație simplă, spuse ea, deşi începea să se îngrijoreze.

Dar când trecu încă o oră, tot fără ca Mervyn să apară, problema începu să devină serioasă.

- îmi pare atât de rău, îi spuse Grentha lui Craig. Mulțumesc pentru cafea. Mă duc în piazza principală, ca să văd dacă nu-i acolo.

- Si dacă nu-l găseşti?

- Atunci, am să mă întorc la Montori cu un taxi.

- Vin şi eu cu tine, ca să căutăm prin localurile lui favorite.

- Dar nu vreau să-ți răpesc din timp, obiectă ea. Deja am abuzat...

- Te asigur că nu am nimic mai bun de făcut în acest moment, o întrerupse Craig.

îi era mai uşor să-i accepte oferta decât să mai discute în contradictoriu. Dacă Mervyn avea probleme, atunci ajutorul lui Craig putea fi util.

Căutară împreună pe străzi şi prin cafenele, pe Strada Marchitanilor, dar nu-l găsiră nicăieri.

- Nu crezi că... poate... la spital...? propuse Grentha. Dacă a avut un accident?

Craig clătină din cap.

-Am fi auzit, cu siguranță, dacă un americano era implicat într-un accident. în fiecare cafenea am fi aflat câte o altă variantă.

Grentha se uită la ceas. Era aproape ora cinci.

- Mai bine telefonez la vilă, ca să întreb dacă nu cumva s-a întors.

Craig se oferi să dea el telefon. O servitoare îi spuse că Signor Egerton nu se întorsese.

- Ai de lăsat vreun mesaj? o întrebă Craig pe Grentha.

- Da. Spune-i că voi ajunge acasă peste vreo două ore. Vorbeşti italiana mai bine ca mine.

După ce Craig termină convorbirea, Grentha îi mulţumi.

- Acum iau un taxi.

Alene, Craig răspunse:

- Dacă te tentează o plimbare cu barca până acasă, te pot duce eu. Te asigur că ştiu cu care parte trebuie să meargă înainte.

Grentha râse.

- Sper!

Totuşi, ezita. îl cunoscuse pe Craig doar în treacăt şi, până în acea după-amiază, nu fuseseră decât simple cunoştinţe, dar între timp relaţia lor părea să fi devenit mai puţin formală. O criză minoră netezise drumul spre o amiciţie plăcută. Totuşi, nu îndrăznea să avanseze prea repede.

- Cu barca nu va dura mai mult? întrebă ea, amânând luarea unei decizii. Trebuie să ocoleşti peninsula.

- îndrăznesc să spun că, dacă-mi pun mintea, pot ajunge înaintea taxiului, răspunse el aruncându-i o privire piezişă. Dar, desigur, decizia îţi aparţine numai ţie.

Grentha îi simţi tonul provocator.

- Bine, vin, acceptă ea.

Craig o conduse pe străzile abrupte ale portului, o ajută să coboare în barcă şi porni. Aproape imediat, Grentha îşi regretă hotărârea. Deşi barca pneumatică avea motor exterior, probabil că drumul avea să dureze mult mai mult decât cele două ore în care ar fi ajuns cu taxiul.

După ce ocoli printre câteva iahturi elegante şi alte vase de croazieră, Craig opri lângă un iaht vopsit crem.

- A, nu ştiam că la nava asta frumoasă te refereai, spuse Grentha.

- Ce credeai, că voiam să te duc până acolo cu şalupa?

- Da. N-ai spus nimic despre un iaht.

- Poate că mi-a fost teamă, în caz că-ţi imaginai cine ştie ce palat plutitor, ca ale marilor magnaţi. Oricum, l-am închiriat numai pentru vara asta.

Cu ajutorul lui, Grentha se urcă la bord. Craig începu să lege barca

la pupa şi să ridice ancora.

- Dacă te deranjează vântul, după ce trecem de cap, avem şi un mic salon, îi spuse el, în timp ce pornea motorul.

- Deocamdată rămân aici.

Era evident, că nu intenționa să folosească velele, ci numai motorul auxiliar, aşa că Grentha n-avea să stea în calea vreunui ghiu.

Noua vedere spre coastă, cu falezele sale abrupte, albastre ca ardezia, o fascina.

- Cred că ai fost la Capri? întrebă el, în timp ce cârmea printre insulă şi continent.

- Da, de două ori. Dar mi-ar plăcea să stau mai mult timp acolo. Să mă plimb, să explorez... încă n-am văzut nici măcar Grota Albastră.

- Dacă vrei să vezi culorile, trebuie să fii acolo la o anumită oră.

- Cred că ai călătorit mult prin partea asta a Italiei. De când lucrezi aici?

- De doi ani.

Ceva din tonul lui Craig o făcu să nu-i mai pună întrebări despre situația lui, aşa că rămase tăcută, în timp ce ocoleau Capul Campanella. Grentha îi privea mâinile pe timonă şi părul șaten des, fluturat de vânt. Poate că trebuia să se concentreze la cârmă şi nu-i plăcea să fie pisat cu întrebări fără rost.

Privi spre coastă, căci încă nu văzuse Positano şi Amalfi de pe mare. Acum i se părea incredibil că hotelurile şi casele se puteau ține pe pantele acelea abrupte, fără să cadă unele peste altele.

Când se apropiară de Montori, Craig spuse:

- Dacă pot ajunge la capătul digului, poate reuşesc să te debarc fără a mai folosi şalupa.

Doi băieți zâmbitori fură încântați să prindă parâmele şi să le lege.

Grentha coborî pe mal, dar Craig rămase la bord.

- îşi sunt foarte recunoscătoare, spuse ea. Mulțumesc pentru deranj.

- N-a fost nici un deranj, signorina. Oricând la dispoziția dumitale.

Grentha ştia prea bine că nu trebuia să ia în serios aceste ultime

cuvinte.

- Sper să-l găseşti pe Mervyn acasă, întreg, mai strigă Craig după ea, în timp ce Grentha pornea în lungul digului.

Când întoarse capul, văzuse că plecase deja, întorcând iahtul spre Sorrento. îi făcu cu mâna, dar Craig nu-i răspunse. Probabil n-o văzuse.

în timp ce urca spre vilă cu taxiul, Grentha se gândi la neaşteptatele evenimente ale după-amiezii şi făcu un efort pentru a recunoaşte că fusese egoistă. Ar fi trebuit să-l caute mai insistent pe Mervyn.

Taxiul intră pe poarta vilei, iar Grentha văzu uşurată maşina lui Mervyn în faţă.

în timp ce plătea cursa, contesa apăru grăbită.

- N-ai păţit nimic? E totul în regulă?

- A, n-am nimic, răspunse Grentha. Dar Mervyn...?

- A fost foarte neliniştit.

Mervyn ieşi şi el.

- Ce ţi s-a întâmplat? Te-am căutat peste tot!

Explicaţiile care urmară dezvăluiră că trecuseră unul pe lângă altul fără să se vadă.

- Am umblat prin tot portul, declară Mervyn, dar nici urmă de voi!

- La ora aia eram deja la cafenea, cred, dar ne-am uitat foarte atenţi - mai puţin în cele câteva minute când Craig a telefonat la apartament.

- A, înseamnă că atunci am trecut eu pe-acolo. Sper că nu s-a supărat.

- Nu, aşteaptă cu plăcere să vă întâlniţi altă dată.

După o scurtă pauză, adăugă:

- M-a adus acasă cu iahtul lui.

- Păcat c-am pierdut ocazia. Poate-aş fi învăţat câte ceva despre navigaţie.

Grentha zâmbi.

- A folosit motorul auxiliar. Vântul nu bătea în direcţia dorită. Si tortul? L-ai adus cu bine acasă?

Mervyn mormăi.

- Nu ştiam că era atât de mare. De două ori era să cadă de pe

banchetă, la curbe.

- Da, ar fi trebuit să fiu cu tine, ca să-l țin, recunoscu Grentha. Mă rog, am ajuns toți cu bine, tu, eu şi tortul. Acum trebuie să mă schimb pentru cină.

Mervyn se mulțumi să dea din cap, fără să răspundă. în timp ce urca spre camera ei, Grentha simți nemulțumirea care plutea în aer. Aventura ei de după-amiază începea să arate ca o escapadă cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Si totuşi, nici Mervyn nu-şi prea dăduse silința. Se întorsese acasă abandonând-o acolo, fără măcar să ştie dacă nu cumva căzuse în mare, sau fusese răpită prin cine ştie ce gang întunecos.

Reflectând astfel, Grentha începu să-l învinuiască pe Craig Burnell, pentru fisura oricât de slabă care părea să se fi produs în armonioasa ei relație cu Mervyn. Pe viitor avea să fie mai prudentă cu invitațiile lui Craig.

Când termină de îmbrăcat, ieşi pe balcon să savureze câteva momente parfumurile florilor din grădină. Cineva cânta la mandolină, iar Grentha rămase să asculte melodia blândă şi tandră care plutea prin văzduh. în sfârşit, intră în cameră, întrebându-se într-o doară cine cânta.

Capitolul 2

Oriella se întoarse acasă de la Roma a doua zi, povestind entuziasmată despre festivitățile la care participase şi despre petrecerile şi dansurile unde se distrase - sau, dimpotrivă, îi fuseseră repartizați parteneri nesuferiți.

în seara aceea, la cină, contesa îi puse tot felul de întrebări, la care Oriella dădu uneori răspunsuri hilare.

- Ce-ați mai fi râs să ne fi văzut împreună, tânărul acela atât de înalt, şi eu, pe tocuri, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i văd şi altceva decât nasturii cămăşii!

Oriella nu avea cu mult peste un metru cincizeci, iar partenerul ei fusese un scandinav extrem de înalt. Se vedea clar că-şi moştenise mult mai mult mama italiancă decât tatăl american, având o față armonios formată, cu ochi căprui luminoşi şi părul ca un nor moale şi negru. Pe lângă colorația vie a Oriellei, Grentha se considera cam insipidă, cu pielea ei deschisă, părul blond şi ochii cenuşii. Din partea ei, Oriella îi invidia adesea picioarele lungi şi suple.

-îți stă atât de fermecător în costum de baie! îi spusese ea la un moment dat.

Acum, însă, contesa era în alertă.

- Ai ajuns să stai atât de aproape de bărbatul acela încât îi atingeai cămaşa? întrebă ea cu teamă.

- în timpul acelui dans, da, răspunse fericită Oriella. Dar pe urmă am dansat mai îndepărtați, doar ținându-ne de mâini.

Mama ei nu fu prea convinsă de această nouă dezvăluire.

- Cred că n-am să te mai las la Roma, cu mătuşa şi verii tăi, dacă n-au mai multă grijă de tine.

- Of, mamă, zău aşa, am fost foarte cuminte, în toate sensurile, pe cuvântul meu! declară Oriella. Si mai trebuie să-ți aminteşti şi că sunt pe jumătate americancă, aşa că nu pot fi timidă şi sfioasă ca fetele de-aici, dacă un tânăr îmi dă atenție.

Din partea cealaltă a mesei, Mervyn îi zâmbi aprobator.

- Tot farmecul ambelor naționalități, murmură el.

Contesa îi aruncă o privire tăioasă, dar conchise că nu era decât

una dintre frecventele remarci galante ale lui Mervyn.

- Si tu, Grentha? o întrebă Oriella. Ce festivități au avut loc aici în lipsa mea? O, nu e nevoie să-mi spui. Cunosc deja lungul şir de gale şi festas din fiecare seară, râse ea. Tu şi Mervyn ați stat la birou, cu nasurile îngropate în cărți şi hârtii.

- Nu tot timpul, interveni pe neaşteptate contesa. Grentha şi-a făcut un nou prieten, un englez, care are un iaht şi o invită la plimbări plăcute pe mare.

Grentha zâmbi.

- N-am făcut decât o singură plimbare până acum. Ieri m-a adus înapoi de la Sorrento.

- Dar e foarte interesant! Cum îl cheamă? Trebuie să-l cunosc pe acest englez. Arată bine?

- E prieten cu Mervyn, răspunse Grentha.

- Si e foarte urât, adăugă contesa. E un pitic cu fața schimonosită şi fără dinți în gură.

Mervyn se rezemă de spătar, râzând.

- Zău aşa, Contessa, mi-o plătiți cu aceeaşi monedă!

Oriella se uită de la unul la altul.

- Atunci, înseamnă că are caracter nobil şi maniere elegante, altfel Grentha nu s-ar fi urcat pe iahtul lui.

Această apreciere la adresa lui Craig o făcu pe Grentha să râdă. în ajun, manierele lui nu păruseră deloc elegante, iar unele dintre comentarii fuseseră aproape brutale. Cât despre noblețea de caracter, încă nu-i putea judeca această latură.

- Ai răbdare, Oriella, o sfătui Mervyn. Probabil va veni la cină curând şi atunci, fără îndoială, ai să-l cunoşti.

- Dacă e într-adevăr pitic, voi fi mai înaltă decât el şi n-am să-i văd golurile dintre dinți, ci am să-i ascult glasul fermecător în timp ce-mi va citi poezii.

Mervyn şi Grentha râseră din nou, în timp ce ochii negri ai Oriellei străluceau neîncrezători. La douăzeci de ani, avea o anumită distincție tinerească şi talentul de a face față unor situații pe care Grentha le-ar fi găsit dificile, aşa că nu se lăsa amăgită de descrierile

ridicole ale bărbaţilor.

* * *

Peste câteva zile, Mervyn o anunţă pe Grentha că stabilise o nouă întâlnire cu Craig.

- De data asta, aici, în Montori. A spus că are nişte treburi în oraş şi ne vom întâlni mâine seară, la hotelul Excelsior.

- încă mai vrei să vin cu tine ca să discutăm despre iaht?

- Sigur că da. De ce nu?

- Nu mă pricep deloc la ambarcaţiuni.

- Atunci, putem învăţa amândoi câte ceva de la Craig, replică netulburat Mervyn.

Grentha nu era sigură în ce măsură voia să-şi cultive relaţiile cu Craig, dar nu avea nici un motiv de a refuza întâlnirea.

Auzind despre întâlnire, Oriella declară că voia să vină şi ea.

- Ţin neapărat să-l văd pe monstrul ăsta fermecător despre care vorbiţi cu toţii.

Mervyn nu păru prea încântat.

- Atunci, te rog, promite-mi că n-ai să ne întrerupi discuţiile de afaceri.

Indignată, Oriella făcu ochii mari.

- Am să stau cuminte ca un şoricel.

Această promisiune o făcu pe Grentha să râdă. Oriella ar fi trebuit să fie sau bolnavă, sau doborâtă de cine ştie ce mare tragedie, ca să tacă mai mult de două minute.

Craig îi aştepta la o masă de pe terasa hotelului Excelsior. Mervyn i-l prezentă Oriellei, apoi comandă vin.

Ţinându-se de cuvânt, Oriella rămase tăcută în timp ce cei doi bărbaţi începeau să discute despre avantajele iahturilor de croazieră sau ale velierelor.

- Te-aş putea duce la Capri, unde e un meseriaş foarte priceput. îţi va cere o sumă absolut rezonabilă. Dar trebuie să fii conştient că suntem în plin sezon şi nu prea vei avea de unde alege.

- Nu contează, răspunse Mervyn. Voi lua ce se găseşte, numai să

mă pot descurca.

Craig aruncă o privire spre Grentha.

- Să ai grijă dacă o iei pe domnişoara Corbett cu tine. Nici nu ştie care-i prova şi care pupa.

- Dar ştie să înoate, replică Mervyn. Aşa că, dacă răstorn nava sau ne scufundă o furtună, mă va salva şi pe mine, nu numai pe ea însăşi!

- Mă întreb dacă e înțelept ca un bărbat să se bazeze pe o femeie ca fiind capabilă - sau dispusă - să-l salveze de la înec, comentă Craig, cu o nouă privire piezişă spre Grentha.

- Depinde cine e bărbatul, ripostă ea.

Oriella, considerând că discuția de afaceri luase sfârşit, interveni:

- Grentha e ca un peşte în apă - mai mult, ca o sirenă!

Craig se lăsă pe spate cu scaunul, chipurile speriat.

- Nu mai spune! Te rog, nu vorbi despre sirene în apele astea. Nu ştii că Golful Neapole mai e cunoscut şi ca Golful Sirenelor?

Oriella îi aruncă o privire amuzată, cu ochii ei luminoşi.

- S-ar putea să nu te pască nici un pericol din partea sirenelor, spuse ea cu subînțeles.

- Mulțumesc, zâmbi Craig. Ştiu ce vrei să spui. Sirenele nu şi-ar bate capul cu mine.

- Totuşi, nu arăți chiar atât de îngrozitor pe cât am auzit, continuă fata.

- Zău? Si ce-au spus despre mine?

Oriella afişă cea mai înțepată expresie.

- Am fost învățată să țin secret ceea ce se spune despre oameni în lipsa lor.

- Dar asta nu te împiedică să le ațâți curiozitatea.

- N-a fost nimic, interveni Mervyn. O glumă. Contesa a întrebat despre tine şi... a, să nu uit. Eşti invitat la cină într-o seară din săptămâna viitoare. Când era vorba, Grentha, marți?

- Da.

- Marți voi fi acolo, promise imediat Craig. Trebuie să primesc provocarea şi să aflu ce defăimări am suferit.

Grentha începea să-şi formeze propria ei părere despre acel tânăr plin e sine căruia îi era atât de uşor să se angajeze în dueluri verbale cu fetele. Se vedea clar că-l atrăgea orice tânără rezonabil de arătoasă care intra pe orbita lui, iar Oriella, cu fermecătoara ei piele ca smântâna şi gura apetisantă, nu făcea în nici un caz excepție.

- De ce zâmbeşti? o întrebă Mervyn pe neaşteptate.

Fu scutită de nevoia de a răspunde, căci în acel moment formația de mandoline care cânta în piazza în fiecare duminică seara atacă o canțonetă napolitană veselă.

între timp se ocupaseră toate mesele de la Excelsior şi de pe celelalte terase. Tutungiul îşi instalase deja nevasta şi fiica pe scaune, în fața tutungeriei, iar la începutul primei melodii farmacistul, care vindea şi suveniruri la prăvălia din colț, îi urmă exemplul. Trupeşa lui soție şi cele trei fete fură curând înconjurate de vecini şi prieteni, în timp ce farmacistul aducea alte scaune din casă.

Grentha era intrigată de acest ritual şi atmosfera neinhibată a acelor mici întruniri ale vecinilor, ca să bârfească şi să se distreze.

în spațiul liber al pieței, oamenii stăteau câte doi, trei, sau se plimbau încet încoace şi-ncolo.

Numărul cântăreților la mandolină varia. Uneori erau numai trei sau patru, mai ales în serile de miercuri, când dădeau recitalul de la mijlocul săptămânii, dar acum Grentha numără nouă, cu vârste între optsprezece ani, cât păreau să aibă doi dintre băieții cei mai tineri, şi etatea unor bunici bătrâni. Cu excepția serilor de gală, când cântau la diverse instrumente, de obicei în stil jucăuş, se mărgineau la mandoline, producând o gamă considerabilă de armonii.

- Formația noastră de mandoline e celebră, îl informă Oriella pe Craig.

Acesta zâmbi provocator.

- Nu ştiu dacă se poate compara cu cea din Sorrento.

Buzele Oriellei se răsfrânseră cu dispreț.

- Habar n-ai ce vorbeşti. Cea din Montori e vestită şi întotdeauna o învinge pe cea din Sorrento la concursuri.

Imediat, Craig se dădu bătut şi o întrebă pe Oriella ce părere avea despre Pompei.

- Evident, am fost acolo de multe ori, răspunse ea. Dar ultima dată mi-am luxat glezna. Pietrele din pavaj erau foarte denivelate.

- Poate ar fi bine să te încalţi cu pantofi mai potriviţi. De asemenea, îi voi instrui pe săpători să niveleze terenul. Data viitoare când vii, să mă anunţi, şi te voi conduce la unele dintre cele mai noi descoperiri. Si pe dumneata, domnişoară Corbett, adăugă el, cu întârziere, spre Grentha.

Oriella râse.

- Aşa o numeşti, „domnişoară Corbett“? Mi se pare prea formal. Cu toţii trebuie să fim buni prieteni, iar nouă te rog să ne spui „Oriella“ şi „Grentha“. Pentru mine, Craig e un nume dificil, mai puţin melodios decât cele italieneşti.

- îmi pare rău. Părinţii mei ar fi trebuit să se gândească mai bine, dar n-au prevăzut că s-ar putea să-mi petrec o parte din viaţă în compania unor ştrengăriţe italiene.

- Te rog să nu uiţi că sunt pe jumătate americană, îi reaminti ea.

- Atunci, Mervyn e mai capabil decât mine să se ocupe de jumătatea aceea, replică el.

Mervyn îi aruncă Oriellei o privire binevoitoare.

- Pe mine jumătatea italiană e cea care mă sperie.

Oriella clătină din cap cu tristeţe.

- Orice-aş face, o jumătate din mine e vinovată, oftă ea.

După vreo oră, Mervyn sugeră că era timpul să plece acasă, aşa că porniră spre locul unde Craig îşi parcase maşina.

- Vă pot duce pe toţi până la vilă? îi invită el.

- Mulţumim, dar şi eu sunt cu maşina, răspunse repede Mervyn.

Grentha înţelese că lui Craig i-ar fi făcut plăcere s-o ducă pe Oriella acasă, urmaţi de ea şi Mervyn. Dar, după un moment de ezitare, Craig se aşeză la volan, promiţând să în marţea următoare avea să sosească punctual la cină.

- Are mult farmec, îşi dădu Oriella verdictul în timp ce Mervyn pornea înapoi spre vilă. îl placi, Grentha?

întrebarea ei atât de directă nu o stânjeni pe Grentha, care-şi formase deja o opinie despre Craig.

- Da, e un companion plăcut, confirmă ea pe un ton indiferent.

- Trebuie să cultivăm relaţiile cu el. Ne poate plimba cu iahtul, iar când Mervyn va închiria şi el unul o să avem mai multe posibilităţi de a ieşi pe mare.

* * *

Când inventarul existent al tuturor pieselor de mobilier şi artă le-a fost predat lui Mervyn şi Grenthei, amândoi au fost şocaţi de proporţiile lui. Erau trei volume mari şi groase, cu pagini scrise mărunt, suficiente pentru a descuraja pe oricine avea sarcina de a-l rescrie, verifica şi completa.

- Mamă-mamă! murmură încet Mervyn. N-aveam idee în ce ne-am băgat.

- Nici eu, răspunse Grentha. Nu ştiu cum vom deosebi un obiect de sticlă de altul. Cu tablourile e relativ uşor, dar mobila, ornamentele şi celelalte... o să dureze o viaţă de om!

Mervyn îşi rezemă bărbia în pumn, zâmbind.

- O viaţă...! repetă el. Mă întreb... s-ar putea ca o viaţă trăită în ambianţa asta să aibă avantajele ei. Aici, viaţa decurge într-un ritm mult mai lent decât acasă. Simţi că ai timp să te uiţi în jur, să faci lucrurile pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna şi niciodată n-ai apucat.

- Dar credeam că viaţa ta într-o universitate americană e ferită de agitaţia lumii de-afară, nu?

- Si eu am crezut la fel, până am ajuns aici. Cred că Italia şi clima ei m-au mai înmuiat. Hai, mormăi el, să ne-apucăm de treabă, iar peste inventare ne vom uita după aceea.

în timp ce bătea la maşină copii după scrisorile primite de Simon Hartford Stratton de la prietenii lui din diverse părţi ale lumii, Grentha reflectă că Mervyn se bucura în sinea lui că avea ocazia de a sta mai mult la Montori, sau cel puţin în Italia. Fie ezita să se întoarcă în America, pentru a se confrunta cu situaţia de-acolo, fie cine ştie ce legătură strânsă îl îndemna să rămână pe loc cât mai mult timp posibil.

în ceea ce-o privea pe ea, se convinsese deja că ar fi fost mulţumită

de orice amânare a plecării din Montori, dar apoi îşi spuse că şi ea putea fi o victimă a climei blânde şi a vieții în condiții de lux.

Se concentra asupra scrisorilor, cu atât mai mult cu cât în seara aceea urma să vină Craig la cină şi, deci, trebuia să termine la timp. Joseph telefonase ca să se scuze pentru că nu putea veni.

Când se duse în camera ei pentru a se îmbrăca, văzu că pe pat erau întinse mai multe rochii. Evident, contesa şi Oriella aveau cameristele lor personale, iar Grentha o primise pe Anna, o fată de vreo şaptesprezece ani, care fusese avansată dintr-o funcție inferioară şi trebuia să-şi învețe atribuțiile practicând cu o vizitatoare mai puțin importantă a casei.

Grentha alese o rochie nouă de bumbac gri, cu spirale de culoarea lavandei şi pete bej.

- O port pe asta azi.

în ochii negri ai Annei se ivi mirarea.

- Dar astă seară vine un signore englez! N-o purtați pe asta? întrebă ea, arătând o rochie lungă albă cu roz, pe care Grentha şi-o cumpărase de la Neapole şi o păstra pentru ocazii deosebite.

Grentha clătină din cap.

- De asta s-ar putea să am nevoie numai cu un prilej realmente grandios.

Anna ridică din umeri şi, peste câteva momente, cineva bătu la uşă. După ce schimbă câteva fraze în şoaptă, Anna îi spuse Grenthei că Signorina Oriella o ruga s-o ajute să-şi aleagă rochia pentru seara aceea.

Pe patul, fotoliile şi multe alte mobile din camera Oriellei erau întinse peste o duzină de rochii. Oriella, înfăşurată într-un şal subțire, stătea în mijlocul camerei.

- Grentha, ajută-mă să-mi aleg o rochie potrivită, te rog.

Imediat, însă, îi văzu îmbrăcămintea modestă.

- Dar... încă nu eşti gata?

- Ba da, sunt gata.

- Bine, dar rochia asta e... atât de simplă! Da, este elegantă ziua, când bați la maşină, dar... şi pentru cină?

Grentha râse.

-Mă rog, astă seară nu dăm un dineu de gală. Vine numai Craig. Nu se va aştepta să arătăm ca nişte ducese.

Privirea perplexă a Oriellei parcurse din nou diversificata gamă de rochii.

- Ia-o pe cea care-ți place ție cel mai mult, o încurajă Grentha. întotdeauna trebuie să te simți bine în hainele pe care le porți.

Oriella alese o rochie albă de şifon cu volane, decolteu larg şi un cordon cu model pretențios, petunia cu auriu.

-Asta...? întrebă ea cu teamă.

- Neapărat, fu Grentha de acord. îți stă foarte bine şi are un aspect tineresc.

Oriella îi făcu semn cameristei să pună la loc celelalte rochii.

-Dar şi tu, Grentha, trebuie să porți ceva mai... mai...

-Mai sofisticat? Nu e nevoie, asta-mi convine de minune.

Si totuşi, mai târziu, când intră în micul salon unde se serveau aperitivele, Grentha văzu că Leonora era drapată în catifea de un trandafiriu intens şi-şi pusese colierul de cuarț cu diamante.

Craig sosise deja şi conversa cu Oriella, care-i vorbea cu capul ridicat, astfel încât îi ieşea în evidență curba grațioasă a gâtului. Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet. Grentha avu impresia că putea să vadă atracția dintre acei doi tineri care se întâlneau doar pentru a doua oară, iar scena i se întipări irevocabil în memorie.

Ridicând privirea spre ea, Craig o salută cu un Buona sera curtenitor, părând un moment pe punctul de a-i săruta mâna, după care se răzgândi. Fără îndoială, o salutase deja pe contesă cu ceremonia cuvenită.

- L-am invitat pe Craig la un scurt tur prin unele dintre camerele de-aici, îi explică Mervyn. N-avem timp să-i arătăm totul.

-Dar ceea ce am apucat să văd e splendid şi interesant, adăugă Craig. Nu ştiam că vila Stratton conține atât de multe piese de mare valoare. Si vila e foarte frumoasă.

-Dar consumă o mulțime de bani, comentă contesa.

Mervyn îi zâmbi lui Craig, cu o expresie de avertisment.

- Desigur, confirmă acesta pe un ton firesc. Dar multe obiecte

frumoase sunt indestructibile, după cum am constatat de-atâtea ori la Pompei şi în alte locuri.

Pericolul trecuse pentru moment, căci Craig schimbase subiecutl, vorbind despre domeniile mai largi pe care le cunoştea cel mai bine.

în timpul cinei, contesa îi puse câteva întrebări despre munca şi excavaţiile lui.

- Lucraţi ca un miner?

- Nu tocmai. Săpăturile le fac alţii. De fapt, guvernul italian nu permite ca străinii să participe. Italia are propriii ei experţi şi specialişti în excavaţii. Sarcina noastră - de colaboratori internaţionali
- constă în a desena sau fotografia noile descoperiri, a scrie despre ele şi a ne trimite rapoartele la muzee sau celelalte autorităţi care ne controlează.

Contesa ridică din umerii ei graţioşi.

- Nu mi se pare o muncă prea grea.

- Dar, mamă, Craig trebuie să fie foarte inteligent! protestă cu aprindere Oriella. Trebuie să ştie totul despre oamenii care şi-au construit casele la Pompei şi le-au zugrăvit!

Craig, aşezat între mamă şi fiică, îi mulţumi Oriellei pentru felul însufleţit în care îi luase apărarea, apoi se întoarse spre contesă:

- Cred că încă nu ştim prea multe despre oameni şi casele lor, dar învăţăm tot timpul. Cel mai important e că, sub cenuşa Vezuviului, s-au conservat atât de multe. Alte situri au fost distruse ori s-au degradat, din diverse motive, de-a lungul secolelor. Prin toată Italia, ba chiar în toată Europa şi în alte zone, probabil, oamenii au luat templele ruinate drept cariere de piatră şi s-au servit pentru propriile lor construcţii.

- Ceea ce a îngreunat cu atât mai mult munca arheologilor, interveni şi Mervyn. Ce crezi, există vreo şansă pentru ca unui neofit ca mine să i se permită să lucreze la unul dintre situri?

Craig stătu pe gânduri câteva momente. Apoi spuse:

- Probabil nu la Pompei, dar dacă te interesează, se fac unele excavaţii la Paestum, lângă Salerno. S-ar putea să merite. Prietenul tău american, Joseph, se gândeşte să petreacă acolo câtva timp, nu peste mult. Ce-ar fi să discuţi cu el?

- Cred că aşa voi face. Dacă-mi rămâne timp, mai bine zis.

Restul serii trecu în linişte, iar Craig, însoțit de Mervyn şi Oriella, mai inspectă câteva saloane pe care nu le văzuse, în timp ce Grentha stătea cu contesa.

- Deci, tânărul arată normal, la urma urmei, comentă Leonora cu un zâmbet.

- V-ați aşteptat la altceva? o întrebă Grentha.

- Fireşte că nu. E foarte atrăgător, dar nu vreau ca Oriella să fie prea atrasă de el. E atât de tânără şi, în situația în care ne aflăm, trebuie să găsească o partidă bună. Oare acest tânăr englez e cumva bogat?

Grentha clătină din cap.

- Nu ştiu nimic despre familia lui, dar nu cred că are avere.

- Totuşi, nu voi lua măsuri prea aspre ca s-o opresc pe Oriella. Trebuie să învețe să cunoască bărbații şi n-o poate face dacă-i ordon să stea lângă mine acasă, împiedicând-o să se mai distreze şi ea puțin - dar discret, înțelegi...

- Cred că aveți o atitudine foarte înțeleaptă, comentă Grentha. împotrivirea acționează întotdeauna ca un bumerang şi, când o fată e împiedicată să se întâlnească cu un anumit bărbat, nu face decât să-l zeifice.

Contesa dădu din cap, înțelepțeşte.

- Si tu judeci cu cap. încă nu te bate gândul măritişului?

- încă nu.

- Poate că vei ajunge, cu timpul, să-l priveşti pe Mervyn ca pe un posibil soț? Aveți atât de multe în comun. E cam bătrâior pe lângă tine, dar uneori asta ajută ca un mariaj să fie cu atât mai fericit.

- Am douăzeci şi doi de ani, spuse Grentha. Mervyn are în jur de treizeci şi cinci, însă nu e vorba numai de vârstă. Țin foarte mult la el şi-mi place să lucrăm înpreună, dar nimic mai mult.

Nu adăugă că avea pentru Mervyn aceleaşi sentimente ca pentru un unchi tânăr sau un frate mult mai mare.

Când în sfârşit Craig, Oriella şi Mervyn reveniră, Craig vorbi despre posibilele aranjamente pentru a-l duce pe Mervyn la Capri, în căutarea unei ambarcațiuni potrivite.

- Va fi o călătorie doar pentru bărbați? se interesă Oriella.

Craig se întoarse spre ea.

- Cu ce vei contribui la discuția noastră despre nave și prețuri?

Bărbia Oriellei se înălță.

- Nu e nevoie să fim prezente la discuție. O vom lăsa în seama voastră, iar noi două vom hoinări pe insulă. Apoi, luăm cu toții cina acolo și ne vom întoarce acasă la lumina lunii.

* * *

Totuși, planul Oriellei nu s-a putut împlini, căci Craig și colegii lui au devenit dintr-o dată foarte ocupați cu unele descoperiri noi, petrecându-și aproape tot timpul la acel sit.

Peste câteva zile, Craig dădu telefon ca să se scuze.

- îmi pare rău, dar nu-mi mai văd capul de treburi. Până și noaptea fac fotografii, cu blitzul, ca să nu ne scape nici un detaliu.

- Nici o grijă, îi răspunse Mervyn. Când ești liber, anunță-mă și-o să aranjăm noi ceva.

Oriella îi destăinui Grenthei suspiciunile ei.

-Ăștia ticluiesc ceva, spuse ea pe un ton dramatic. Vor să scape de noi.

Grentha ridică din umeri.

-Uneori, bărbaților le place să fie singuri când iau hotărâri importante. Sau, nu tocmai singuri, dar fără femei care să-i bată la cap.

- Dar am promis că nu ne amestecăm! se tângui Oriella. Nu vrem decât o croazieră până la Capri.

într-o dimineață, peste alte câteva zile, Mervyn intră în bibliotecă având aerul unui copil care o fost prins furând din frișcă.

-Am închiriat o navă, anunță el.

- Când? în dimineața asta?

Grentha se uită la ceas, care arăta unsprezece și jumătate.

Mervyn dădu din cap.

- Craig mi-a telefonat aseară, târziu, și s-a oferit să mă ducă la Capri azi în zori, dacă voiam să-l însoțesc. Așa că am primit bucuros și am închiriat un mic vas de croazieră cu cabină, pentru tot restul verii.

Grentha începu să chicotească.

-Vânt din pupa şi Dumnezeu să-ţi binecuvânteze nava şi pe toţi cei ce vor naviga cu ea, dar tu şi Craig veţi avea nevoie de nişte scuze beton-armat, ca s-o înduplecaţi pe Oriella!

- Da, ştiu.

Mervyn trânti nişte hârtii pe birou.

- S-ar putea ca în curând să mergem pentru mai mult timp la Capri, savurând excursia fără a ne pierde timpul cu negocieri prin porturi.

- Câtă dibăcie! râse Grentha. Cine-a venit cu ideea asta? Craig?

îl văzu pe Mervyn dând din cap, amuzat.

- Da, bineînţeles. Probabil cunoaşte zeci de moduri diferite de a preîntâmpina criticile femeieşti.

Când auzi despre vasul lui Mervyn, Oriella îşi aruncă braţele spre cer, cu un gest dramatic.

- Poftim! Am ştiut eu! Of, bărbaţii! Cum ai putea să ai încredere în ei?

- Dar Craig a promis, repetă împăciuitor Mervyn.

- A promis? repetă Oriella cu dispreţ fin. Promisiunile lui sunt la fel de fragile ca paharele de vin. Va trebui să plătească scump păcăleala asta. Nu trebuie numai să mă ducă la Capri, ci şi la Ischia, în altă zi, şi la Amalfi. Si poate că imediat au să-mi mai vină şi alte locuri în minte.

Grentha nu-şi putu stăpâni râsul.

- Te poţi gândi la toate locurile de pe litoralul italian şi la toate de pe Mediterana, dar asta nu înseamnă că o să se conformeze!

Pe neaşteptate, Oriella se aşeză în cel mai apropiat scaun. Cu mâinile împreunate în poală şi cea mai cuminte expresie pe faţă, spuse fără aprindere:

- Craig va face ce-i cer eu.

- Se pare că l-ai cucerit pe prietenul nostru englez cât ai zice peşte, observă Mervyn, scoţându-şi ochelarii cu rame de baga ca s-o privească. Nici chiar Grentha, care-l cunoaşte de mai mult timp decât tine, n-ar fi atât de pretenţioasă, şi doar sunt compatrioţi.

Buzele pline ale Oriellei se arcuiră într-un zâmbet fericit.

- E englezoaică, iar fetele italience acţionează mai repede!

- Atunci, aş putea să te rog, să te implor chiar, să acţionezi repede şi acum şi să ne laşi să ne vedem de treburi? îi ceru Mervyn.

- Sigur că da. Dar dacă nu ţi-ai fi pierdut vremea în dimineaţa asta alergând după bărci cu noaptea-n cap, acum ai fi avut mai mult timp pentru lucru.

Si ieşi, iar paşii i se îndepărtară sacadaţi pe coridorul pardosit cu marmură.

Mervyn scoase un oftat prelung de uşurare.

- Abia aştept să fac o croazieră la Capri, zâmbi Grentha. Stii să navighezi?

- Mi-am luat un manual de instrucţiuni.

Ostentativ, Grentha reveni la treburile ei, cu speranţa că, dacă ajungea să fie pasageră pe nava lui Mervyn, manualul lui de instrucţiuni ar fi prevenit necesitatea de a înota din larg până la ţărm.

* * *

Pe înserat, îl însoţi să-i vadă vasul amarat în port.

- Nu e foarte mare, recunoscu Mervyn, dar nu mă deranjează. Patru oameni pot călători în condiţii confortabile.

Grentha se uită la nava albă cu brâu verde şi perdele la ferestrele salonului.

- Văd că se numeşte Falcone*. Acum te vei putea repezi ca o pasăre de pradă. Iahtul lui Craig cum se cheamă? N-am observat.

- Nici eu. Probabil te interesa mai mult navigatorul decât nava, răspunse Mervyn cu o privire ironică.

Grentha râse, dar nu răspunse la provocare.

în timp ce plecau, îl văzură pe Ronaldo apropiindu-se.

După câteva fraze introductive, tânărul spuse:

- Am auzit c-ai cumpărat o navă.

- Am închiriat-o doar, răspunse scurt Mervyn.

- Ce păcat! Dac-aş fi ştiut, îţi făceam eu rost de una, în condiţii foarte avantajoase.

Mervyn şi Grentha schimbară o privire amuzată. După cum se

* - „Şoimul“ (n.tr.)

lăuda, Ronaldo putea face rost de orice, în condiții foarte avantajoase. Grentha bănuia că o mare parte din aceste avantaje ajungeau în buzunarul lui.

- Regret, răspunse Mervyn cam repezit. Acum e prea târziu.

- N-am văzut-o pe Oriella de când s-a întors de la Roma, dar nu sunt bine primit la vilă, aşa că nu pot veni într-o vizită ca să văd ce mai face.

- Face foarte bine, spuse Grentha.

- Mă bucur să aud. Si tu arăți senzațional.

- Mulțumesc.

- Si nu-ți mai vezi capul de treburi cu noul inventar...

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație, iar Mervyn întrebă imediat, pe un ton prudent:

- Cine ți-a spus asta?

Ronaldo zâmbi.

- Ei, astea se află...

Apoi oftă adânc.

- Of, cumplită muncă... O să dureze ani de zile.

O privi cu subînțeles pe Grentha.

- Dacă ai nevoie de ajutor, ți-l ofer cu cea mai mare plăcere. S-ar putea să existe unele obiecte la care să nu te pricepi.

- Mulțumesc, Ronaldo, dar...

- Dacă ne împotmolim, îi întrerupse Mervyn, te vom anunța, dar deocamdată preferăm să ne facem treaba singuri, aşa cum ştim noi.

Zâmbetul lui Ronaldo nu şovăi decât o clipă, însă ochii negri îi deveniră mai duri.

Porniră toți trei spre piazza principală, unde Ronaldo îi invită să bea ceva la cafeneaua lui Marco, dar Mervyn refuză.

- Mulțumesc foarte mult, însă ar trebui să ne întoarcem la vilă, pentru cină.

După de se despărțiră de Ronaldo, Mervyn spuse iritat:

- Ce pisălog mai poate fi! De parcă l-am lăsa să se apropie de inventar!

Grentha râse.

- Crezi că ar mai şterpeli câteva mărunțişuri, după care ne-ar spune că s-au vândut şi să le tăiem de pe listă?

- La început am crezut că într-adevăr unchiul lui îi dăduse, probabil, câteva tablouri, statuete şi aşa mai departe, dar acum, că-l cunosc mai bine, sunt convins că le-a furat pe toate.

La vilă, Oriella le ieşi grăbită în întâmpinare pentru a le spune că telefonase Craig, scuzându-se pentru comportamentul nepoliticos şi invitându-i pe toți la o mică petrecere pe care o dădea în apartamentul lui din Sorrento.

- Când? întrebă Grentha.

- Poimâine. Ai mai fost la el acasă?

- Eu nu, numai Mervyn.

- Si-i vom cunoaşte prietenii, pe american, pe francez şi pe grec, continuă Oriella cu sufletul la gură.

Grentha râse.

- Parc-am fi în bancurile alea cu „Odată, un american, un francez şi un grec..."

- Contesa te lasă să mergi? întrebă Mervyn. Sau a invitat-o şi pe ea?

- Evident, vine şi ea, răspunse Oriella, ridicând sprâncenele surprinsă. Doar nu crezi că m-ar lăsa - sau chiar pe Grentha - singură în vizită, într-un apartament plin de bărbați!

Fu rândul lui Mervyn să râdă.

- Da, înțeleg. Asta-i jumătatea ta italiană - cea circumspectă. Jumătatea americană ar intra bucuros şi într-un bârlog de tâlhari, dară ar avea vreun interes.

- Avantajul de a avea două naționalități, remarcă Oriella cu un zâmbet satisfăcut.

Grentha nu se osteni să-i ceară explicații despre remarca „sau chiar pe Grentha". în timp ce se ducea în camera ei ca să se schimbe pentru cină, simți un fior de emoție la gândul că urma să-l întâlnească din nou pe Craig, de astă dată în ambianța de la el de-acasă.

Capitolul 3

Grentha şi Mervyn s-au consultat şi au decis că-şi puteau combina cel mai bine munca la inventar cu celelalte sarcini dacă Grentha îi acorda cam o oră pe zi.

- Cred că ar fi mai bine să adunăm un număr de neclarităţi, propuse ea, după care să le lămurim împreună, sau cu ajutorul contesei.

- Bună idee. Uneori, nedumeririle se limpezesc de la sine când găseşti şi alte obiecte de acelaşi gen, chiar şi în altă cameră.

- Voi încerca să rezerv cel puţin o oră, cam între patru şi şase, continuă ea. Atunci ştiu că mi-am făcut aproape toată treaba pe ziua în curs. Altfel, aş putea fi tentată să-mi pierd toată ziua cu inventarul.

Munca, însă, se dovedi mult mai grea decât îşi imaginase. Avea impresia că nimic din camere nu se potrivea cu descrierile de pe hârtii. După o oră, Grentha fu mulţumită că identificase o masă cu intarsii de sidef, un mic tablou olandez în ulei şi un paravan cu tapiserie.

Aşa cum preconizaseră toţi, munca ar fi durat ani de zile. Privi în viitor şi se văzu pe sine însăşi pe la vreo cincizeci de ani, o fată bătrână continuând să-şi mijească ochii miopi spre porţelanuri şi sticlărie, bronzuri şi monede, şi scriind datele în teancuri-teancuri de volume dintre care cele mai vechi se şi mucegăiseră.

I-o şi spuse lui Mervyn a doua zi dimineaţa, când începură munca la bibliotecă.

- Oricum, azi nu voi avea timp, dacă mergem la Sorrento.

- La Sorrento? repetă el. De ce? Ce facem acolo?

Grentha înălţă sprâncenele.

- Ai uitat? Suntem invitaţi cu toţii acasă la Craig.

- A, sigur că da. Uitasem complet.

îşi frecă bărbia.

- Si mă încurcă... Aranjasem ca diseară să fac o ieşire de probă cu Falcone.

- Ei, Falcone n-o să se plângă, nici n-o să te muşte, dacă nu te ţii de cuvânt.

Mervyn clătină din cap.

- Cerusem cuiva din port să vină cu mine. Un om pe care mi l-a recomandat Marco, de la cafenea.

- Nu-l poți anunța?

- Cred c-aş putea să-i dau un telefon lui Marco. Desigur, nu e obligatoriu să vin şi eu diseară la Craig. Soferul contesei vă poate duce pe toate trei. Si să nu fii atât de sigură că navele nu se supără dacă nu te ții de cuvânt. îți pot face farse, devenind... absolut imprevizibile.

Grentha zâmbi.

- Stiu. La fel de imprevizibile ca femeile. Asta voiai să spui.

* * *

Pe înserat, grupul porni spre Sorrento. Mervyn capitulase, amânându-şi plăcerea de a-şi încerca nava, ca pe o jucărie nouă. Oriella stătea lângă el, iar Grentha şi Leonora, pe bancheta din spate.

- Nici nu ştiu de ce vin cu voi în seara asta, se plânse contesa. Habar n-am ce pot discuta cu atâția bărbați entuziasmați de ruine, Pompei şi excavații.

Oriella râse.

- Cum să nu ne însoțeşti, mamă? Si ştii foarte bine c-o să-ți placă să fii înconjurată de tineri, ascultându-te şi admirându-ți frumusețea.

Contesa făcu un gest dispreţuitor, dar Grentha ştia că, în sinea ei, era flatată.

Totuşi, atmosfera nu era deloc destinsă. Mervyn emana o tensiune care o nedumerea pe Grentha. O simțea în felul cum conducea maşina, frânând prea brutal la cotituri, în răspunsurile monosilabice pe care i le dădea Oriellei. Oare era într-adevăr atât de vexat fiindcă nu-şi putuse face de cap cu barca?

Craig şi prietenii lui locuiau într-o casă înaltă din care ocupau două niveluri întregi.

-Avem dormitoare proprii, ca să putem lucra singuri, nederanjați, când e nevoie, le explică el. Mai avem şi un salon măricel, o sufragerie şi o bucătărie.

Mervyn li-l prezentă pe Joseph, compatriotul lui, un newyorkez de vreo cincizeci de ani. Craig îl prezentă pe un tânăr brunet, de statură

medie:

- El e Theo, grecul nostru. Celălalt membru al echipei e la bucătărie. André e francez şi-şi închipuie că ştie să gătească, dar aceleaşi iluzii şi le fac cincizeci de milioane de francezi.

- Si eu gătesc uneori, interveni încet Theo.

- Adevărat, confirmă Craig strâmbându-se. Multe specialități greceşti a trebuit să suportăm de dragul tău, prietene!

în acel moment, André apăru în uşa bucătăriei. îmbrăcat cu un veston alb, şorț şi tichie de bucătar, le ură bun-venit cu zâmbetul pe buze.

- în douăzeci de minute vă veți delecta cu cele mai alese bunătăți! le promise el si dispăru imediat înapoi la bucătărie.

Craig oferi băuturi si imediat îi tăie Oriellei tot elanul, recunoscându-şi vina escapadei matinale pentru a închiria nava lui Mervyn.

- Dar promit că vom face o excursie de-o zi întreagă la Capri, îi spuse el. Atunci, vei avea timp să te plimbi în voie pe străzi, sau oriunde vrei să te duci.

Cina preparată de André fu într-adevăr memorabilă, începând cu şuncă de Bayonne tăiată subțire ca hârtia si servită cu piperade, un amestec de boia, ceapă, roşii şi jumări de ouă, cum Grentha nu mai gustase în viața ei. Urmară vol-au-vents cu umpluturi misterioase dar gustoase, apoi triumful lui André, pain de prunes, prune pe aluat de pâine, dulci şi zemoase.

André îşi primi felicitările binemeritate cu un aer modest.

- Dar astea nu au fost tocmai mâncăruri franțuzeşti? se interesă contesa.

- Franțuzeşti, dar nu pariziene, replică André. Există şi alte zone ale Franței vestite pentru bucătăria lor, la fel cum, şi în Italia, Nordul diferă de Sud. Eu sunt din Toulouse, iar noi, cei din sud- vest, avem multe feluri necunoscute în Normandia sau Bretania.

-André a făcut cumpărături într-o nebunie, azi şi ieri, interveni Craig. Se pare că trebuie să-şi comande ingredientele speciale din

Franța.

André își aruncă mâinile în lături, cu un gest neputincios.

- Ce să fac, dacă unele nu cresc pe-aici?

- Toate complimentele astea îl fac pe bietul Theo să plesnească de invidie, comentă Craig. Dar îi va veni și lui rândul. Iar atunci, va trebui să vă aduceți cele mai puternice pastile digestive!

- Nu-i adevărat! protestă Theo, cu ochii sclipind de entuziasm. Madame, se înclină el spre contesă, voi fi onorat să gătesc pentru dumneavoastră unele dintre mâncărurile noastre cele mai renumite.

André încheie masa cu o cafea excelentă, iar în acel moment Grentha observă o subtilă reîmpărțire a oaspeților în grupuri mici, cam de două persoane. Salonul avea două balcoane separate, iar Craig și Oriella ieșiră aproape imediat pe unul dintre ele, punându-și cafelele pe o măsuță, în timp ce André o invită pe Grentha pe celălalt. în cameră, contesa era întreținută de Mervyn, Joseph și Theo.

André era un tânăr plin de viață, dar Grentha regreta că ea și Craig stăteau spate în spate, cu balustradele și golul dintre balcoane despărțindu-i. își potrivi discret scaunul astfel încât să poată vedea ceafa castanie a lui Craig și frumoasa față a Oriellei, îmbujorată de vin și voie bună.

Se concentra să asculte descrierile făcute de André unor incidente amuzante care se întâmplaseră pe situl de la Pompei, dar totuși constată că încerca să audă ce vorbea Craig. Nemulțumită de această indiscreție absurdă, încercă să rezolve situația prefăcându-se că-i era frig.

- Ti-e rece aici? întrebă André plin de solicitudine. Atunci să mergem în casă, la ceilalți.

Craig și Oriella, însă, rămaseră afară, deși ochiul atent al contesei se îndrepta adesea spre fiica ei.

După un timp, André scoase la iveală o mandolină, iar Theo un nai, și cântară împreună câteva melodii. Grentha fu uimită de talentul lui Theo la nai.

- E foarte simplu, spuse tânărul grec întinzându-i instrumentul. Nu trebuie decât să-l ții așa, în fața gurii, și să sufli peste capetele fluierelor.

Grentha suflă, dar nu reuşi să producă sunetele dorite, ci numai nişte note stridente, accidentale.

Oriella, care revenise de pe balcon, ceru să încerce şi ea, dar râse atât de mult încât nu ieşi nimic, şi până la urmă îi dădu instrumentul lui Craig.

- Hai s-auzim cum cânţi tu. Ai râs destul de mine.

Stăpânindu-se, Craig reuşi să cânte o gamă din care numai o notă sună puţin cam fals.

- Nu-i instrumentul meu, spuse el.

- Si care ar fi instrumentul tău? întrebă Grentha, fără să ştie nici ea de ce era curioasă.

Craig o privi neaşteptat de ferm.

- Unul care să vibreze în memorie, poate.

- Asta depinde de ascultător, nu de instrument, replică Grentha.

- Dar instrumentul tău favorit care este? Scalpelul sau stiletul?

Grentha avu impresia că detecta în tonul lui o ameninţare rece, aşa că se bucură de începutul unui nou duet între André şi Theo, cu combinaţia lor ciudată de instrumente.

Când, în cele din urmă, contesa declară că era timpul să plece acasă, Mervyn, care fusese remarcabil de tăcut aproape toată seara, spuse:

- Mă întreb dacă le-ar putea duce altcineva cu maşina pe contesă şi pe fete. Eu nu mă simt prea bine.

- Asta-i mâncarea ta, André, comentă Craig ironic. Uite ce-ai făcut!

-Nici o grijă, interveni Joseph, le duc eu pe doamne la Montori.

- Dar nu lua maşina mea! îi ceru Mervyn tăios. Frânele nu prea ţin, mai ales pentru drumul ăla dificil, pe întuneric.

Grentha îşi dădu seama că acest lucru îl îngrijorase în timpul drumului spre Sorrento, mai ales că era posibil ca încă de la început să nu se fi simţit în apele lui.

Bărbaţii se consultară. Oriella voia să conducă Craig, dar contesa interveni:

- Joseph poate rămâne peste noapte la vilă. Nu e nevoie să se întoarcă până mâine, şi n-are nici un rost să facă şi drumul înapoi pe întuneric.

Grentha era mai precoupată de indispoziția lui Mervyn decât de întoarcerea acasă.

- Crezi c' ar trebui s' chem'm un medic? îl întreb' ea.

- Nu, nu, r'spunse Mervyn, trecându-si o mân' peste chipul palid. îmi pare r'u c' v' creez probleme, mai murmur' el - si, deodat', lesin'.

Nimeni nu mai st'tu pe gânduri. în timp ce André si Craig îl culcau pe Mervyn pe o canapea, Theo telefon' dup' medic.

Peste câteva momente, Joseph suger' s' plece, dac' doamnele erau gata.

- Dar nu-l putem l'sa pe Mervyn asa, f'r' s' stim ce e cu el! declar' Oriella.

Contesa era de alt' p'rere:

- Vino, Oriella, Mervyn e în grija prietenilor lui. Noi nu mai putem face nimic. Când o s' vin' doctorul, va decide el ce e de f'cut.

F'r' tragere de inim', Oriella îsi urm' mama, dar Grentha r'mase pe loc.

- îmi pare r'u c' te l's'm cu problema asta pe cap, îi spuse ea lui Craig. Dac' Mervyn are nevoie de o internare în spital?

Mervyn, îns', îsi reveni tocmai atunci din lesin, ridicând capul:

- Ce s-a întâmplat cu mine? Cred c' am lesinat...

- Da, pentru câteva minute, r'spunse Craig.

Grentha porni spre el.

- Au chemat medicul, Mervyn.

Auzind-o, Mervyn clipi din ochi.

- Nu era necesar, morm'i el.

Dar, când încerc' s' se ridice, c'zu la loc pe canapea.

- în orice caz, nu esti în stare s' te duci acas' în noaptea asta, îi spuse Craig. îți putem aranja ceva aici.

Theo intr' si el în camer'.

- Joseph întreab' dac' signorina englezoaic' e gata. Celelalte doamne sunt în masina lui.

Grentha se uit' de la unul la altul.

- N-aş putea să aştept până vine medicul? întrebă ea nesigură.

Nimeni nu-i răspunse. Joseph aştepta, la fel ca Oriella şi

contesa, în maşină.

- Foarte bine, se hotărî ea. Plec acum, dar vă rog să telefonaţi la vilă imediat ce ştiţi ce e cu Mervyn.

André o conduse până la uşă.

- Ne pare rău că s-a întâmplat aşa, spuse el. Să mai veniţi după ce se vindecă Mervyn, ca să ne simţim bine cu toţii.

Grentha îi mulţumi, şi tocmai se pregătea să iasă pe trotuar, când Craig îi ajunse din urmă.

- Lasă-mă pe mine, André, spuse el grăbit.

Apoi, către Grentha:

- Dacă vrei să mai stai un timp, te pot duce eu acasă.

Grentha îl privi un moment, nehotărâtă.

- Hai, decide-te odată! o îndemnă nervos Craig.

Tonul lui iritat o făcu să se hotărască.

- Rămân, spuse ea, revenind în antreu.

- Bine. îl anunţ pe Joseph.

Craig porni spre maşina care aştepta, iar André o conduse la etaj, în salon, unde Theo îi adusese lui Mervyn un pahar de brandy.

Peste câteva minute sosi şi medicul, deloc încântat că fusese deranjat de la partida de cărţi pe care tocmai o juca acasă la un prieten.

Grentha se retrase în bucătărie, unde îl ajută pe André să strângă vasele şi resturile.

- Nu e nevoie să le speli, îi spuse el. Avem o femeie cu ziua care se va ocupa de ele mâine dimineaţă.

Craig intră şi el în bucătărie.

- Medicul spune că nu e nimic grav, dar Mervyn trebuie să se ducă mâine dimineaţă la spital, la un control. Poate sta în noaptea asta aici, şi-l va duce unul dintre noi. Eşti gata de plecare?

Grentha îşi şterse mâinile cu un prosop.

- Da, şi mă simt foarte uşurată.

în maşină, pe drumul în serpentine care traversa peninsula, Grentha fu conştientă de nemulţumirea lui Craig.

- îmi pare rău că te-am pus pe drumuri, începu ea încet. Ar fi

trebuit să plec şi eu cu ceilalţi, dar...

- Dar n-aveai încredere să-l laşi pe Mervyn singur cu noi? o întrerupse el.

- Nu tocmai. Mi se părea nedelicat să plecăm toate trei imediat. Dacă Leonora ar fi vrut să mai stea, puteam pleca în cele din urmă cu ea şi Oriella.

- Vrei să bem o cafea undeva? o întrebă Craig după un timp.

- La ora asta? Mai sunt deschise cafenelele?

Apoi, uitându-se la ceas, Grentha văzu că era abia unu.

- Crezusem că e mult mai târziu, spuse ea. De la zece încoace s-au întâmplat atât de multe...

Craig îşi parcă maşina într-un loc unde pe timp de zi staţionarea era interzisă şi o conduse pe Grentha vizavi, într-o cafenea unde mai erau doar câţiva clienţi.

- îndrăznesc să spun că vom avea timp să bem o cafea până la ora închiderii.

Grentha se bucura că avea ocazia să se calmeze şi să-şi adune curajul pentru a se apăra de ostilitatea lui neexprimată.

- Cum ai ajuns să lucrezi pentru Mervyn? o întrebă Craig pe neaşteptate.

- Cum...? repetă ea. Lucram la o bibliotecă, iar şeful meu a aflat despre un post liber... la un profesor universitar american care făcea cercetări. Mai voia şi altă fată să candideze, dar nu ştia deloc italiana.

- Iar tu o vorbeşti bine?

- Relativ. în scris mă descurcam mai uşor, dar de când am venit aici am mai progresat, desigur.

- Deci, Mervyn te-a luat cu el, continuă Craig. E un şef bun?

- Foarte! răspunse Grentha cu convingere. M-am mirat să văd cât de tânăr e.

- Totuşi, are cu câţiva ani mai mult ca tine.

- Evident... Sau, cel puţin, sper că e evident. Am douăzeci şi doi de ani, dacă te interesează să afli.

- Hm, nu tocmai. Bănuisem că ai între douăzeci şi treizeci. Si familia ta ce zice? N-are nici o obiecție că duci o viață de lux într-o vilă italiană?

- Chiar te interesează familia mea, sau faci doar conversație ca să treacă timpul? întrebă cam nemulțumită Grentha.

- Scuză-mă. Nu se cădea să întreb.

- Nu crezi că ar fi cazul să mergem? S-a făcut foarte târziu... sau, mai bine zis, devreme...

Craig se ridică imediat, puse pe masă banii pentru cafele şi o conduse la maşină.

Cale de câteva mile, Craig conduse în tăcere. De vreo două ori, Grentha ațipi. Când ajunseră în micul golf de lângă Montori, spuse dintr-o dată:

- Dacă te interesează într-adevăr să afli despre familia mea, nu e...

- Nu, te rog. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Grentha râse nesigur, căci evenimentele serii şi propria ei tensiune nervoasă o obosiseră.

- Dar, dacă insist, va trebui să mă asculți, spuse ea destul de apăsat. în fond, tu ai întrebat primul. Tatăl meu a murit când eu aveam doisprezece ani, iar sora mea, şaisprezece. Mama n-a avut o viață prea uşoară, dar ne-am descurcat până la urmă. Sora mea s-a măritat acum cinci ani şi a plecat în Noua Zeelandă, aşa că în ultimul an mama a ajuns la concluzia că am o slujbă rezonabil de bună şi-mi pot purta singură de grijă, aşa că a plecat şi ea în Noua Zeelandă, la sora mea şi familia ei. E foarte mulțumită acolo. I-am scris despre slujba asta din Italia, dar cred că ea o consideră doar o muncă de vacanță.

- Si tu cum o priveşti? Ca pe o vacanță de vară activă?

- Nu sunt sigură. Mă bucur că am venit aici şi că voi sta atâta timp cât am de lucru.

- Sau atâta timp cât stă şi Mervyn.

- Da, evident. E şeful meu. Când misiunea lui va lua sfârşit, se va

termina şi a mea.

- în acest caz, nu te-ai gândi să-ți cauți altă slujbă aici? întrebă Craig pe cel mai firesc ton.

- Nu sunt sigură că mi-aş putea găsi altceva.

- Dacă eşti instruită pentru munca bibliografică, cred că ai putea să lucrezi într-o bibliotecă, nu?

- Da, dar aici sunt destui oameni capabili să facă munca asta. De obicei, bibliotecile din Neapole sau din alte oraşe nu angajează bibliotecare englezoaice decât din motive speciale. Si-n plus, înainte de a veni aici, am lucrat mai mult la catalogare şi indexare.

Craig înscrise maşina pe drumul care ducea la vilă. Când ajunse la poartă, constată:

- Văd că mai ard luminile, deci n-ai să rămâi afară.

- îți mulțumesc că m-ai adus acasă, spuse cu căldură Grentha, deşi îmi pare rău că ai făcut tot drumul ăsta numai pentru mine.

- Mă întreb dacă a fost necesar...

îi deschise portiera, adăugând:

- Dar, din moment ce aşa ai vrut, te-am servit cu plăcere.

Sentimentul de recunoştință al Grenthei se risipi la auzul răcelii sardonice din tonul lui. îi văzu zâmbetul amuzat şi-i veni să-i ardă o palmă usturătoare peste obraz. Stăpânindu-şi nervii, spuse:

- Am avut impresia c' tu te oferisesi, dar se pare c' am înțeles gresit. Noapte bun'.

{i intr' în vil', tremurând de furie.

în timp ce se preg'tea pentru culcare, auzi o b'taie în us', apoi intr' Oriella.

- M' bucur s' ai ajuns cu bine.

- Dup' cum vezi, r'spunse Grentha.

- Ce face Mervyn?

- L-a examinat medicul. Nu e nimic grav, dar mâine dimineaț' se duce la spital pentru un control.

- Deci, se tem de ceva? întreb' Oriella.

- Nu. Doar ca m'sur' de prevedere.

Fata se asez' la picioarele patului, privind-o.

- Nu trebuia s'-l pui pe Craig s' te aduc'. Am fi putut veni toate trei împreun'.

- N-am vrut s'-l fac pe Joseph s' mai astepte.

Oriella râse.

- Aiurea! Ai vrut s' vii cu Craig, fiindc' st'tuse cu mine toat' seara, nu-i asa?

- Doar nu-l puteam l'sa pe Mervyn acolo f'r' a sti ce avea, nu?

Oriella se ridic' de pe pat si-si întinse brațele deasupra capului, c'scând.

- Cred c' mai mult decât soarta lui Mervyn te interesa s' te-aduc' acas' Craig. Noapte bun'.

Când usa se închise în urma ei, Grentha îsi spuse acelasi lucru: si Oriella ținea mult mai mult la compania lui Craig decât la s'n'tatea lui Mervyn.

Se întreb' dac' avea vreo importanț'. Mervyn conta mult mai mult pentru interesele ei. De el depindea viitorul ei imediat si, dac' avea probleme cu s'n'tatea, praful se alegea de speranțele ei de a mai r'mâne pe litoralul acela încânt'tor.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Grentha îl întâlni pe Joseph în grădină şi se grăbi să-şi prezinte scuzele.

- Mă tem că aseară nu m-am prea gândit. Dacă voiai, te-ai fi putut întoarce la Sorrento cu Craig. Dar cred că te instalaseşi în cameră, când am ajuns eu.

Joseph îi zâmbi vesel:

- Mi-a trecut prin minte, însă unul dintre noi ar fi trebuit să-şi lase maşina aici.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton mai confidențial:

- Drept să-ți spun, mă bucur că am rămas, ca să lenevesc şi eu puțin în dimineața asta. E atâta linişte, cu excepția cuiva care exersa la mandolină. Cam pe la ora şase dimineața, cred. Cine era, vreun servitor?

- Nu ştiu, deşi am auzit şi eu uneori o mandolină cântând. Totuşi, nu la şase. Nu mă scol atât de devreme.

- Azi n-am nimic urgent de făcut, aşa că mă întrebam dacă mi-ai putea arăta câte ceva din colecțiile lui Stratton. Doar dacă nu eşti prea ocupată...

-Am mai multe de făcut, dar îmi pot găsi timp ca să te conduc.

- Contesa n-o să se supere?

Grentha clătină din cap.

- Cred că nu. De obicei, nu-şi face apariția înainte de ora unsprezece. îi place să le dea ordinele servitorilor şi bucătarilor din apartamentul ei.

începură să inspecteze unul dintre saloanele mai mici.

- încerc să fac un inventar nou, spuse Grentha, deci poate nu te va deranja dacă notez din mers câteva articole. Cred c-ai să mă poți ajuta să le identific pe unele dintre cele pe care nu le cunoşti.

- Improbabil, aş spune, dar am să-ncerc.

Când ajunseră la vitrinele de numismatică, lui Joseph i se trezi interesul. îşi trase un scaun şi se aşeză să examineze şirurile de monede, fiecare cu câte o etichetă.

- Curios, remarcă el, scoțând din buzunar o lupă. Unele dintre serii par incomplete. Uite, pe rândul ăsta de monede siciliene, una dintre cele mai importante lipsește, deși pare să fi fost aici la un moment dat. Iar celelalte au fost mutate în alte locuri.

- Vrei să spui că seria e incompletă şi, prin urmare, şi-a pierdut valoarea? întrebă ea.

- Exact. Fără succesiunea corectă, se caută mereu piesa care lipseşte.

Grentha se gândi imediat la Rolando. De ce lipsea moneda cea mai importantă? Ca să i se mărească valoarea, sau ca s-o vândă înapoi familiei Stratton, pentru a completa seria?

Joseph examina şi alte specimene numismatice.

- Astea par să fie complete, spuse el, arătând câteva şiruri. Evul Mediu italian. Dar în seria de-aici e un gol. Cel puțin, cred că ar trebui să mai existe una sau două în secțiunea asta franțuzească, deşi n-ar fi la fel de valoroase ca exemplarele greceşti sau orientale.

- Ești expert în numismatică? întrebă Grentha.

Joseph zâmbi.

- Poate că nu expert, dar am studiat diverse perioade şi naționalități. Mi-am petrecut câtva timp în Sardinia, acum un an, doi, unde am dezgropat aproape întâmplător un tezaur întreg de monede romane. Acum sunt la muzeul din Neapole.

Grentha notă cu grijă tot ce era intact în vitrine şi ce părea să lipsească.

- Dacă n-ar exista etichetele, aş crede că bătrânul Stratton a omis să achiziționeze unele piese, remarcă Joseph.

Grentha găsea improbabil ca Stratton să fi distrus cu deliberare valoarea unei serii, dăruindu-i lui Rolando piese disparate.

Când ea şi Joseph îşi reluară vizita, intrase deja în alertă. Nu peste mult, ajunseră la o vitrină cu vaze şi alte vase de porțelan.

- încă n-am ajuns la piesele astea, spuse ea. De fapt, mi-e şi frică să le ating, ca să nu scap vreuna şi s-o sparg.

- Adeseori sunt mai rezistente decât par, răspunse Joseph. Altfel,

n-ar fi rămas întregi atâta vreme. La aşa ceva nu mă prea pricep. Craig e specialistul. Stie multe despre sticlărie şi porţelanuri.

- Mulţumesc, murmură Grentha.

în sinea ei, reflectă că numai dacă avea dificultăţi enorme i-ar fi cerut ajutorul lui Craig.

Joseph rămase la prânz, servit într-o curte de lângă vilă, aproape de piscină. Apăru şi contesa, zâmbitoare şi radioasă, îmbrăcată într-o rochie de mătase chihlimbarie care-i dădea o notă de vitalitate.

- S-a ocupat cineva de dumneata în dimineaţa asta? îl întrebă ea pe Joseph. Te rog să mă ierţi, dar eu nu-mi fac apariţia atât de devreme.

- Grentha m-a întreţinut într-un mod foarte agreabil, răspunse Joseph. Am vizitat o parte din vilă. Sper că era permis.

Contesa dădu din cap, viguros.

- Dacă o ai pe Grentha ca ghid, da. însă din casă s-au furat atât de multe, încât mi-e teamă când vin străini. Cum ar fi Rolando, înţelegi...

Spre ghinionul lui, Joseph deschisese larg uşa confidenţelor contesei, dar cuvântarea ei fu retezată scurt de sosirea Oriellei, care se scuză că întârziase.

- M-am dus la Montori după cumpărături, le explică ea, şi am fost reţinută...

Mama ei o privi cu neîncredere.

- Si-atunci, cine înota în piscină acum douăzeci de minute?

Râzând, Oriella roşi puţin.

- A trebuit să fac o baie, era atât de cald...

- Sunt foarte nemulţumită de tine, îi reproşă contesa. Avem un musafir, iar tu ai întârziat.

- îmi pare rău.

Oriella îi adresă lui Joseph un zâmbet dulce ca mierea.

- Nu ştiam că mai e aici.

- Vai de mine, mai rău! exclamă contesa. Deci nu trebuia să-l invităm la masă?

- Mamă, nu mai înţeleg nimic, se plânse Oriella. Doar nu crezi că Joseph s-a simţit ofensat!

Joseph îi surâse:

- într-adevăr, cine să poată fi ofensat de o domnişoară atât de fermecătoare?

Oriella îi zâmbi radios.

- Bine zici. E drept că mă flatezi, dar te pricepi să faci complimente.

Joseph plecă după masă, promițând să telefoneze imediat ce ajungea la Sorrento şi afla veşti despre Mervyn.

- E fermecător, murmură Oriella, făcându-i cu mâna în timp ce maşina ieşea pe poartă; apoi se întoarse spre mama ei: l-ai găsi interesant ca bărbat, mamă?

Contesa zâmbi vag:

- E un om plăcut, dar l-am cunoscut abia ieri, aşa că încă nu-mi pot forma o părere.

îi aruncă fiicei sale o privire vag răutăcioasă.

- Dacă-mi cauți un nou soț, Oriella, te rog să nu-ți pierzi vremea.

Pe fața Oriellei apăru o expresie curioasă.

- Zău? înseamnă că ai ales deja pe cineva?

- Auzi acolo! Ce prostie!

Contesa se răsuci pe călcâie, pornind într-un țăcănit indignat de tocuri pe dalele de piatră din curte.

- Aşa-mi mai place uneori s-o tachinez pe mama în legătură cu un nou soț! comentă Oriella când Leonora se îndepărtă.

- Nu te-ar deranja să ai un tată vitreg? o întrebă Grentha.

- O, ar trebui să fie cu totul deosebit, ca s-o poată face pe mama fericită. Dar încă nu e bătrână, are abia patruzeci şi patru de ani, şi e nedrept să-şi petreacă tot restul vieții singură.

- Poate îi vei fi tu un sprijin la bătrânețe? sugeră ştrengăreşte Grentha.

Ochii mari ai Oriellei se dilatară de oroare.

- Eu? Dar eu am să fiu ocupată! Voi avea un soț fermecător şi doi copii, poate trei. întotdeauna va exista un cămin pentru mama mea, dar nu e acelaşi lucru. Are nevoie de un bărbat.

- De cât timp a murit tatăl tău?

- De cinci ani. Pe-atunci locuiam în Neapole, iar înainte am locuit la Roma.

- Deci, în vila asta te-ai mutat recent? se interesă Grentha.

- Veneam în vizită la bunicul meu, desigur, dar...

Oriella se încruntă, amintindu-şi trecutul.

- ...atmosfera era sumbră. Bunicul meu a trăit atât de mulţi ani singur cu durerile lui... Cumpărase vila asta în tinereţe, pe la vreo patruzeci de ani, cred. Apoi i-a murit soţia şi, după un timp, şi fiica. Era sora tatălui meu şi n-avea decât vreo optsprezece ani. Nu se măritase. Deci, se părea că bunicului nu-i mai rămăseseră decât tablourile, tapiseriile şi mobila. Altceva nu-l interesa.

- Dar nu mai era şi tatăl tău?

- A, ba da. însă el se însurase cu o italiancă, iar asta-i displăcea bătrânului. Aşa că nu veneam prea des, dar când veneam, Frederick, tatăl meu, încerca să-şi ajute tatăl la cumpărările sau vânzările valorilor din vilă. Din fericire pentru mama, a insistat ca ea să moştenească tot ce rămânea de pe urma bunicului. Altfel, la moartea tatei, s-ar fi putut să nu avem prea mulţi bani...

- Si care e rolul lui Ronaldo în toată afacerea? Stiu că e vărul tău...

- Nu, e văr cu tatăl meu, fiind cel mai tânăr fiu al surorii bunicului. Si ea s-a măritat cu un italian, iar bătrânul n-a putut-o opri.

- Deci, Ronaldo e nepotul de soră al bătrânului, iar tu eşti nepoata lui după fiu.

- De-asta crede că are dreptul la tot ce există aici, afirmă Oriella. Zice că e cu o generaţie mai vârstnic decât mine şi că mama mea e rudă doar prin căsătorie. Se declară singurul descendent autentic al lui Simon Stratton.

- Dar dacă e cel mai tânăr fiu din familia lui, câţi mai sunt?

- Mai mulţi. însă ceilalţi nu sunt la fel de lacomi ca Ronaldo. Toţi s-au căsătorit şi sunt mulţumiţi de diversele daruri pe care le-au primit la moartea bunicului meu. în orice caz, nu vor să se împovăreze cu vila asta, care costă o mulţime de bani. Au sfătuit-o pe mama să vândă totul, dar trebuie să locuim şi noi undeva, nu?

Privirea Grenthei străbătu grădinile, terasa de deasupra şi curtea spre care coborau câteva trepte, revenind apoi la vilă - o construcţie solidă, pătrată, cu mai multe aripi şi anexe care fuseseră adăugate în diverse perioade. Pereţii erau zugrăviţi în roz pal, iar balcoanele acoperite cu plante agăţătoare.

- Da, îmi dau seama cât de greu ar fi să renunțați la toate astea, ca să vă mutați într-un apartament.

Oriella oftă.

- Nu mă îndoiesc că până la urmă totul va ieşi bine.

Apoi buna dispoziție îi reveni.

- Deci, acum nu trebuie decât să găsim un soț chipeş, bun şi bogat pentru mama, şi vom fi fericiți cu toții.

După o pauză, adăugă:

- Si tu ți-ai putea găsi un bărbat drăguț cu care să te măriți.

Grentha râse:

- încă nu. Nu vreau să mă leg prea curând de mâini şi de picioare.

- Dar trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Ia să vedem, cine-ar putea să te mulțumească... Mervyn? Nu, e prea bătrân. De fapt, ar fi destul de bun pentru mama, dar pentru ea e prea tânăr. Cine-ar mai fi? Englezul, Craig. Cum îți place?

Grentha râse.

- Nu cumva încerci să mă măriți cu el numai fiindcă e englez, nu?

Ochii Oriellei scăpărară.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Nu-l cunosc foarte bine.

Simțind că era presată să dea un răspuns, Grentha alese cel mai simplu subterfugiu:

- L-am întâlnit doar de patru, cinci ori.

- Dar atâta e de ajuns ca să-ți faci o părere. Mie-mi place foarte mult, dar mi-e greu să-l înțeleg. Foarte des mi se pare că râde de mine.

Grentha dădu din cap:

- Sunt de accord. E unul dintre acei bărbați pe care-i amuză să tachineze fetele, mai ales pe cele care-i iau în serios.

- A, deci vezi că ştii cum e? I-ai şi studiat caracterul!

- Mă rog, aspectul ăsta al lui n-a avut nevoie de nici un studiu deosebit.

Cele două fete se apropiaseră de casă, iar Grentha se uită la ceas.

- Trebuie să-ncerc să mai şi lucrez câte ceva în după-amiaza asta.

Timp de o oră, copie corespondența dintre Simon Hartford

Stratton şi un comerciant de artă italian în legătură cu achiziționarea unei oglinzi venețiene, „octogonală, cu ramă aurită, de la sfârşitul secolului al XVII-lea". După un schimb de negocieri şi contra-oferte, oglinda fusese în cele din urmă cumpărată contra unei sume în lire italiene care echivala cu vreo două sute de lire sterline. Borderoul de vânzare era scris într-o italiană aproape ilizibilă şi, cu toate că avea anexată şi o schiță rudimentară a oglinzii, Grenthei îi trecu prin minte că ar fi economist timp dacă îi confrunta descrierea cu cea din vechiul inventar, sau dacă o găsea în vreo cameră.

Puse deoparte teancul de scrisori şi documente şi trecu la alte probleme, mai simple.

Cam pe la ora cinci, în biblioteca unde lucra Grentha intră Oriella.

- Am primit veşti de la Mervyn, anunță ea. A telefonat Joseph. Nu e grav, dar trebuie să mai stea în spital o zi, pentru un control.

- Mă bucur. E clar că nu e nimic serios.

- Eşti uşurată? îți făceai griji pentru el?

- Până la un punct, da. Nu vreau să fie bolnav.

Grentha era conştientă de privirea iscoditoare a fetei, dar Oriella nu mai spuse nimic şi se întoarse să iasă.

- Oriella, o strigă Grentha, dacă tot eşti aici, n-ai putea descifra scrisul ăsta îngrozitor?

Si îi dădu nota de vânzare a oglinzii, cu desenul anexat.

- Zice aşa: „Una bucată oglindă, venețiană, cu decorațiuni de email, arabescuri aurii şi opt ornamente metalice cu heruvimi. Plus un ornament cu heruvim în vârf şi..." nu ştiu ce... „a, un inel sau un cerc." Probabil pentru a agăța oglinda pe perete, cred.

- Mda...

Grentha privi din nou schița.

- Fețele heruvimilor nu sunt desenate prea clar, dar descrierea e limpede. îți mulțumesc, Oriella. Mi-ai fost de mare ajutor. Stii, întâmplător, unde e agățată oglinda...? în care cameră...?

Oriella clătină din cap.

- Nu-mi amintesc s-o fi văzut, dar trebuie să înțelegi că vila e mare

şi multe dintre obiecte sunt împrăştiate prin toate camerele.

Grentha râse.

- Stiu prea bine. Puţine dintre ele par să mai fie în aceleaşi camere ca în perioada când a fost scris inventarul vechi.

Fata privi din nou desenul.

- Cred că s-ar putea să fi văzut o oglindă asemănătoare pe un coridor. Vino cu mine, să-ţi arăt.

Grentha o urmă printr-un salon lung, apoi într-un culoar mai scurt, care unea o parte a vilei cu o aripă adăugată la o dată ulterioară.

- Mi se pare că aici era, spuse Oriella, arătând spre un peisaj italian agăţat pe perete. Sau, ridică ea din umeri, poate mă înşel... Dacă nu aici, în altă parte...

- Nu-ţi aminteşti dacă ai văzut-o după ce v-aţi mutat în vilă?

- Nu mai ţin minte. Sunt sigură că într-o zi m-am privit în oglindă, dar s-ar putea să fi fost în alt loc.

Grentha ştia că Leonora şi Oriella se instalaseră în vilă la două luni după moartea lui Simon Stratton. Contesa fusese ocupată cu rezolvarea afacerilor şi proprietăţilor ei din Neapole şi, deşi se putea să fi făcut vizite frecvente la Montori, Ronaldo sau alţii avuseseră destule ocazii să ia orice articole îi tentau.

Intervalul acelor două luni putea să fi fost un dezastru pentru contesă, deşi majordomul, Edmondo, fusese însărcinat cu grija vilei, a conţinutului şi a personalului acesteia.

Grentha nu-i mai spuse Oriellei nimic despre oglindă, dar mai târziu în cursul serii reveni singură pe acelaşi coridor, desprinse tabloul şi, aşa cum se aşteptase, găsi pe perete urma unui obiect octogonal.

Urma nu dovedea că oglinda fusese furată, sau că Rolando era implicat, dar dacă oglinda figura în vechiul inventar şi nu se mai afla în vilă, situaţia devenea suspectă.

* * *

A doua zi, Mervyn reveni acasă, adus de Craig.

-Am reglat frânele, îi explică acesta din urmă Grenthei, în timp ce Oriella şi contesa îi salutau cu entuziasm pe amândoi. De fapt, nu sunt sigur că era ceva în neregulă, dar e mai bine să nu riscăm, mai ales pe

drumurile astea de munte.

- Si cum îți propui să te întorci la Sorrento? îl întrebă Grentha. Cu maşina lui Mervyn nu poți.

Craig o privi amuzat.

- Te grăbeşti să scapi de mine? Noroc cu contesa, că e mai ospitalieră. Ea, cel puțin, m-a invitat la masă.

- Evident. Doar nu te-ar fi lăsat să-ți iei prânzul la o cafenea din Montori, după ce l-ai adus pe Mervyn.

- Din câte văd, speri să merg înapoi pe jos, pe drumul ăla periculos de coastă.

Grentha râse.

- înainte ca maşinile să fi făcut drumul să devină atât de periculos, pe cei de-aici nu-i deranja să circule pe jos dintr-un loc în altul.

- Regret că te dezamăgesc, dar mă va duce un prieten, diseară, cu iahtul.

- Sunt uşurată, nu se lăsă Grentha. N-aş fi fost liniştită să te ştiu umblând singur pe coline.

- Eşti sigură că m-ai fi învrednicit cu un gând?

Zâmbind, Grentha începu să răspundă:

- S-ar putea să depindă de...

Oriella, însă, veni chiar în acel moment la Craig, apucându-l de braț.

- îți suntem atât de recunoscători că ai avut grijă de Mervyn, spuse ea fericită.

- Fata asta vorbeşte de parcă m-ați fi salvat de pe un vârf de munte, mormăi Mervyn. în fond, ce mare lucru am pățit?

Totuşi, contesa insistă ca după masă Mervyn să se odihnească, fie pe balconul camerei lui, fie pe una dintre numeroasele terase ale vilei.

- Bine, dacă vă face plăcere, voi sta aici, la umbră, citind o carte, declară el, instalându-se într-un şezlong, în timp ce Oriella îi potrivea pernele.

- Eu mă duc în casă să lucrez la inventar, îi spuse Grentha.

După o jumătate de oră, avu surpriza de a-l găsi pe Craig lângă

ea, în salonul unde făcea însemnări despre tablouri, vaze, un birou cu intarsii complicate de marchetărie.

- Te deranjez? o întrebă el.

- Deloc.

-Joseph mi-a spus că ai nevoie de ajutor la obiectele din sticlă.

Vorbea pe un cu totul alt ton decât de obicei. Dacă-i oferea sincer ajutorul, ar fi fost o neghiobie să i-l refuze.

- într-adevăr, cunoştinţele tale mi-ar fi de mare folos.

Craig o privea de parcă ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile. Apoi vraja se risipi.

- Ne uităm la unele dintre piese?

Când Grentha se întoarse din bibliotecă, de unde adusese cheile vitrinelor, îl găsi ţinând în mână o cupă de sticlă mată pe care o răsucea în toate părţile. Grentha fu cât pe ce să ţipe de teamă că putea s-o scape.

Cu un zâmbet, Craig ridică privirea.

- E falsă, spuse el. O imitaţie foarte reuşită, dar făcută mult mai târziu.

- Presupun, însă, că are totuşi o anumită valoare, nu?

-A, da. Nici chiar falsuri din-astea nu se găsesc prea multe. E o cupă de nuntă, iar originalele se fabricau în secolul al cincisprezecelea.

- De unde ştii că nu e veritabilă? se interesă ea.

- Vezi modelele astea mărunte de smalţ colorat? Culorile nu corespund. Totuşi, merită s-o ai.

Falsă sau autentică, era o cupă interesantă, cu diametrul de vreo cincisprezece centimetri, picior conic şi imaginea unei fete cântând la mandolină.

Când Grentha descuie vitrinele, Craig fluieră admirativ la vederea unora dintre articole.

- Un specimen superb, murmură el, arătând un ceainic înalt, roşu.

Grentha începu să scrie după dictarea lui:

- German, probabil de Potsdam; sticlă rubinie, gravată cu o scenă mitologică de vânătoare.

- Data?

- Cam pe la 1700.

- Ce culori frumoase, remarcă ea. Parc-ar fi nişte curenţi lichizi, roşii.

La fiecare obiect, Craig îi dicta suficiente observaţii pentru a o ajuta să-l identifice în inventar sau să-l consemneze separat.

- Cu siguranţă, munca asta o să-ţi ia o mulţime de timp, comentă Craig, în timp ce Grentha încuia la loc vitrinele.

- O sper din toată inima! răspunse ea încântată.

Sprâncenele lui se înălţară, pe când gura i se arcuia într-un zâmbet strâmb.

- Deci te vei complace într-o viaţă de lenevie la soare, în Italia?

- Nu se prea poate numi lenevie, când îmi petrec zile întregi la maşina de scris, încercând să descifrez scrisul ăsta italienesc ilizibil! replică ea.

După o pauză, îl întrebă:

- La porţelanuri te pricepi?

- Puţin, murmură el.

Intrară în salonul alăturat, unde se afla o mare parte din colecţia de porţelanuri, în vitrine sau pe mese ori rafturi.

- E cam iresponsabil să le lase aşa, observă Craig. Servitoarele intră aici şi şterg de praf toate vazele şi bolurile astea?

- Cred că da. Nu m-am gândit. Am presupus, doar, că piesele mai valoroase sunt în vitrine, iar cele mai neimportante stau afară.

- Hmm... Ei, vaza asta s-ar putea să fie Ming.

Luă o vază colorată superb, cu flori galbene şi frunze turcoaz, pe fond aubergine.

- E mult prea preţioasă ca s-o lase la discreţia unor servitoare neatente, continuă el. Pune-o în vitrină, dacă-i găseşti un loc potrivit. Eventual putem să scoatem ceva mai puţin valoros.

- Te rog, pune-o tu, îi ceru Grentha. îmi alunecă degetele numai la gândul unei asemenea valori inestimabile.

Craig examină colecţia, piesă cu piesă, iar Grentha notă datele.

- Desigur, există şi teoria că obiectele frumoase nu trebuie să stea închise în dulapuri, remarcă el, ţinând în mâini o „amforă neagră-ca-

oglinda". într-o oarecare măsură, sunt de acord. Simți o satisfacție teribilă când poți atinge asemenea comori. Pe de altă parte, o mişcare neatentă sau un tremurat de mână... şi nu-ți mai rămâne decât o grămadă de cioburi.

Grentha dădu din cap.

- De asemenea, e foarte uşor ca... cineva să ia orice obiect doreşte, dacă e destul de mic.

Craig îi aruncă o privire piezişă.

- Rolando? Tânărul nepot favorit al bătrânului?

- Mai bine să nu dăm nume, şopti Grentha. Numai contesa are privilegiul de a-i acuza pe cei pe care-i suspectează, dar încep să am şi eu bănuielile mele.

- Un motiv în plus pentru a încuia cele mai prețioase piese de colecție.

Craig puse cu grijă alte câteva vaze şi boluri în vitrine, iar Grentha încuie uşile de sticlă.

După-amiaza trecuse atât de repede încât, când se uită la ceas, Grentha văzu că era aproape ora cinei.

- îți mulțumesc, Craig. M-ai ajutat foarte mult şi am salvat o mulțime de timp.

- Ăsta-i primul compliment adevărat pe care mi l-ai făcut.

în glas îi revenise tonul ironic dinainte.

- Dacă e posibil să te strecori din casă după cină, te invit în sat la un pahar, ca să sărbătorim.

- Ce să sărbătorim?

- Bunătatea şi amabilitatea ta.

De ce trebuia mereu să strice momentele plăcute, când se puteau purta ca doi oameni civilizați?

- Poate că amabilitatea mea nu va dura chiar atât de mult, replică ea pe un ton ursuz. Si-n plus, nu putem pleca aşa din casă, ar fi nepoliticos.

Craig zâmbea în continuare.

- într-o zi - sau, mai bine zis, într-o noapte - te voi duce să vezi Pompei la lumina lunii.

- La lumina lunii? Se poate?

- Desigur. Dacă luna cooperează.

- Nu, voiam să zic... e permis să se viziteze noaptea?

- Ai o obsesie, sau ce? Bine, ne vom da întâlnire când luna va fi în faza potrivită.

Scurtul acces de proastă dispoziție al Grenthei trecuse deja, şi-şi spuse că se purtase ca un copil mic căruia i se promite o jucărie ca să nu mai stea bosumflat.

La cină, Craig le acordă toată atenția Oriellei şi contesei. Când sosi timpul să plece, îi mulțumi elocvent gazdei, cu complimente exagerate la adresa Oriellei şi dându-i sfaturi încurajatoare lui Mervyn. Grentha stătea la mică distanță, urmărind scena.

Când contesa îşi dădu seama că, dacă nu lua maşina lui Mervyn, Craig trebuia să meargă pe jos până în port, se repezi să caute o soluție.

- L-as putea duce eu pe Craig, cu maşina mea, se oferi Oriella.

- Si să te întorci singură cu maşina la ora asta?! exclamă contesa, şocată. Nici nu mă gândesc!

- Atunci, poate veni şi Grentha cu mine, insistă Oriella.

- Mută-ți gândul. O fată sigură, sau două, e acelaşi lucru, fu verdictul contesei. Edmondo îl va duce pe Craig cu maşina mea. Aşa. nu va fi nici un pericol.

Craig se simțea tot mai jenat de această discuție prelungită.

- Zău că aş prefera să merg pe jos... începu el.

în mod inevitabil, fu refuzat. Chemat de îndată, Edmondo primi instrucțiunile necesare.

- Atunci, aş putea merge totuşi şi eu până în port, ca să-l conduc pe Craig, se încăpățână Oriella. Doar nu poți avea nici o obiecție, mamă, Edmondo mă va aduce acasă cu bine.

- Discutați ca şi cum Craig ar pleca cine ştie unde, în America de Sud sau şi mai departe, interveni Mervyn cu un zâmbet. Nu se duce decât dincolo de golf, la Sorrento.

Oriella capitulă şi se îndepărtă. Profitând de ocazie, Craig se

apropie de Grentha.

- Mai târziu, vii să ne întâlnim? o întrebă el.

- Altă dată, poate, şopti ea. Acum nu pot.

- Ia ce ți se oferă, îi recomandă Craig. S-ar putea ca altă dată să nu mai ai ocazia.

Si plecă grăbit, făcându-le cu mâna din maşină.

Privind maşina care se îndepărta pe aleea arcuită, Oriella regretă că-i lipsea curajul de a-i accpta invitația. Si totuşi, ce pierduse? O jumătate de oră într-o cafenea din port, urmată de o întoarcere cu taxiul la vilă şi explicațiile necesare pentru contesă şi Oriella, despre o întâlnire secretă cu Craig? N-ar fi meritat prețul şi, cu siguranță, mai avea atâta mândrie şi respect de sine ca să nu dea fuga în sat la cel mai mic semn al lui.

Capitolul 5

- Ce-ai zice ca mâine să ne luăm liber şi să ieşim cu nava mea? De o oră şi mai bine, Mervyn lucrase în tăcere, iar întrebarea lui neaşteptată o surprinse pe Grentha.

- Mâine?

- Da. Nu avem nici o lucrare urgentă. Si putem oricând să recuperăm, lucrând într-o seară.

Grentha zâmbi.

- De acord. Mie-mi convine. Nu e nevoie de un efort prea mare ca să lenevești.

Mervyn învârtea un creion în mâini, îngândurat.

- Aş dori să mă pricep cât de cât la pilotarea unei nave atât de simple. Avem o mulțime de locuri unde am putea merge - la Capri, chiar și la Neapole.

- Hai să încercăm o croazieră mai scurtă mâine, propuse ea. N-ar fi de dorit să te împotmolești în mijlocul Golfului Neapole.

A doua zi dimineața porniră devreme, înainte ca Leonora şi Oriella să se fi trezit. Grentha şi Mervyn coborâră treptele de piatră până în grădina vilei şi porniră pe scurtătura spre port.

- Parc-am fi nişte turişti care fug de la hotel cu noaptea-n cap ca să nu plătească nota, remarcă Grentha când ajunseră în apropierea primei străzi. Unde mergem, te-ai hotărât?

- Hai să dăm cu banul: la est, sau la vest?

Mervyn aruncă o monedă în sus, o prinse pe dosul palmei şi o acoperi.

- Care să fie?

- Cap - la vest.

- Cap e. Am putea merge la Capri.

- Mi-ar plăcea. Am fost de vreo două ori cu vaporul, dar niciodată cu barca.

Grentha fu încântată să exploreze nava. Aşa cum spusese Mervyn, în salon era loc destul pentru patru oameni. O cambuză ergonomică, cu

dulapuri şi sertare, avându-le pe toate la îndemână.

-Ar fi trebuit să ne aducem şi de mâncare, ca să gătim la bord, spuse ea.

- Nu ispiti prea mult providența, o rugă Mervyn. Mai bine mănânc pe mal, unde mă pot relaxa, fără să-mi fac griji cu navigația în toiul mesei.

Si porni, începând să-l manevreze atent pe Falcone printre celelalte vase acostate, după care ieşi în larg.

Peste câteva minute, Grentha îl întrebă:

- Stii că mergem spre nordul Africii?

- Da, cap sud, confirmă el. Dar mi s-a spus să mă țin la distanță de Capo di Conca şi să nu mă apropii de mal, din cauza stâncilor.

După un timp, coti într-un arc larg spre conturul cețos al insulei Capri. Când ajunseră la Marina Grande şi debarcară, Mervyn întrebă:

-Ai vrea să luăm prânzul aici, sau sus, în piazza principală?

- Dar încă nu e ora mesei. Ceasul meu arată abia unsprezece.

- Bine, atunci vom bea aici o cafea, iar apoi urcăm cu funicu- larul, dacă vrei.

- Când vii cu vaporul, spuse Grentha, după ce se aşezară la o masă, n-ai niciodată timp să explorezi tot ceea ce are de oferit Capri. Am putea să vedem Grota Albastră?

-La ora asta e prea târziu, cred. Trebuie să prinzi soarele într-un anumit unghi. Altfel, nu luminează în Grotă.

Prânziră în grădina hotelului San Michele, de pe a cărui terasă se vedea tot Golful Neapole.

- Superbă privelişte, comentă Grentha.

Când terminară masa, Mervyn se rezemă de spătar, aprinzându-şi o țigară, şi spuse pe un ton de conversație:

- Când ai propria ta navă, apare o senzație de libertate delicioasă. Trebuie să mai facem asemenea călătorii. N-are nici un rost să ne irosim toată vara cu nasurile în cărți şi hârțoage.

Grentha râse.

- Ca să nu mai vorbim şi despre inventar - care stă neatins, în timp ce noi lenevim.

Mervyn tăcu un timp, iar Grentha se mulțumi să admire colorația superbă a peisajului din fața ei, cu clădirile albe şi cenuşii din Neapole îngrămădite în depărtare, între marea de safir şi cerul luminos, sub panaşul de fum rozaliu al Vezuviului.

-Ai fost vreodată îndrăgostită, Grentha?

Obiceiul lui Mervyn de a-i pune întrebări neaşteptate când îi era lumea mai dragă o deconcerta întotdeauna.

-îndrăgostită? repetă ea. Mă rog, am iubit un băiat, la clubul de tenis. Aveam nouăsprezece ani, el avea douăzeci şi mi-a jurat credință eternă.

Chicoti, amintindu-şi.

-întâmplător, în iarnă ne-am înscris amândoi în clubul de artă dramatică, iar el şi-a transferat credința eternă asupra actriței principale.

- Si de-atunci?

- Cred că acasă as putea găsi oricând pe cineva care să mă însoțească la un dans, dar când am aflat că mama mea voia să se ducă la sora mea căsătorită, în Noua Zeelandă, am fost foarte mulțumită să rămân acasă cu ea. Ieşeam în oraş, desigur, la cinema sau la teatru, sau în vizită la prieteni.

Mervyn privea lung peste golf.

- De ce mă întrebi? vru Grentha să ştie.

Nu întoarse capul spre ea.

-Mă gândeam că, din moment ce aici ai cunoscut unul sau doi tineri, s-ar putea să...

- Hai să-i numărăm. Craig, de exemplu?

Brusc, Mervyn se întoarse spre ea.

- Cred că te găseşte foarte atrăgătoare.

Grentha clătină din cap.

- Nu în mod special. Pentru el, majoritatea fetelor sunt foarte atrăgătoare. E genul. Si Oriella - e destul de amorezat de ea.

- Iar sentimentul este reciproc?

- Nu în profunzime, cred. Oriellei îi place să i se dea atenție, să fie admirată, şi le merită pe amândouă. Si-acum, ia să vedem, cine din mica armată de tineri ar mai putea fi? André, francezul din echipa de la

Pompei... Theo, grecul... Si, desigur, nu trebuie să-l uităm pe Ronaldo.

- Hai că-ţi râzi de mine, se plânse Mervyn, cu o lucire amuzată în ochi. Bine. înţeleg că n-ai nici o obligaţie. Hai să mergem, dacă vrem să mai vedem ceva de pe insula asta.

* * *

în restul după-amiezii, Grentha încercă să ghicească din ce motive o luase Mervyn la întrebări. Nu-i purta pică pentru asta, căci îl respecta prea mult, dar era curioasă. Oare se temea că s-ar fi îndrăgostit de cineva şi l-ar fi părăsit în mijocul sarcinilor lui ştiinţifice? Era cazul să aibă asemenea temeri? Râse în sinea ei, în timp ce mergea pe lângă el. Printre bărbaţii pe care-i întâlnise acolo nu era nici unul care să-i fi furat inima. Craig? întrebă o voce şoptită din adâncul minţii. Nu, nici măcar Craig.

Soarele începuse să coboare spre apus, când Grentha şi Mervyn ajunseră înapoi la Marina Grande şi porniră spre casă. Tocmai când Falcone încetinea, în apropierea portului, motorul tuşi, se înecă şi se opri.

- Ce-o fi având?

Mervyn luă manualul de instrucţiuni, începând să apese pe butoane şi să tragă de pârghii, şi scoase un strigăt victorios când motorul se însufleţi din nou. Pilotă lin nava spre chei, apoi sări jos şi o legă. Când o ajută pe Grentha să debarce, se aplecă înainte şi bătu cu palma în acoperişul salonului.

- Bună bărcuţă avem aici! Sunt foarte mulţumit de ea.

Grentha nu înţelese semnificaţia acestui gest decât peste două zile.

* * *

- Mâine plec la Neapole, anunţă Mervyn. Alaltăieri am făcut o croazieră de probă reuşită. înţelegi, aveam nevoie de un pasager, ca să-mi stimuleze simţul de răspundere. Acum ştiu că pot pleca liniştit cu Falcone la Neapole.

- Da, desigur, murmură Grentha. Si pe cine... sau ce... vei lua ca balast?

Mervyn îşi aruncă pe spate capul, râzând.

- Ai dreptate, am fost lipsit de tact. De ce gafe sunt în stare! N-am vorbit serios... sau, ba da, dar nu în sens rău. Of, hai că mă faci să mă încurc de tot. Să trecem peste asta, Grentha. A fost o zi plăcută.

- într-adevăr, încuviință ea cu un zâmbet. A fost o zi foarte plăcută.

- La Neapole nu iau pe nimeni. De data asta mă duc în interes de afaceri. S-ar putea ca peste o zi, două, să dau o fugă şi până la Roma, aşa vă voi lipsi câteva zile. Te deranjează cu ceva?

- Cu nimic.

După o pauză, Grentha adăugă, cu o privire şireată:

- Mă voi oferi ca balast altui navigator.

Drept răspuns, Mervyn o ciupi uşurel de obraz.

- Eşti o vrăjitoare şi-am să te pierd înainte de sfârşitul verii.

* * *

A doua zi după plecarea lui Mervyn la Neapole, contesa şi Oriella porniră spre Roma.

- Nu vom sta mult, o asigură contesa pe Grentha. N-ai să te simți singură aici?

- Nu, am destul de lucru, iar personalul îmi va purta de grijă.

- Nu ştiam că şi Mervyn urma să plece în aceeaşi perioadă, îi explică Leonora, dar vizita mea la avocați era stabilită deja şi n-am putut s-o reprogramez.

- Nu vă faceți griji pentru mine. Distracție plăcută.

înainte de a se urca în maşină, Oriella se opri să-i mai spună ceva:

- Dacă-l vezi pe Craig... începu ea, dar mama ei strigă nerăbdătoare:

- Vino odată, Oriella, te aşteptăm!

După plecarea lor, Grentha rămase nedumerită în legătură cu fraza neterminată a Oriellei. Indiferent ce voise să-i spună, nu avea nici o importanță că nu terminase, căci în următoarele zile nu prea existau şanse de a-l întâlni pe Craig.

Spre surprinderea ei, la nici o oră după plecarea contesei şi a Oriellei, în biblioteca unde lucra ea intră o servitoare, anunțând că o

căuta Signor Camerino.

- Camerino?

înainte ca femeia să răspundă, apăru vesel Ronaldo.

- Da, desigur, Ronaldo, îşi aminti Grentha numele lui de familie.

Servitoarea se retrase, iar Ronaldo o informă:

- Am venit să te ajut cu inventarul.

Grentha îi aruncă o privire rece.

- Nu ştiam că am nevoie de ajutor.

- Dar e foarte complicat, şi... iartă-mă, dar cred că nu ne ştii destul de bine limba. Cunoştinţele mele îţi vor fi de folos.

Grentha fu nevoită să-i dea dreptate; în alte împrejurări, s-ar fi bucurat de ajutorul lui, dar situaţia dintre el şi contesa Leonora era prea tesionată pentru a-l accepta.

- Parcă ai spus că nu eşti prea binevenit aici, remarcă ea.

- într-adevăr, zâmbi dulce Ronaldo. Aşa că profit de ocazie ca să vin când Leonora e plecată.

- Văd că ştirile circulă repede, observă Grentha. Oriella şi cu mama ei au plecat abia acum o oră.

- întotdeauna prinde bine să cunoşti planurile altora, replică el.

- Ei bine, Ronaldo, îmi pare rău dar, întâmplător, azi nu lucrez la inventar. Am o mulţime de alte treburi.

înainte ca Ronaldo să răspundă, Grentha ştiu că făcuse o greşeală de tactică.

- Atunci, am să te-ajut cu plăcere verificând volumele. Aşa vei câştiga mult timp.

Grentha oftă. Chiar n-avea nici o cale de a scăpa de tânărul acela băgăreţ şi de ofertele lui? Se ridică de la birou.

- Poate vrei un pahar de vin, sau o cafea?

- Eşti foarte amabilă. Iau o cafea.

Grentha sună după o servitoare şi o instruită să servească în loggia cafeaua.

După ce sosi cafeaua, Grentha întrebă pe un ton indiferent:

- Nu găseşti că e cam riscant să vii aici în lipsa contesei?

Ronaldo zâmbi, deşi în ochi i se zărea o lucire ameninţătoare.

- Ce să fac, dacă scumpa noastră contesă - cum îşi zice acum,

adăugă el cu dispreț - dacă această așa-zisă contesă a dat ordin să nu fiu primit?

- Totuşi, n-ar fi mai discret să păstrezi distanța?

O privi lung câteva momente, ca şi cum n-ar fi înțeles ce voia să spună. Apoi se lumină la față.

- A, am priceput. Dacă vin aici, contesa mă va acuza că i-am mai furat din comori? Dar tu nu m-ai crede niciodată în stare de aşa ceva!

Grentha zâmbi.

- Eu nu am nici o opinie. Problema te priveşte numai pe tine şi pe contesa Leonora Stratton.

- Dar ea poate veni cu tot felul de minciuni față de care nu pot să mă apăr, protestă el. Dacă lipseşte ceva, numai Ronaldo poate fi hoțul. Nu înțelege că unchiul meu mi-a vândut unele articole.

- îți înțeleg bine punctul de vedere, îl asigură Grentha. Totul ține de verificarea documentelor, a chitanțelor, a corespondenței. Mai vrei cafea?

După ce-i turnă încă o ceaşcă, adăugă:

- întâmplător, unchiul tău a păstrat cu multă meticulozitate aproape toate hârtiile privitoare la cumpărări şi vânzări, aşa că în timp vom da de urma tuturor pieselor pe care le-a vândut din când în când.

întorcând capul spre el, îi surprinse în ochi o expresie stânjenită. Apoi, tânărului păru să-i vină o idee.

- Desigur. Totul va fi clar după ce tu şi americanul veți termina de revizuit hârtiile, dar ăsta e un motiv în plus pentru a mă lăsa să te ajut cu inventarul.

Câteva momente, Grentha nu răspunse. Părea să înțeleagă ce se întâmpla în mintea întortocheată a lui Ronaldo. Acesta voia să identifice articolele care se aflau acum în posesia lui, primite în dar sau sustrase, şi să le marcheze ca „vândute“ sau „donate“. Foarte simplu.

- Nu pot accepta ajutorul nimănui fără persmisiunea contesei. Si trebuie să fie şi Mervyn de acord.

Ronaldo râse fără chef.

- Contesa! Mai degrabă m-ar arunca în mare decât să consimtă. Iar

americanul tău nu mă poate suferi. Nu mi-e prieten.

- Cum poți spune asta? Mervyn își ia munca în serios. Universitatea l-a angajat într-un proiect confidențial, și își dă toată silința.

Trist, Ronaldo clătină din cap.

- Când unchiul meu mi-a dăruit unele tablouri şi câteva mese şi scaune ca să-mi mobilez vila, nu ştiam câte necazuri aveau să-mi aducă toate astea.

- Nu te amărî, Ronaldo. Obiectele frumoase trebuie să-i facă întotdeauna plăcere posesorului lor. Le poți privi zilnic, amintindu-ți de unchiul tău.

- Nici măcar atât, mormăi tânărul. Leonora e atât de răzbunătoare încât nici nu îndrăznesc să-mi țin comorile în vilă, ca nu care cumva să-mi fie furate, din ordinul ei.

- Deci, sunt depozitate undeva? întrebă Grentha, încercând să pară nepăsătoare.

- Da. La Neapole. Am o vilă mobilată foarte sărăcăcios...

Apoi, pe neaşteptate, se înveseli.

- Trebuie să-mi faci o vizită. Ce-ar fi să vii azi? Te invit la masă şi-ți voi arăta că nu există nici un tablou, vază sau mobilă care să nu-mi aparțină de drept.

- Azi nu pot veni. Am multă treabă, dar altă dată voi veni cu plăcere. Poate am să-l aduc şi pe Mervyn cu mine. Acum, mă tem că trebuie să mă apuc de lucru, încheie ea, ridicându-se.

Ronaldo se ridică şi el.

- Păcat că nu mă laşi să te ajut. în fond, englezului îi permiți să te asiste.

- Lui Craig?

Grentha începea să-şi piardă răbdarea.

- E specialist în sticlărie, se răsti ea. Mi-a identificat câteva piese.

După o pauză, adăugă:

- Pari foarte bine informat despre tot ce se întâmplă în vilă. îmi dau seama că ai spioni de nădejde.

- „Spioni“! repetă Ronaldo, cu o licărire alarmată în ochi, după care râse. A, nu, n-am nici un spion, numai prieteni. Si aş vrea ca şi tu să-mi fii prietenă.

- Bineînțeles. Doar nu mi-am pus în minte să-ți fiu duşmancă.

Părea nehotărât dacă să plece sau să mai stea. Grentha îl ajută să se decidă:

- îmi pare rău că nu te pot invita la masă. înțelegi că pentru contesă aşa ceva ar părea o indiscreție.

Ronaldo îi aruncă o privire răutăcioasă, pe sub sprâncene.

- Eşti foarte prudentă şi înțeleaptă. Admirabil, pentru o femeie.

* * *

Chiar înainte de cină, Grentha fu chemată la telefon. Probabil era Mervyn, ca s-o întrebe cum progresa.

- Aici Craig, spuse un glas bărbătesc.

- A, da.

- Am auzit că Mervyn e plecat. Ai vreo şansă să-ți iei liber o zi?

- Nu ştiu. Mi-am planificat mult de lucru, refuză Grentha să accepte prea grabnic invitația.

- Mă gândeam ca mâine să ieşim cu iahtul meu. Mă duc la Paestum, dar te-aş putea lua din drum, de la Montori.

Grentha râse încet.

- Se pare că, imediat ce Mervyn pleacă într-o călătorie de afaceri, toți încep să mă invite să-mi iau liber.

- Aşa...? Deci, trebuie să stau la coadă? Dacă ştiam, mi-aş fi depus cererea mai din timp.

- Serios? Mira-m-aş!

- Vii sau nu vii? i-o reteză el, cu nervozitate nedisimulată.

Instinctul o îndemna să refuze, cu puțină indignare demonstrativă. N-avea de gând să se lase luată cu arcanul la distracții ori de câte ori i se năzărea lui.

- Cred că va trebui să te anunț mai târziu, trase ea de timp.

- Nu e cazul, i-o întoarse Craig. Mâine dimineață la ora zece voi fi la Montori. Dacă reuşeşti să fii în port la ora aia, te iau la bord. Ciao!

închise înainte ca Grentha să fi putut formula un răspuns.

* * *

în timpul serii, telefonul mai sună de câteva ori, iar Grentha îşi imagina de fiecare dată că era Craig, dornic să primească o confirmare categorică. Prima oară fu Mervyn, de la Neapole, ca s-o anunțe că a doua zi pleca la Roma. Alt apel era de la contesă, dornică să afle dacă totul mergea bine şi dacă Grentha nu se simțea singură.

- Nu mă simt singură deloc. Am destule cu care să-mi ocup timpul, se grăbi Grentha s-o asigure, evitând să menționeze vizita lui Ronaldo şi invitația lui Craig.

Grentha încă nu luase nici o hotărâre, la ora când se duse la culcare. De afară se auzea, ca de-atâtea ori, sunetul unei mandoline. Grentha bănuia că muzica provenea de la proprietatea alăturată, ale cărei grădini se învecinau cu cele ale vilei Stratton. Cântărețul putea fi un membru al formației de mandoline care cânta de două ori pe săptămână în piazza din Montori, şi nu putea repeta decât seara târziu şi în zorii zilei.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, Grentha se trezi cu noaptea-n cap. îmbrăcă un costum de baie, își luă un prosop mare și coborî la piscină. Grădinarii stropeau deja florile și arbuștii și ștergeau de praf statuile de pe marginea cărării care ducea la bazin: Apollo cu lira, Neptun, doi câini de piatră.

Când Grentha își termină cafeaua și micul dejun, ceasul arăta abia ora opt. Avea să lucreze cel puțin o oră și jumătate, ajungând apoi în port la ora zece.

După ce porni pe scurtătură, Grentha ajunse nu peste mult pe străzile înguste din Montori. Când trecu de un colț, fu cât pe ce să se ciocnească de Rolando. Cea mai ghinionistă întâlnire cu putință!

Rolando o salută cu entuziasm, pornind alături de ea.

- Te duci la cumpărături?

- Da, răspunse Grentha, agățându-se ca înecatul de un pai. La cumpărături.

- De la piață? continuă Rolando.

Mica și încântătoarea piață se afla în partea opusă portului.

- Nu, de la un magazin dintr-acolo.

Imediat ce ajunseră în fața unui magazin de lenjerie, Grentha zâmbi.

- Buon giorno, îl salută ea, sperând ca Rolando să înțeleagă mesajul.

- Te-aștept aici.

- Nu, te rog. Va trece o veșnicie până să-mi aleg ceva.

Tânărul ridică din umeri și, după ce Grentha intră în magazin, se îndepărtă în lungul străzii.

Grentha așteptă până când Rolando dispăru, apoi se hotărî să-și cumpere totuși ceva, din moment ce intrase. Era aproape ora zece, iar întârzierea o nemulțumea. Dacă nu ajungea în port, și Craig pleca fără ea?

îi ceru vânzătoarei niște ciorapi, iar când aceasta, îndatoritoare, începu să-i înșire cât mai multe perechi pe tejghea, își pierdu răbdarea.

- îmi convin ăștia, alese ea grăbită o pereche.

Plăti şi-şi îndesă pachetul în poşetă.

în fața magazinului, se uită rapid în lungul străzii, dar Rolando nu se zărea nicăieri, aşa că o luă la fugă spre port. Ceasul bisericii din piazza bătuse deja de ora zece.

Ajungând pe chei, se opri şi privi în jur. Nicăieri nu se vedea nici un iaht care să semene cu al lui Craig. Cu mâna streaşină la ochi, privi peste golf, spre Salerno. în depărtare, văzu o mică navă care putea fi a lui, dar nu avu cum să fie sigură.

Aşadar, Craig plecase la zece, fără s-o aştepte nici măcar zece minute. Grentha plecă din port, blestemându-i în sinea ei, atât în engleză cât şi în italiană, pe Rolando, care o făcuse să întârzie, şi pe Craig, care-o făcuse de râs. Se aşeză la o masă a cafenelei lui Marco. Avea nevoie de o cafea tare, eventual şi de un coniac, pentru a-şi calma nervii.

- Signorina!

Grentha întoarse capul. Un pescar turuia în italiană, prea repede ca să-l înțeleagă, gesticulând spre o navă care se îndrepta spre dig. îl văzu pe punte pe Craig, făcându-i cu mâna şi strigând.

- Zice să veniți cu barca mea, îi explică pescarul. Pot să vă duc.

Fără tragere de inimă, Grentha coborî în bărcuță, iar omul porni, vâslind cu o singură lopată lungă, în stilul multor continentali.

Craig o ajută să urce la bord.

- Nu eşti deloc îngăduitoare, aşa-i? o întâmpină el. îmi pare rău că am întârziat, dar m-ai fi putut aştepta câteva minute, fără s-o iei la sănătoasa.

Grentha amuți. Când îşi regăsi graiul, îl întrebă:

- De unde era să ştiu că întârziaseşi?

Sardonic, Craig zâmbi strâmb.

- Trebuie să te aştepți întotdeauna la nepunctualitate, când e vorba de ambarcațiuni - sunt la fel ca femeile.

- Mă rog, nici eu n-am... începu Grentha, apoi se opri, înainte de a afirma că nu ajunsese la timp.

- Vrei să spui că nici tu n-ai fost acolo la ora zece!

Acuzația lui fu atât de promptă, încât îi reteză orice replică. Grentha izbucni în râs. într-un duel verbal cu el, n-avea nici o şansă.

- Deci, am fost în aceeaşi situație, conchise Craig. Totuşi, de ce nu m-ai aşteptat?

- Am crezut că plecaseşi fără mine.

- Cred că ți-a trecut prin minte să-ți aduci costumul de baie, continuă Craig, cu o lucire malițioasă în ochi.

- Mi-a trecut prin minte şi am unul la mine. în fond, adăugă ea cu o insolență studiată, n-am de unde şti când va trebui să mă întorc la mal înot.

- Nu mă pune în aceeaşi categorie cu Mervyn, o preveni Craig. Mă îndoiesc că va ajunge vreodată un bun matelot, oricât ar fi el de agreabil ca om. Eu, însă...

- Da? îl încurajă Grentha cu un zâmbet provocator. Se vede clar că eşti la acelaşi nivel cu Columb, Drake şi alți cuceritori ai oceanelor.

Craig o privi lung.

- în dimineața asta ai limba mai ascuțită ca de obicei. Si pe bietul Mervyn îl tratezi cu acelaşi dispreț?

- Ce motiv aş avea? Cu el conlucrez într-o armonie deplină.

- Stiu, replică el scurt, cu lucirea veselă dispărută din ochi, care-i rămaseră duri şi tăioşi ca oțelul.

Coasta era mult mai netedă acum, formată dintr-un şir de dune dincolo de care creşteau brazi şi eucalipți.

- Ne apropiem de golful meu favorit, anunță Craig. Unul dintre cele mai frumoase locuri de pe coastele astea şi, de obicei, pustiu.

Apa era liniştită şi limpede.

- Facem baie aici? întrebă Grentha.

Craig dădu din cap, atent la cârmă.

- Te poți schimba în cabină. Dacă vrei, poți sări direct de pe punte. Pe-aici nu sunt stânci.

- Nu fac plonjoane prea spectaculoase, răspunse Grentha, dar măcar pot fi sigură că ajung în apă.

După ce-şi luă costumul de baie albastru pe care-l cumpărase de la Sorrento, Grentha îşi strânse părul sub cascheta albă, cu model în formă

de petale, şi ieşi pe punte.

- Oooh! exclamă ea cu falsă teamă, lipăind desculţă spre margine. Trebuie să-mi adun curajul.

- Ti-e frică? întrebă Craig cu o vizibilă lipsă de simpatie.

- E o înălţime atât de mare...! comentă Grentha, cutremurându-se ostentativ.

Craig o împinse uşor, făcând-o să cadă cu capul înainte.

- Si vezi să nu te-ncurci în cablul ancorei! mai strigă el în urma ei.

Grentha ieşi la suprafaţă, căutând un răspuns destul de acid, dar Craig dispăruse. Reveni peste câteva momente, într-un slip negru. Plonjă calm şi se apropie de ea cu mişcări viguroase.

- Când termini cu bălăceala, de provoc la o cursă, spuse el.

- Bălăceală! repetă Grentha cu vocea ascuţită de indignare. Oricum nu mă compar cu înotătorii care aspiră la traversarea Canalului Mânecii, aşa că-mi prefer propriul ritm.

- N-ai pic de ambiţie!

Craig reveni la iaht şi o ajută să se salte pe punte. O ţinu nu moment de coate, apoi îi dădu drumul brusc.

în cabină, Grentha se îmbrăcă repede, stimulată de baie, dar refuzând să se mai lase însufleţită de atitudinea amicală a lui Craig.

Acesta o invită să ia masa într-o staţiune mică, formată din două-trei hoteluri şi câteva vile de familie grupate într-o grădină.

-Au aici o mâncare delicioasă, spuse el, în timp ce erau conduşi spre o masă, sub un umbrar acoperit cu viţă-de-vie.

Mâncară supă pescărească, urmară de miel la cuptor şi un desert din paste făinoase cu umplutură delicioasă, numit sfogliatelle, toate însoţite de un vin local slab.

Relaxat, Craig îşi aprinde o havană, întinzându-şi picioarele.

- Templele greceşti de la Paestum au aşteptat mult până să fie văzute, şi trebuie să fie abordate cu încetineala cuvenită, spuse el, observând că Grentha ardea de nerăbdare să pornească mai departe.

- îmi însuşesc critica, murmură ea cu o atitudine spăşită, coborându-şi privirea spre mâinile împreunate în poală.

în sfârşit, Craig o conduse pe drumul care ocolea satul Paestum.

- Strada principală, cu magazinele ei de suveniruri pline de ilustrate

şi vase de ceramică, nu e foarte potrivită ca să ne pregătească pentru vizitarea celor mai frumoase ruine din lume.

Templele se înălţau pe câmpia netedă, cu coloanele de calcar profilate pe cerul albastru de după-amiază.

- E uluitor că mai sunt aici şi nu le-au demolat năvălitorii, de-a lungul timpurilor, comentă Grentha, când ajunseră în faţa Templului lui Neptun.

- L-ai uitat pe unul dintre cei mai periculoşi duşmani din toţi - malaria, răspunse el. După ce s-au retras grecii, apoi şi romanii, râurile s-au colmatat, portul a dispărut, iar câmpia a fost acoperită cu mlaştini. Oamenii s-au retras pe coline, iar coasta a rămas părăsită. Populaţii întregi au fost nimicite aproape complet.

- Deci, s-ar putea spune că malaria a contribuit indirect la conservarea templelor.

Când ajunseră la Templul lui Ceres, se aşeză pe piatra caldă a postamentului, cu mâinile rezemate pe margine.

- îmi place atât de mult să simt cu mâinile mele pietrele pe care alţii le-au pus aici cu aproape două mii de ani în urmă, comentă ea încet. Acelaşi soare i-a încălzit pe cei care lucrau, din acelaşi cer a plouat peste ei. Simţi un fel de continuitate...

Privirea pe care i-o adresă Craig fu înţelegătoare, deşi destul de amuzată.

- Te-apucă des stările astea poetice?

- Trebuie neapărat să râzi de mine tot timpul? replică Grentha, cu buna dispoziţie risipită.

Zâmbind, Craig o strânse prietenos de umăr.

- Nu râdeam de tine, nu mă lua în serios. înţeleg perfect ce vrei să spui când vorbeşti despre continuitate. E unul dintre motivele pentru care îmi iubesc meseria.

* * *

Strada era îngustă, cu trepte, iar în capătul ei, pe sub o arcadă, se intra într-o piaţetă pietruită cu o biserică într-un colţ şi o fântână arteziană în mijloc. Un felinar în formă de scoică îşi răspândea lumina aurie deasupra uşii restaurantului din faţa bisericii.

- Pot ghici uşor numele restaurantului, remarcă Grentha, în timp ce erau condişi la o masă. Să fie, oare, „Scoica de aur"?

- Limbajul imaginilor şi al semnelor e peste tot acelaşi.

Privirea scurtă pe care i-o aruncase Craig în timp ce răspundea o surprinse, căci obişnuita lui expresie de amuzament sardonic fusese înlocuită de tandreţe şi chiar o uşoară pasiune, cum ar fi fost de aşteptat de la Ronaldo sau de la André, prietenul francez al lui Craig.

- Când pleci în croaziere mai lungi, îţi găteşti des singur mâncarea, la bord? întrebă Grentha, hotărâtă să menţină conversaţia la un nivel practic.

- Uneori. Nu sunt un bucătar nemaipomenit. Dacă mâncăm la bord, de obicei mă bazez pe îndemânarea prietenilor... sau a prietenelor.

- Si apreciezi fetele în funcţie de talentele lor culinare?

- Categoric. Am un carneţel negru în care le înscriu numele, cu steluţe. Dar, desigur, nimeni nu-l poate întrece pe André. El e „cinci stele de luxe". Singura problemă e că întotdeauna vrea să aducă la bord cantităţi se alimente atât de variate şi enorme, plus vinuri, mirodenii, precum şi unele din cratiţele şi tigăile lui favorite.

Grentha râse, imaginându-şi-l pe redutabilul André absorbit de specialităţile lui din sudul Franţei şi plângându-se amarnic că tangajul îi deranja sosurile.

- Mă tem că eu aş fi o bucătăreasă doar de-o singură stea, recunoscu ea. Poate nici atât. N-aş merita să mă treci în carneţelul tău negru.

Când terminară masa, Craig o conduse pe alte trepte de piatră, până pe o mică stradă comercială, plină cu mărunţişuri şi vase de ceramică.

- Aici, în Vietri, sunt multe ateliere mici, îi spuse el. Unele vase au cu-adevărat stil, nu ca nimicurile produse pe bandă. Uită-te în voie şi nu te grăbi înainte de a te hotărî să cumperi ceva, o mai sfătui el.

în cele din urmă, Grentha alese un bol măricel, cu figuri gri-argintii stilizate pe fond mov şi dungi ornamentale albastre pe buză şi

împrejurul bazei.

Când se întoarseră la iaht şi plecară, Grentha rămase pe punte, privind cum treceau din nou pe lângă Vietri, în drum spre Montori. Se bucura că-şi luase la ea jacheta cu căptuşeală caldă, căci se lăsase răcoarea.

- De ce se numeşte nava la La Spallina? îl întrebă ea pe Craig. Am impresia că înseamnă „epolet“, sau cam aşa ceva.

- într-adevăr, din câte ştiu. Dar cine poate înțelege motivele pentru care îşi aleg oamenii numele ambarcațiunilor? Nu uita că nu-i a mea şi nu eu am botezat-o.

- Totuşi, în italiană sună foarte frumos.

- Mai frumos decât cea pe care am închiriat-o anul trecut. Se numea La Dolorosa şi era cu adevărat ghinionistă. Toate figurile mi le-a făcut, nu mai lipsea decât să stea în cap şi să se ducă la fund.

Când ajunseră la Montori, Craig debarcă împreună cu ea.

- Hai să mergem la Marco, propuse el, arătând spre cafenea. Formația de mandoline cânta, iar Grentha îşi dădu seama că era miercuri, seara lor obişnuită de reprezentație de la mijlocul săptămânii.

Cafeneaua era plină, dar Craig chemă un ospătar, îi dădu câteva lire, iar în față fu adusă o masă cu două scaune, anume pentru ei.

Legănată de muzică şi de rumoarea din jur, Grentha era cât pe ce să ațipească, dar deodată îi atrase atenția melodia cântată la mandoline.

- {tiu bine melodia asta, spuse ea. Mereu aud pe cineva repetând-o, în apropierea vilei. Cred că face parte din formație. Mă întreb care din ei este.

Dar, întrucât nu-l văzuse niciodată pe cântărețul necunoscut, nu avea cum să-l identifice.

- Ar putea fi bătrânul bunic din colț, sugeră Craig. Sau, poate, burtosul din stânga. Ori băiatul din partea cealaltă. Poate că te-a văzut pe balcon şi-ți cântă serenade.

- Cred mai degrabă că înclinațiile lui romantice se îndreaptă în altă direcție.

Craig comandase o sticlă de vin local dulce şi o farfurie cu caise şi

prune.

- Taie fructele în două şi înmoaie-le în vin, să vezi ce bune sunt, o sfătui el.

Grentha nu observă când formația termină de cântat şi se împrăştie. Ca prin vis, deveni conştientă că mulțimea se rărise, iar mesele începeau să se golească. Si totuşi, se simțea bine întârziind acolo cu Craig, inspirând aerul marin sărat şi savurând fructele înmuiate în vin. în port, pescarii îşi legau bărcile şi, pe alocuri, se zărea câte o luminiță îndepărtându-se pe mare.

Deodată, Grentha păru să se dezmeticească. Uitându-se la ceas, văzu că era aproape miezul nopții.

- O, Craig! îmi pare rău că te-am reținut aici atât de mult. Cred că vrei să te întorci la bord şi să te duci acasă.

- Da, am avut o zi plină, murmură el. înțeleg că te-ai săturat... de compania mea.

- N-am vrut să spun asta. încercam să mă gândesc la tine.

- De ce?

- Păi... ai un drum lung de făcut până la Sorrento. Si trebuie să navighezi pe întuneric.

Craig râse.

- Nu mă întorc cu iahtul acasă în noaptea asta. După atâta vin, cred c-aş cârmi numai în zig-zag. Voi dormi la bord şi-am să mă întorc la Sorrento dimineața.

- Da, sigur... Uit mereu că te poți culca pe iaht.

- Eşti gata de plecare?

Grentha se ridică imediat. N-avea nici un rost să mai rămână. Vraja se risipise, muzica tăcuse, piazza era aproape pustie, iar atmosfera dintre ea şi Craig începuse să devină cam tensionată.

Craig chemă un taxi şi o urmă înăuntru. Pe la jumătatea drumului spre vilă, scoase un pachețel din buzunar.

- Nu-l desface acum, şopti el cu un chicotit. E un suvenir de la Vietri.

- Pentru mine?

- Nu pentru altcineva.

- îţi mulţumesc, Craig. Ziua de azi mi-a plăcut enorm.

Craig o cuprinse cu un braţ pe după umeri, iar Grentha îi simţi apăsarea mâinii. Apoi taxiul se opri la poartă, care era închisă. Craig coborî şi trase de mânerul lung de fier al soneriei. Aşteptă până când poarta se deschise.

Cu mâinile ocupate de poşetă şi pachet, Grentha se opri, ezitând câteva secunde.

- Noapte bună, Craig. {i-ţi mulţumesc.

Dacă sperase s-o sărute la despărţire, avu parte de o decepţie, căci Craig nu făcu decât să dea din cap.

- Ne mai vedem...

Grentha porni spre vilă, unde Edmondo aştepta să încuie la loc uşile.

- Doriţi să beţi ceva? o întrebă politicos valetul.

- Nu, Edmondo, îţi mulţumesc. Te rog să mă scuzi că te-am deranjat atât de târziu.

- Nici un deranj, signorina. Aţi avut o zi plăcută?

- Foarte plăcută, răspunse ea cu căldură.

Ajunsă în camera ei, desfăcu pacheţelul primit de la Craig. Privi cu ochi mari micul obiect dinăuntru. Era un măgăruş de porţelan!

Mai văzuse animale de porţelan şi ceramică în multe magazine din Vietri şi nu le dăduse prea mare atenţie. Dar să primească unul de la Craig, ca amintire...?! Deci, asta era părerea lui despre ea. Poate că le dădea măgari de porţelan tuturor celorlalte fete ale căror nume susţinea că le notase în carneţelul lui negru, numai pentru a le aminti să nu se mai facă de râs cu el.

Grentha râse, uimită de colosala lui aroganţă. Apoi îşi zări imaginea reflectată în oglindă şi-şi dădu seama că râsul nu era decât un act reflex cauzat de o nefericire vagă, greu de definit, dar şi de negat.

Capitolul 1

- Ieri-dimineață a trecut pe-aici Signor Camerino, o anunță Anna a doua zi în zori.

- Ronaldo?! se alarmă imediat Grentha. A stat mult? De ce-a venit?

Anna ridică din umeri.

- Poate ca să vă vadă pe dumneavoastră, signorina.

- A lăsat vreun mesaj?

- Cred că nu.

După ce fata se retrase, Grentha continuă să-şi mănânce micul dejun, gânditoare. Ce planuri mai ticluia Ronaldo?

Imediat ce se îmbrăcă, se duse grăbită în salonul cu inventarele şi descuie vitrina. Nu părea să lipsească nimic, dar lui Ronaldo i-ar fi fost uşor să strecoare în buzunar un obiect mic şi valoros.

Grentha lucră toată ziua, concentrându-se asupra inventarului şi încercând să asocieze articolele de pe liste cu cele din camere. Ajunse la un paragraf care menționa „pereche de casete cu intarsii de fildeş şi sidef". Pe un raft, într-un salon, exista o casetă care corespundea descrierii, dar nu două. Unde era cealaltă? Evident, i-ar fi fost imposibil să-l acuze pe Ronaldo fără dovezi.

Spre seară, simțind nevoia să respire aer curat, coborî spre port. Se aşeză la o masă a cafenelei lui Marco şi comandă un aperitiv.

Abia avusese timp să ia o înghițitură, când un glas din spatele ei întrebă:

- Eşti singură?

Un moment, Grentha fu nemulțumită, deşi ştia că, aşezându-se neînsoțită la o masă de cafenea, însemna să atragă avansurile tuturor tinerilor italieni din preajmă. Apoi se întoarse şi-l văzu pe André, membrul francez al echipei lui Craig.

- O, cât mă bucur că tu erai! exclamă ea veselă. Vreau să zic... că nu era vreun italian...

Ochii negri ai lui André luciră veseli.

- înțeleg perfect. Pot să iau loc?

- Desigur.

Ar fi vrut să-l întrebe despre Craig, dacă ajunsese cu bine la

Sorrento, dar André părea mai preocupat de Oriella.

- E la Roma, cu mama ei, îl informă Grentha.

Expresia lui de dezamăgire fu aproape comică.

- Pentru cât timp?

- Nu ştiu. Vreo săptămână, cred...

André dădu din cap, resemnat.

- Si Mervyn? Si-a revenit după boală?

- A, da. N-a fost decât o indispoziție trecătoare. Si el e la Roma.

- Auzi! remarcă André pe un ton înghețat.

- Mervyn s-a dus acolo cu probleme de afaceri. Contesa, desigur, se consultă cu avocații.

- Iar Oriella se distrează, fără îndoială, cu toate rudele şi prietenii ei de la Roma.

Grentha zâmbi.

- Nu mi-o imaginez pierzându-şi timpul în birourile îmbâcsite ale avocaților.

Urmă o lungă pauză. Apoi André o întrebă, cu tot şarmul lui specific francez:

-Atunci, poate primeşti că iei cina cu mine diseară, dacă n-ai alt program?

- Cu plăcere, acceptă Grentha. Dar mai întâi trebuie să telefonez la vilă ca să anunț că voi întârzia.

* * *

în timpul mesei, la restaurantul hotelului, André o distră cu povestiri despre munca lui pe situri arheologice din alte zone ale Italiei şi Franței, spunându-i anecdote amuzante despre colegii şi colaboratorii lui. îi vorbi şi despre Craig, pe care-l admira pentru talentul şi conştiinciozitatea lui.

-Totuşi, e un băiat nostim. Trece prin perioade lungi de studiu sârguincios, concentrat exclusiv asupra sarcinilor pe care le are de rezolvat, apoi simte nevoia câte unei recreeri. O numeşte „ieşire la aer", şi-atunci ştim că şi-a găsit câte-o fată.

-Vrei să spui că se îndrăgosteşte uşor şi-i trece la fel de uşor?

André se încruntă puțin.

- Nu tocmai. E fermecător şi atent, dar cred că nu se îndrăgosteşte cu adevărat. E englez, având un temperament mai rece, nu ca noi, francezii, care suntem atât de calzi...

Grentha zâmbi cu blândețe.

- înțeleg. Are nevoie, ocazional, de o companie feminină, ca să se destindă după munca grea.

André dădu din cap.

- Ieri a plecat cu iahtul şi nu m-aş mira să fi rămas acolo toată ziua. La început am crezut c-o luase pe Oriella dar, întrucât ea e la Roma, înseamnă că şi-a găsit altă fată.

Grentha se bucură că nu-l menționase pe Craig, nici nu dezvăluise că ea îi asigurase, în ajun, „compania feminină".

în continuare, André o întrebă despre munca ei la vilă, iar Grentha îi contură în linii mari ceea ce făcea.

- Aş putea să văd şi eu vila şi colecția? întrebă el.

- Desigur. Când se întorc contesa şi Oriella, sunt convinsă că te vor invita cu plăcere la masă şi te vei putea plimba prin „muzeul nostru", cum îl numim Mervyn şi cu mine. Am să-ți telefonez imediat ce revin ele acasă.

Ochii lui André străluciră de încântare.

- Eşti foarte amabilă.

- Spune-mi dacă ai unele cunoştințe de specialitate. S-ar putea să-mi fie de folos.

- Ce vrei să spui?

- Păi, Joseph e expert în numismatică, iar Craig se pricepe la sticlărie şi porțelanuri.

André ridică din umeri.

- Din păcate, nu. Un singur lucru, eventual - mobilierul antic francez. Am câteva piese de valoare, la mine acasă.

- în acest caz, voi acorda o atenție deosebită mobilei, iar când vii am să-ți cer opinia sau vom verifica împreună descrierile.

Apropoul la propria lui locuință îl făcu să-i vorbească despre Toulouse şi regiunile înconjurătoare.

- Casa noastră e la câteva mile de oraş. Ai fost vreodată la Toulouse?

- încă nu. Sper să ajung într-o bună zi şi acolo.

- E un oraş foarte frumos, cu multe case vechi, de cărămidă roz. La apusul soarelui, arată încântător.

După cină, André îi chemă un taxi, iar Grentha, în timp ce-şi lua rămas-bun de la el, cu mulţumirile cuvenite, se întrebă de ce venise la Montori, care se afla destul de departe de Sorrento, unde locuia el. Totuşi, era posibil să aibă prieteni în oraş, sau să fi vrut doar să mai schimbe aerul.

în următoarele trei-patru zile, Grentha lucră cu sârguinţă, mulţumită de ritmul în care progresa cu volumele inventarului. Localizase majoritatea pieselor, iar pentru unele dintre articolele lipsă trebuia să aştepte până se întorcea Oriella, care putea să-şi amintească dacă le văzuse.

O nedumerea un incident. într-o seară, se afla pe un coridor de la etaj, verificând unele miniaturi agăţate pe pereţi, când se uitase întâmplător pe fereastră şi-l văzuse pe Rolando stând de vorbă cu un tânăr cam de-o seamă cu el - probabil unul dintre grădinarii contesei. După câteva minute, grădinarul îşi reluă munca, iar Rolando dispăru, pentru a apărea din nou dincolo de nişte arbuşti şi tufe de oleandru.

înainte de cină, Grentha se hotărî să facă o plimbare prin grădină, pentru a explora zona respectivă. Ajunse la zidul de piatră care despărţea grădina de cea a vecinilor, înalt de aproape doi metri, dar nu prea dificil de escaladat pentru un tânăr ca Rolando. într-un loc găsi o spărtură care-i confirmă şi mai clar că Rolando putea veni şi pleca prin grădina vecinilor, în voie, fără cunoştinţa contesei.

După cină, îl întrebă pe Edmondo dacă avea vreo hartă a oraşului Montori. Văzuse mai multe în biblioteca vilei, dar avea nevoie de una la scară mai mare.

Edmondo îi spuse că exista un plan al vilei şi al grădinilor şi o conduse la un dulap din bibliotecă de unde scoase mai multe planuri.

-înţelegeţi, signorina, îi explică el, că în urmă cu ani de zile vila a avut o grădină mult mai mare, dar proprietarul dinaintea lui Signor Stratton a vândut o parte - aceasta... arătă el pe plan. Apoi, aici a fost construită o vilă mai mică.

- Si unde e vila lui Signor Rolando? întrebă ea.

-Aici.

-Aha... Pe drum, distanţa e destul de mare, dar se poate scurta mult prin grădină.

-Nu e posibil, declară Edmondo. Vedeţi, între grădina celeilalte vile şi a noastră este un zid.

- Da, desigur. {i a cui e proprietatea vecină?

Edmondo oftă.

- A unei doamne care locuieşte la Roma. Din păcate, nu vine des aici, iar casa stă închisă aproape tot anul. Uneori vine pentru câte o lună, două, vara, dar atâta tot.

- {i servitorii îngrijesc bine casa?

-A, da! N-o neglijează nici un moment.

Grentha îi mulţumi lui Edmondo, punând planurile la loc în dulap. începea să întrezărească un sistem foarte abil de sustragere a obiectelor din vilă. Totuşi, nu avea nici o dovadă că Rolando furase un singur articol.

A doua zi, Mervyn îi telefon', anunţând-o că se întâlnise la Roma cu contesa şi Oriella, care aveau să se întoarcă peste o zi la Montori.

- Eu mai stau aici câteva zile, îi spuse el. Am de rezolvat unele probleme complicate.

- Totul merge bine?

- Cum nu se poate mai bine! răspunse Mervyn cu un entuziasm susprinzător, întrebând-o apoi dacă se mai şi distrase, pe lângă muncă, în lipsa lui.

- Da, am fost la Paestum. Locul pe care arzi de nerăbdare să-l excavezi.

-Aha...!

în glasul lui se simțea dezamăgirea.

- Aş fi vrut să te duc eu acolo. Cu cine-ai fost? Dacă nu sunt indiscret, desigur.

Grentha râse.

- Craig m-a invitat, cu iahtul.

- Trebuia să mă aştept. Ei bine, când mă întorc va trebui să mergem cu toții la Pompei.

Când închise telefonul, Grentha era îngândurată. Oare Mervyn îşi programase anume vizitele la Neapole şi la Roma astfel încât să coincidă cu planurile Oriellei şi ale contesei? Părea de neconceput ca Mervyn să se fi îndrăgostit de Oriella, sau ca un asemenea sentiment să fie reciproc. Oriella îl declarase deja prea bătrân pentru ea şi prea tânăr pentru mama ei, chiar dacă ar fi existat sentimentele cuvenite.

Dar Mervyn? N-avea nici o şansă de a o cuceri pe fată, fără acordul contesei.

* * *

La întoarcere, primul lucru pe care-l făcu Oriella fu s-o întrebe pe Grentha:

- Ai flirtat cu Craig în lipsa mea?

Grentha râse.

- Dac-am flirtat? Nu sunt sigură că aş fi avut ocazia.

- Prostii! V-ați întâlnit şi ai fost cu iahtul lui, o zi întreagă!

- Deci, ai aflat? De la cine?

- De la spionii mei, desigur, replică Oriella.

Grentha bănuia că printre „spioni“ era inclus şi Mervyn, care fără îndoială îi transmisese această informație.

- Atunci, spionii tăi ştiu şi că m-am întâlnit cu Craig numai o dată. M-a dus la Paestum, ca să văd templele greceşti.

- înseamnă că trebuie să facem câteva excursii, ca să văd şi eu ce-am pierdut.

- La Pompei, de exemplu? Am uitat să-ți spun... ba nu, ştii deja, cu siguranță, de la spionii tăi.

- Stiu, oare? se întrebă Oriella. Si cu cine-ai mai fost? Of, nu pot să pleci din Montori nici două zile, fără ca tu să mi-i sufli pe toți!

- De parcă te-ar fi interesat pe tine bărbații de-aici, în timp ce dansai nopți întregi cu toți tinerii din Roma!

Oriella se strâmbă dezgustată.

- Majoritatea tinerilor pe care-i cunosc eu la Roma sunt nişte plicticoşi. Mă uit la câte unul şi mă întreb: „M-aş putea îndrăgosti de tine?“ Dar nu mă pot vedea ca mireasă a nici unuia dintre ei.

- O, biata Oriella! comentă ironic Grentha. Un cap atât de înțelept, pe nişte umeri atât de tineri!

- Atunci, spune-mi imediat cine a fost celălalt bărbat care se pare că a făcut dragoste cu tine? vru să ştie Oriella.

- N-a făcut deloc dragoste cu mine, te asigur. M-a invitat la cină. Ne-am întâlnit la Marco.

- Rolando, bineînțeles, gemu Oriella. El se duce foarte des pe la Marco.

Grentha chicoti.

- Zău că ai avea nevoie de o rețea nouă de spioni. Nu, n-a fost Rolando. De parcă aş primi să iau cina cu el! Cu siguranță, ar încerca să-mi vândă ceva la preț angro.

Oriella o privi lung, cu admirație.

- înseamnă că ți-ai făcut nişte prieteni secreți în Montori. Am să-i spun lui Mervyn că nu eşti demnă de încredere.

- De ce? în lipsa lui, am muncit pe brânci.

- Da, exact, în croaziere şi la cină cu... cine-ai zis că a fost?

- N-am zis - dar a fost André, colegul francez al lui Craig.

Fața Oriellei se destinse într-un zâmbet.

- A, André! Da, e absolut fermecător. Si ce făcea aici, în Montori?

- Nu prea ştiu, mărturisi Grentha.

- Poate spera să te vadă.

- Nu, ne-am întâlnit absolut întâmplător. Dar i-ar plăcea să fie

invitat aici, la vilă. îl interesează îndeosebi mobila franțuzească veche, aşa că ai un pretex ideal pentru a-i cere mamei tale să-l invite.

-Mobilă franțuzească veche! exclamă Oriella. îți imaginezi c-am să-l las tot timpul cu tine, să se uite la mese şi birouri? A, nu, trebuie să-mi iau şi eu partea mea!

- Din câte văd, bietul André va fi sfâşiat în două. Dar eşti binevenită, Oriella. S-ar putea chiar să-i facă plăcere să fie monopolizat de tine.

* * *

Peste câteva zile, când se întoarse Mervyn, Grentha observă că era foarte surescitat. îl întrebă dacă problemele de afaceri se rezolvaseră cu bine, iar el răspunse scurt că totul reuşise de minune. Imediat după aceea schimbă subiectul, împiedicând-o să-i mai pună alte întrebări.

Apoi, la vilă sosi un nou vizitator - avocatul contesei, Signor Rametta, un bărbat spilcuit, de vârstă medie.

Pe Signor Rametta îl interesa cum progresa inventarul şi petrecu o după-amiază întreagă cu Grentha, confruntând articolele cu chitanțele şi notele de vânzare.

-I-ai făcut impresie bună lui Signor Rametta, o tachină Oriella, după cină. Vorbeşte foarte frumos despre calitățile tale.

-Serios?

- Zice că eşti exact genul de domnişoară englezoaică potrivită pentru a se achita cu bine de toate sarcinile. Nu ca mine, bună de nimic.

-Aşa ți-a spus? Trebuie să fi adăugat că, deşi bună de nimic, eşti măcar decorativă.

Oriella râse cu bunăvoință.

- Pe tine mi-e imposibil să te înfurii şi, evident, n-am vrut să spun că, dacă eşti realizată profesional, n-ai fi şi atrăgătoare. Eşti foarte drăguță, atunci când nu-ți strângi părul şi nu-ți pui ochelarii ăia cu rame de baga.

-Credeam că, aşa, arăt mai serioasă şi distinsă.

Oriella o măsură cu privirea.

-Poate, dar bărbaților nu le plac pieptănăturile serioase. Lor le place să avem părul despletit, ca să-l poată răsfira cu degetele.

Grentha râse.

- Mulțumesc pentru informație. Mă întreb cine arde de merăbdare să-mi răsfire părul cu degetele.

- Dacă l-ai purta mai des lăsat pe umeri, s-ar putea să afli, replică Oriella cu o expresie ştrengărească.

înainte ca Grentha să găsească un răspuns potrivit, Oriella se îndepărtă.

Nu peste mult, Mervyn luă inițiativa de a organiza vizita la Pompei.

-M-am consultat cu Craig şi Joseph, care m-au asigurat că luna va fi alături de noi, dacă mergem la începutul săptămânii viitoare.

-André nu vine?

-A, nu ştiam că vrei să-l chemăm şi pe el.

- Mă rog, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să n-aibă chef să-şi viziteze propriul loc de muncă.

în acelaşi timp, însă, Grentha se hotărî să-l anunțe. Dacă îl interesa într-adevăr s-o reîntâlnească pe Oriella, avea acum ocazia.

Stabiliră ca Mervyn, Oriella şi Grentha să se ducă la Sorrento, iar Craig şi ceilalți să-i conducă la Pompei, pentru a vedea mai întâi ruinele la lumina zilei. Apoi urmau să ia masa în Sorrento şi să se întoarcă după răsăritul lunii.

Mervyn propuse să le ia pe cele două fete cu vasul lui, iar Grentha îşi dădu seama că nu-l încânta deloc ideea de a conduce maşina pe drumul de coastă.

-în fond, am închiriat nava ca s-o pot folosi, se plânse el, când Oriella spuse că, pe mare, drumul putea să dureze prea mult.

-Am putea porni mai devreme, interveni Grentha.

Mervyn încă nu era un navigator expert, dar ajunseră la Sorrento fără nici o problemă, cu excepția Oriellei, căreia îi căzu o sanda din picior când debarcă pe dig.

-Of, asta aduce ghinion! exclamă ea, privind sandaua albă care se

scufunda spre fundul apei.

în cel mai apropiat magazin, spre disperarea Grenthei, Oriella începu să încerce nenumărate perechi de sandale.

-Alege-ți unele simple, cu toc plat, îi recomandă ea. într-un loc ca Pompei, tocurile înalte nu-s prea indicate!

Nu peste mult sosi şi Craig, cu maşina - singur.

- Joseph speră să-l scuzați, dar are ceva important de lucru, acasă.

Grentha vru să întrebe despre André, pe care-l informase între timp, dar preferă să n-o facă de față cu Oriella, care ar fi putut crede că ardea de nerăbdare să-l revadă.

întâmplător, cea care se interesă despre André şi Theo fu chiar Oriella.

-André regretă că nu poate veni în după-amiaza asta, răspunse Craig, dar ne va aştepta acasă, cu una dintre faimoasele lui cine. Theo e în concediu, pe care şi-l petrece la Veneția.

Soarele de după-amiază scălda în lumină aurie coloanele Templului lui Apollo, aruncând umbre vineții prelungi pe străzile încă brăzdate de urmele carelor. Nu era greu să-şi imagineze cum se plimbaseră cândva cetățenii pe-acolo, salutându-se, trecând pe sub arcada porții sau oprindu-se să-şi cumpere cele necesare din piață.

- Să mergem acum la muzeu, dacă vreți, propuse Craig, căci diseară va fi închis.

Oriella se strâmbă.

- Eu nu, mulțumesc. Nu-mi face nici o plăcere să văd trupurile de gips ale morților.

Totuşi, Grentha si Mervyn vizitară micul muzeu si cumpărară ilustrate şi reproduceri ale decorațiunilor din Casa Vertii, cu procesiunea lui Bacchus.

Când Grentha se apropie de Mervyn, văzu că ținea în mână o camee cu lanț subțire de argint.

- Cum îți place? o întrebă el.

- E foarte frumoasă şi elegantă. Cine e, o zeiță?

- Cred că da. Mă bucur că-ți place.

îi oferi cutia.

- Pentru tine am luat-o, spuse el zâmbind.

- O, Mervyn! îți mulțumesc.

- Nu mă prea pricep la făcut cadouri.

Grentha ridică medalionul, studiind profilul în montură ovală cu filigran.

- E o zeiță foarte frumoasă. Venus, poate.

Craig îi conduse înapoi la Sorrento, iar Grentha îi arătă Oriellei pandantivul.

- De la Mervyn? Ce fermecător!

Apoi, Oriella făcu o mutră amărâtă.

-Mie nu mi-a oferit decât o cutie cu ciocolată, aşa că, în ceea ce te priveşte, semnele sunt excelente.

- Ce vrei să spui?

Oriella îi aruncă o privire piezişă, neîncrezătoare.

- Eşti tu drăguță, dar proastă nu eşti. Doar ştii cât de mult te place Mervyn.

Se privi în oglindă, începând să-şi împrospăteze rimelul de pe gene.

- într-o vreme, îmi spuneam că poate mi-ar plăcea să mă mărit cu el. Nu mi se părea bătrân, numai matur, înțelept şi bun. Dar acum îmi dau seama că e mai potrivit pentru tine. îl iubeşti, măcar puțin?

Grentha râse încet.

- La întrebarea asta nu pot răspunde. Nu mi-am pus-o niciodată.

-Atunci, ai nevoie de timp. Dar Mervyn ar fi un soț bun pentru tine.

- Acum câtva timp, ai spus că e prea bătrân pentru mine sau tine, şi prea tânăr pentru mama ta. Pari hotărâtă să-l însori cu una dintre noi. De unde ştii că n-are deja o soție, în America sau în altă parte?

- N-aş crede. Arată...

O întrerupse însă un strigăt de afară, Craig anunțând că delicioasa cină a lui André le aştepta.

-Am terminat! răspunse Oriella, ieşind. Murim de foame şi suntem gata pentru orice.

Sprâncenele lui André se înălţară cu dispreţ.

- Pentru „orice“? întrebă el, Si la ce vă aşteptaţi? La o farfurie de spaghetti? La un ou fiert? Nu-mi meritaţi risotto-ul cu ficăţei de pui, nici ciupercile coapte în foi de viţă!

- Of, André, te rog! Cu umilinţă îmi prezint scuzele, îl imploră Oriella s-o ierte.

- Hai, André, interveni şi Joseph. Specialităţile tale nu vor deveni mai bune dacă întârziem acum cu certuri!

Spre sfârşitul mesei, când André servi clătite cu felii de măr, Oriella scoase o exclamaţie sonoră.

- Ce e? întrebă el. Te-au otrăvit clătitele mele?

Oriella râse.

- Auzi acolo! Sunt delicioase. Dar uită-te la noi! Grentha şi cu mine suntem într-o casă plină de bărbaţi, neînsoţite. Dacă ar şti, pe mama ar lovi-o apoplexia!

Cei patru bărbaţi izbucniră în râs. Apoi Mervyn spuse:

- Joseph, aci de faţă, e destul de bătrân ca să vă supravegheze cu ochiul lui patern.

- Si să-i împiedice pe nişte armăsari focoşi ca André şi ca mine să vă răpească, adăugă Craig. Tu ce eşti, Mervyn, apărător sau atacant?

înainte ca Mervyn să răspundă, André interveni:

- Poate n-ar trebui să-l lăsăm să ducă fetele acasă cu nava lui. Contesa ştie că va naviga pe mare în toiul nopţii?

- Zău aşa, vorbiţi de parcă excursia asta la Pompei ar fi o aventură în jungla braziliană sau o croazieră prin Pacificul de Sud, observă încet Grentha.

Bărbaţii întoarseră capetele spre ea, iar Oriella se grăbi să schimbe subiectul:

- Ia priviţi ce medalion fermecător poartă Grentha! L-a primit în dar.

Grentha observă privirea plină de interes a lui Craig. Roşind puţin, se întoarse spre Joseph.

-Absolut încântător, îl auzi ea pe Craig murmurând pe un ton amuzat.

Când cina luă sfârşit şi se pregăteau să plece la Pompei, apariţia neaşteptată a unei fete brunete îi surprinse pe toţi, iar pe André îl stupefie de-a binelea.

- Am sunat de mai multe ori, explică ea vorbind repede, în italiană, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am intrat.

- Bună, Nicola, o salută Craig.

André păru să-şi regăsească stăpânirea de sine şi le-o prezentă celorlalţi.

-Ai uitat, poate...? începu ea, adresându-i-se lui André.

-Mai târziu, nu acum, se răsti acesta.

Cu tact, Grentha şi Oriella ieşiră, coborând scara ca să-i aştepte jos pe ceilalţi.

Craig porni primul, luându-le pe fete şi pe Mervyn în maşina lui, pentru ca André să-i urmeze.

Incidentul părea să-l amuze.

-André ar trebui să fie mai atent cu întâlnirile lui, spuse el. Nu-i prima oară când uită că are întâlnire cu o fată şi iese cu alta.

- Li se poate întâmpla şi celor mai atenţi oameni, comentă Mervyn.

Craig îl privi tăios.

-Vorbeşti de parcă ai avea experienţă.

-E mult de-atunci, murmură americanul.

-André va mai putea veni la Pompei? întrebă Oriella.

-Te interesează dacă vine sau nu? i-o întoarse Craig.

-Da, răspunse ea scurt. Merită să se relaxeze şi el, după ce s-a deranjat să ne pregătească o cină atât de bună.

-Si de unde ştii că n-o să se relaxeze în compania fermecătoarei Nicola?

Când grupul ajunse la Pompei, Craig le ceru paznicilor permi-

siunea de a face un tur, fiind clar că vizitele la lumina lunii nu erau încurajate decât cu ocazii deosebite, când ruinele erau luminate.

într-un fel, Grentha se bucura mai mult să vadă coloanele, templele şi arcadele în lumina naturală a lunii decât în eclerajul artificial al reflectoarelor electrice.

Când îi spuse, Mervyn fu şi el de acord.

- într-adevăr, fără reflectoare arată mai romantic.

Craig şi Oriella se aflau la mică distanță de ei, iar André cu Nicola îi ajunseră şi ei din urmă. Apoi, ca din întâmplare, perechile se schimbară între ele. Grentha se pomeni însoțită de Craig, André era cu Oriella, aşa că lui Mervyn îi rămase s-o conducă pe Nicola peste dalele de pavaj inegale.

Când ajunseră la templul lui Apollo, cu frumoasa statuie a zeului atât de plină de vitalitate încât părea gata să coboare de pe soclu, Grentha se sprijini de o coloană frântă ca să privească în voie toată scena, cu coloanele argintate de lună şi umbrele negre şi misterioase.

- Are o anumită vrajă, murmură ea. Ti-i poți imagina uşor pe oamenii din Pompei mergând pe-aici noaptea, tăifăsuind în taverne sau furişându-se cu însărcinări secrete.

Craig se rezemă şi el de o coloană, privind-o. Apoi întinse mâna şi ridică medalionul între degete.

- Deci, Mervyn are obiceiul de a-ți face cadouri? se interesă el.

- Nu tocmai. Ăsta a fost primul.

- Vrea să te ia de soție?

întrebarea fu atât de neaşteptată, încât Grentha nu găsi imediat un răspuns.

- Nu ştiu, spuse ea după o pauză. De ce nu-l întrebi mai bine pe el?

Craig râse, încet, ca un mormăit.

- De ce să-i dau idei?

- Nu-l crezi capabil să aibă singur asemenea idei?

- Sunt convins că este - nu sugerez că ar avea nevoie să fie îmboldit.

Insulta voalată din ultimele câteva cuvinte o indignă pe Grentha.

- Vrei să spui că eu sunt cea care-l îmboldeşte? El, măcar, n-are nevoie de imbolduri ca să-mi facă mici cadouri pe care să mi le agăţ la gât.

Craig o privi lung, cu buzele arcuite într-un uşor zâmbet, fără să răspundă.

- Desigur, continuă ea, şi darul tău mi-a plăcut, dar din alte motive. Tuturor prietenelor tale le dăruieşti măgăruşi de porţelan, ca să le arăţi ce părere ai despre ele?

Chipul lui se lumină de amuzament.

- Măgăruşa mea scumpă şi prostuţă! N-ai pic de umor!

îi apucă în mână o şuviţă de păr, şi deodată Grentha se pomeni cu faţa lângă a lui şi gura apăsată ferm de buzele lui. Fu prea surprinsă ca să răspundă.

- Eşti o vrăjitoare, şopti Craig prelung, cu glas vibrant. Hai să plecăm de la templul lui Apollo până nu-i cad victimă.

„Cui să-i cazi victimă?" ar fi vrut Grentha să-l întrebe, deşi cunoştea răspunsul.

Când sosi vremea să plece acasă, Craig porni cu maşina pe drumul de munte care traversa peninsula. Un timp, Mervyn nu observă.

- Ce facem cu vasul meu? întrebă el în cele din urmă. L-am lăsat la Sorrento.

- Nici o problemă, răspunse Craig. Am să văd eu ce-i cu el, mâine dimineaţă.

- Dar voiam să...

- Să te-ntorci cu el acasă? Sfinte Cerule, omule! Trebuie să fii un navigator expert ca să eviţi toate stâncile alea, pe întuneric!

în sfârşit, ajunseră în vârful crestei, iar Craig porni în jos pe drumul şerpuitor spre coastă. Când sosiră la vilă, Oriella era foarte îngrijorată, căci acum Craig trebuia să se întoarcă la Salerno pe acelaşi drum.

-Ai putea rămâne aici, sugeră ea. Avem multe dormitoare, iar o cameristă ţi-ar putea pregăti imediat unul.

Craig păru să ezite.

-Nu, mai bine mă întorc în noaptea asta. Eşti foarte amabilă că mă inviţi dar, în orice caz, trebuie să-l consolez pe André pentru că şi-a încurcat întâlnirile.

-André nu va avea nevoie de ajutorul tău, declară Oriella. Dar să-i aminteşti, în caz că a uitat, că l-am invitat la masă poimâine.

- I-auzi! exclamă ironic Craig. Si sunt invitat şi eu la festinul ăsta?

- Poţi să vii, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, replică Oriella, cu prefăcută indignare.

-Bine. Voi veni cu André, şi-mi voi petrece restul după-amiezii cu Grentha, ajutând-o la inventar.

- Numai dacă vom avea vânt din spate, comentă sarcastic Grentha.

- Haideţi, e timpul să intrăm în casă şi să-l lăsăm pe Craig să plece, interveni Mervyn.

Grentha nu auzi maşina lui Craig plecând, dar îşi spuse că acesta avea grijă să nu trezească din somn toată casa, întrucât era trecut de ora două noaptea.

în timp ce-şi scotea de la gât medalionul pe care i-l dăruise Mervyn, Grentha nu se gândi la el, ci la celălalt, cel care se folosise de acel pretext pentru a o iscodi, care glumise pe tema măgăruşului de porţelan şi apoi o sărutase cu un aer aproape absent. Sărutul lui Craig nu însemna nimic pentru ea; mai mult, ar fi fost într-adevăr proastă ca o măgăriţă dacă se repezea să-l interpreteze ca mai mult decât o cochetărie oarecare.

Capitolul 8

A doua zi, Oriella intră în bibliotecă, unde lucra Grentha.

- Suntem pedepsite, anunță ea. Amândouă.

- Ce-am mai făcut? se interesă Grentha.

- Am supărat-o pe mama întârziind atât de mult aseară, neînsoțite, în compania unor tineri.

- îl aveam pe Mervyn cu noi. Nu era acceptabil?

- Nu prea. Mama e convinsă că tu şi Mervyn vă... plăceți foarte mult, mai ales acum, când a început să-ți facă şi unele cadouri.

Grentha râse.

- Vai de mine! Ce poate însemna un mic medalion? Bine măcar că-i o camee, nu un pandantiv cu capac în care i-aş putea ascunde fotografia sau o şuviță de păr.

- Aşa că de-acum stăm acasă. S-a zis cu distracțiile!

- Nu mă deranjează. Am mult de lucru şi trebuie să recuperez.

- Dar mama a spus că putem totuşi să-i invităm pe Craig şi André la prânz. Vrea să-l cunoască mai bine pe André, l-a văzut numai o dată.

Grentha ridică privirea, observând expresia malițioasă din ochii negri ai fetei.

- Ce trădare mai plănuieşti acum? o întrebă ea.

- Eu? Nici o trădare. Mă gândesc doar că e foarte plăcut să alerge după mine doi tineri.

- Doi? L-oi fi având tu pe Craig la degetul cel mic, dar André are deja o prietenă - pe Nicola.

Oriella pufni, ca şi cum ar fi suflat un fulg.

- Pe Nicola? A, nu. Pe ea a cunoscut-o acasă la un prieten şi a invitat-o la dans doar de două ori.

- Deci, vrei să i-l răpeşti? Bine, îți doresc succes.

- Evident! se răsti Oriella. Chiar dacă-l placi pe Mervyn, ți-ar conveni să-l cuceresc pe André, pentru ca pe urmă Craig să alerge la tine şi să-ți plângă pe umăr. Las-că v-am văzut eu azi-noapte, la lumina lunii!

- Zău? făcu Grentha, dornică să afle ce anume văzuse Oriella.

- Stăteați atât de aproape, încât părea gata să te sărute - păcat că

tocmai atunci am venit eu cu André şi v-am deranjat!

Grentha râse, sperând să nu i se simtă uşurarea.

- Neatenţilor! Poate că mi-ar fi făcut plăcere să mă sărute Craig.

Privirea Oriellei nu părea prea convinsă. Mai spuse doar atât:

- Acum plec. Nu trebuie să te întrerup prea mult din lucru.

Când veni Mervyn, şi discutară despre problemele privitoare la proprietatea Stratton, Grentha îşi aminti să-i spună despre ziua când îl văzuse pe Ronaldo în grădină.

- Având în vedere felul cum se învecinează cele trei proprietăţi, i-ar fi foarte uşor să ducă tot felul de lucruri de-aici până la vila lui.

Mervyn căzu pe gânduri.

- Pare foarte posibil. O să aruncăm o privire la spărtura din zid.

Pentru a nu atrage atenţia celorlalţi, Grentha şi Mervyn aleseră ora dinaintea cinei pentru a se plimba prin acea parte mai puţin frecventată a grădinii, unde grădinarii îşi terminaseră treaba pe ziua în curs.

Cu acel prilej, Grentha îi spuse lui Mervyn şi despre planul pe care i-l arătase Edmondo.

- Edmondo mi-a spus că vila asta dintre cele două e foarte rar ocupată. E de ajuns ca Ronaldo să fie în termeni buni cu cineva de-aici si cu un angajat de-al contesei, si nu-i mai lipseşte nimic.

- Problema e că n-avem nici o dovadă, observă Mervyn.

- într-adevăr, dar dacă am putea găsi un singur obiect care a ajuns în posesia lui Ronaldo după moartea bătrânului, atunci s-ar putea să facem unele progrese.

- Mă întreb dacă merită să-i spunem lui Signor Rametta toate astea.

- Poate o să ne dea unele sfaturi, sugeră Grentha.

Ajunseseră într-un loc ferit, unde se afla o bancă formată dintr-o lespede de marmură rezemată pe două sfere de piatră.

- Avocatul italian m-a ajutat mult. Mi-a făcut anumite recomandări, şi...

Mervyn se întrerupse.

- Vreau să-ţi spun ceva, Grentha. Cred că e bine să ştii.

Grentha se aşezase pe banca de marmură, în faţa unei statui a

lui Hercule înconjurată de azalee. Mervyn alesese bine locul, căci nu riscau să fie deranjați, dacă aveau de discutat ceva important.

- După cum ştii, începu el, am făcut câteva vizite la Neapole şi la Roma. Am încercat s-o găsesc pe... soția mea.

Grentha intră imeiat în alertă.

- Soția ta? repetă ea încet.

- Da. Nu ți-am spus niciodată, nici ție şi nici altora, că am fost căsătorit. De fapt, până acum nici n-am fost sigur dacă mai eram căsătorit, sau văduv, sau în cine ştie ce altă situație...

Se aşeză lângă ea.

-Am venit aici acum peste nouă ani. La Neapole, vreau să spun. Făceam un tur al Europei şi m-am hotărât să stau un timp la Neapole. Aveam douăzeci şi patru de ani, tocmai absolvisem, iar părinții mei aveau posibilitatea de a-mi finanța toate relațiile internaționale de care consideram că aveam nevoie. Aşa că mi-am luat o cameră la Neapole si am început să-mi petrec timpul prin muzee si prin cafenele, cu alți americani si diverşi prieteni italieni. Aşa am cunoscut-o pe Lucia.

Făcu o pauză, dus de gânduri.

- Da? îl îndemnă Grentha.

- Era extrem de frumoasă, cu o piele ca petalele de camelii şi părul ca un nor negru delicat. M-am îndrăgostit. Nu mă mai puteam gândi decât la fața ei, la zâmbetul ei, la vocea ei...

Chicoti amar.

- Prietenii mei şi-au dat seama curând că-mi pierdusem capul după ea. Au încercat să mă tempereze. Mi-au spus că nu era nevoie să ne căsătorim. O aventură scurtă, iar pe urmă, când vraja se risipea, nici o obligație. Mie, însă, nu-mi convenea numai atât. Voiam să mă însor cu ea şi s-o iubesc veşnic. Lucia mi-a spus că era orfană şi muncea într-o croitorie din Neapole. Am îndeplinit toate formalitățile necesare şi ne-am instalat într-un mic apartament pe care mi l-a găsit un prieten american.

Mervyn se lăsă puțin pe spate, oftând.

- La început, am fost cum nu se putea mai fericiți. Apoi, peste câteva săptămâni, ea s-a lăsat de slujbă. Eu nu voiam să le mai cer bani

părinților, încă nu le spusesem despre căsătorie, iar Lucia își putuse cheltui puținii bani câștigați pentru propriile ei nevoi, haine și altele.

- Si pe urmă?

- Mi-a declarat că începea să fie geloasă. în timp ce ea muncea zilnic, eu eram liber. La început am râs, asigurând-o că nu exista nici o altă femeie în viața mea. Ea, însă, nu s-a lăsat convinsă. Au început certurile. Când mă duceam la muzee sau la biblioteci, era sigură că mă întâlneam în secret cu altele. A devenit foarte extravagantă, își cumpăra haine scumpe, bijuterii, bibelouri... Am încercat să-i spun că banii mei nu ajungeau, dar ea râdea mereu, răspunzând că toți americanii sunt bogați. Apoi izbucnea în plâns și-mi reproșa că nici măcar aceste mici plăceri nu i le acceptam. După șase luni, am ajuns la capătul răbdării. Continuam s-o iubesc ca un nebun, dar eram nefericit. Așa că, într-o seară, i-am spus că mă hotărâsem să mă întorc în America. Aș fi luat-o cu mine, dar trebuia să se poarte frumos și să nu ne distrugă viețile cu gelozia ei neîntemeiată. însă n-a ieșit așa.

Mervyn se opri din povestit și, în pauza aceea lungă, Grentha își imagină că-i auzea glasul calm încercând să discute rezonabil cu intempestiva Lucia.

- Nu peste mult, în timp ce eu încercam să pregătesc călătoria în State, Lucia mi-a spus că aștepta un copil. La început m-am bucurat, dar apoi mi-a declarat că nu putea face un drum atât de lung. Vorbea de parcă ar fi durat șapte, opt luni... Am propus să iau bilete de avion, dar se temea să zboare. Nu, trebuia să rămână la Neapole și să nască. Apoi aveam să vedem și de călătoria în America.

- Cred că te-ai simțit foarte frustrat, interveni Grentha.

- Mă obișnuisem să cedez de fiecare dată, răspunse trist Mervyn. Acum, însă, am pus piciorul în prag. Fie venea cu mine, fie plecam acasă singur. Pentru câteva zile, s-a liniștit. Apoi, într-o după-amiază, venind acasă, am găsit o scrisoare. îmi spunea că, pentru că-mi păsa atât de puțin de ea, se ducea la alt bărbat, care avea s-o iubească așa cum eu niciodată n-o iubisem. N-am mai găsit-o nicăieri. Nu știam nimic despre rudele sau prietenii ei. Colegele de la croitorie nu mi-au putut da nici ele vreun iniciu. Așa că m-am hotărât să mă întorc în America. N-am putut decât să las o sumă de bani la un prieten din Neapole, ca s-

o ajute dacă avea greutăţi. Timp de trei ani, i-am scris acelui prieten lună de lună, cerând veşti, dar n-am primit nici una. Lucia părea să fi dispărut fără urmă. Am păstrat legătura cu consulul american, însă nici de la el n-am aflat nimic.

- Iar acum i-ai dat de urmă? se interesă Grentha.

- îţi dai seama, în fine, de ce doream atât de mult să lucrez la acest proiect pentru universitate. M-am gândit că în sfârşit aveam ocazia s-o găsesc din nou pe Lucia. Trebuia să aflu dacă trăia şi dacă mai eram căsătoriţi. Iar acum, graţie lui Stefano Rametta, am putut afla câte ceva despre trista poveste a Luciei. Bărbatul acela la care s-a dus când m-a părăsit pe mine fusese amantul ei înainte de căsătorie. Lucia a născut copilul, dar peste doi ani a murit. Individul l-a dat la orfelinat. A fost foarte dificil, dar în cele din urmă mi-am găsit fiul.

- Măcar atâta lucru tot ai reuşit.

Mervyn zâmbi trist.

- Are opt ani şi trebuie să mă hotărăsc dacă-l voi lua de la orfelinat, sau dacă să-l las acolo, fără să ştie nimic despre părinţii lui.

- E o alegere grea, Mervyn.

- Nici măcar nu pot fi sigur dacă e cu adevărat fiul meu, dar l-am văzut şi cred că-i sunt dator Luciei să-l iau în primire şi să fac pentru el tot ce pot.

Grentha tăcu mult timp. în sfârşit, anumite laturi ale caracterului lui Mervyn se limpezeau. îi acoperi uşor mâna cu a ei.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea. Ultimii câţiva ani trebuie să fi fost foarte nefericiţi pentru tine.

- Ei, am încercat să nu mă gândesc la problemele personale. M-am cufundat în muncă şi am închis uşa trecutului. Tatăl meu a murit acum trei ani, iar mama locuieşte la Philadelphia. Când i-am spus despre afacerea Stratton, m-a îndemnat să primesc însărcinarea, ca să pot lămuri unele dintre detaliile nerezolvate privitoare la Lucia. Ar vrea să mă vadă căsătorit, aşezat la casa mea, în America, şi îşi doreşte nepoţi.

- Acum are un nepot, zâmbi Grentha. I-ai spus?

- încă nu. Mai întâi trebuie să văd dacă sunt în stare să-l iau în primire. După ce a trăit atâţia ani la orfelinat, i-ar putea fi dificil să se adapteze într-o familie. Am întrebat-o pe contesă dacă-l pot aduce aici

pentru un timp, trei-patru luni, eventual.

- Si a acceptat?

- Fără discuție. Leonora are toanele ei, dar e o femeie foarte caritabilă. De asemenea, întrucât avocatul ei acționa în interesul meu, m-am considerat dator să-i spun toată povestea. Iar acum, Grentha, am nevoie de ajutorul tău.

- în ce fel?

- Peste câteva zile urmează să mă duc la Neapole ca să aduc băiatul aici. Aş dori să mă însoțeşti.

- Sigur că am să vin, dacă te ajută cu ceva.

- Mă va ajuta cu siguranță. încă nu ştie că sunt tatăl lui, aşa că la început nu voi fi decât o persoană cu autoritate. Dacă vii cu mine la orfelinat, îşi va da seama că în casă există şi tineri. Pentru el, va fi ca un transfer dintr-o instituție în alta.

Grentha înțelegea ce voia să spună. Transferul unui băiat de opt ani într-o casă ca vila Stratton putea fi o experiență tulburătoare.

- Spune-mi când eşti gata, îi răspunse ea, şi vin cu plăcere. Cum se numeşte băiatul?

- Benedetto, dar i se spune Benno.

Mervyn se ridică.

- Si-acum, să mergem la cină, propuse el.

- încă un lucru. Oriella ştie despre căsnicia ta, şi despre băiat?

- Stie puțin. I-am povestit în linii mari.

- Bine. Atunci, voi şti ce să spun, dacă vine vorba.

* * *

Oriella era intrigată şi totuşi înțelegătoare față de dezvăluirile lui Mervyn.

- De-asta e aşa de... închis în sine, comentă ea. Evident, se teme să nu facă o a doua greşeală.

- Evident.

- Dar, cu tine, ar fi... în siguranță, declară Oriella, pe un ton judicios.

- în siguranță? repetă Grentha. Nu sunt sigură că aş vrea să fiu un fel de liman salvator pentru soțul meu.

- Nu asta voiam să spun. Tu eşti calmă. Nu te-apucă furiile, ca pe

mama - şi pe mine, când mi se răzvrăteşte jumătatea italiană.

Grentha zâmbi.

- Cine ştie ce autocontrol aş putea să am eu! Poate că, pe dinăuntru, clocotesc ca focurile infernului, numai că nu arăt.

- Mă întreb dacă şi Craig are un temperament nărăvaş, medită Oriella.

- încearcă să-l superi şi vei afla.

- A, nu. E prea periculos. Pe când André... ei, el e alftel... Poate exploda ca o petardă, şi îl înţeleg.

- Două temperamente latine, comentă Grentha.

Când Craig şi André veniră la masă, contesa fu graţia întruchipată, mai ales cu André, pe care îl antrenă într-o lungă conversaţie, după-amiază.

- Mama îl întreabă pe André despre familia lui, şopti Oriella cu satisfacţie, în timp ce trecea prin dreptul ferestrei deschise a unei camere unde Grentha examina nişte piese de sticlă veneţiană. Si o face atât de abil, încât André nici nu-şi va da seama că-i examinează trecutul ca să afle dacă ar putea fi un soţ potrivit pentru mine - mai ales că am o zestre atât de sărăcăcioasă...

- Cât de mult îţi pasă dacă-l va găsi potrivit sau nu? o întrebă Grentha.

Oriella ridică din umeri.

- André e fermecător, dar îi plac prea multe fete... Acum mă duc să-l caut pe Craig, ca să jucăm tenis. Oricum, o căsătorie ne e de-ajuns pentru moment.

După plecarea ei, Grentha se întrebă la a cui căsătorie se referise. La a lui Mervyn? Dar aceea era o poveste veche. Atunci, a contesei? Poate că rudele de la Roma se pregăteau pentru o căsătorie, iar Oriella se referise la aceea.

* * *

Abia a doua zi, Oriella îi dezvălui că Signor Stefano Rametta urma să fie tatăl ei vitreg.

- Mă bucur atât de mult pentru mama! anunţă ea cu sinceră plăcere. Va fi fericită cu Stefano şi are mare noroc că se va putea ocupa

şi de problemele ei legale!

- Le doresc numai bine, răspunse Grentha.

Contesa îi dădu şi ea vestea, în cursul zilei.

- Ne cunoaştem de ani de zile, îi explică ea, aşa că nu-i o hotărâre chiar atât de neaşteptată.

în aceeaşi seară, pe când se îmbrăca pentru cină, Grentha auzi sunetul unei mandoline de undeva din curte. Nu-l mai auzise pe cântăreț de câteva zile. Acum repeta celebra Torna a Surriento, cântecul atât de cunoscut ca invitație de a reveni la Sorrento încât îl ştia, cu siguranță, orice cântăreț la mandolină.

După cină, Mervyn se retrăsese în camera lui, ca să citească în linişte, când în salonul privat al contesei intră o servitoare, anunțând că o căuta Signor Ronaldo.

- Ronaldo! exclamă furioasă Leonora. Spune-i să plece! Nu vreau să-l primesc! N-are nici un drept să intre în casa mea.

- E prea târziu ca să mă dai afară, verişoară dragă!

Ronaldo apăruse în uşă, zâmbitor, făcând o plecăciune.

Contesa îl privi cu răceală, apoi îi spuse servitoarei:

-Trimite-l aici pe Edmondo, şi spune-i să mai aducă doi oameni.

Ronaldo înaintă spre ea.

-A, nu. Ar fi mult mai bine să mă asculți, în loc de a le ordona servitorilor să mă dea afară.

Oriella se ridică.

- N-ai dretul că dai buzna aici ca un... ca un hoț! Te rog să-i prezinți imediat scuze mamei mele! Si pe urmă, să pleci!

Grentha se ridică şi ea.

- Eu vă las, dar ați dori cumva să-l trimit pe Mervyn? o întrebă ea pe contesă.

- Nu. Stai aici şi notează tot ce are de spus acest... acest tânăr.

- Nu cred că e necesar ca Grentha să rămână, interveni Ronaldo.

-Ba va rămâne, va asculta şi va fi martoră, declară contesa. Şi-acum, stai jos. îți acord zece minute, nu mai mult.

Ronaldo se aşeză pe locul eliberat de Oriella, iar Grentha se aşeză şi ea, după ce-şi luă câteva coli de hârtie de pe birou.

- Am venit aici în seara asta, începu Ronaldo, ca să-ți spun ce

intenţii am. Ştiu că nu stai bine cu finanțele...

- Mulțumită ție! se răsti contesa.

- Te rog să nu mă întrerupi.

Ronaldo vorbea pe un ton rugător, parcă implorând să fie ascultat cu înțelegere.

- Ştiu că Oriella are foarte puțină zestre, dar asta nu contează, întrucât doresc din toată inima să mă însor cu ea.

- Să te însori cu mine! țipă ascuțit Oriella, nevenindu-i să creadă.

- Te rog să mă asculți până la capăt! Dacă primesc consimțământul tău, nu veți mai avea probleme financiare, căci îți voi dărui, draga mea verişoară, i se adresă Ronaldo contesei, propria mea vilă, unde vei putea trăi în condiții confortabile, iar din această vilă, cu toate defectele ei, voi face o casă splendidă pentru Oriella.

Contesa trase prelung aer în piept, stupefiată de îndrăzneala lui.

-Ai avea neobrăzarea de a te însura cu fiica mea, pentru ca apoi să mă dai afară din propria mea casă? Ai înnebunit de-a binelea?

Apoi izbucni în râs.

- Habar n-ai de nimic, Ronaldo. Dacă-ți închipui că mă poți juca pe degete la fel cum ai făcut cu tatăl soțului meu, te înşeli amarnic!

- Iar eu voi fi aruncată de la un bărbat la altul ca o minge de tenis? întrebă şi Oriella. Mai sunt şi alți bărbați în viața mea!

Grentha nu ştia ce să facă. Vru să se retragă din nou, dar contesa îi făcu semn să rămână.

- Străini! se strâmbă Ronaldo.

- Străini care au mai multă minte decât tine! Și mai mult bun-simț! N-ar intra cu forța în casa mamei mele!

- Casa asta nu i se cuvine mamei tale! afirmă Ronaldo.

- Vrei să spui că nu am dreptul la moştenirea propriului meu soț? se revoltă contesa.

- Soțul tău, Frederick, a murit înainte de tatăl lui. Prin urmare, casa, cu tot ce conține, trebuie să rămână în posesia familiei. Tu eşti înrudită doar prin căsătorie.

- Dar fiica mea este nepoata lui Simon. Tu nu eşti decât fiul cel mai tânăr al surorii lui Simon, aşa că ea are mai multe drepturi decât tine!

Până atunci, duelul verbal de desfășurase în engleză, cu câte o frază

italiană pe alocuri, dar acum combatanții abandonară complet engleza, în favoarea limbii lor materne. Italiana Grenthei progresase considerabil de când se afla la Montori, dar încă nu-i era de ajuns ca să înțeleagă toate invectivele aruncate încoace şi-ncolo, aşa că se ridică şi ieşi în fugă, convinsă că nici măcar nu-i observaseră dispariția.

Pe culoar îl întâlni pe Mervyn care se apropia grăbit, urmat de o servitoare.

- Ce se întâmplă? întrebă el repede. Cine omoară pe cine?

- Până acum, toți trei sunt încă vii, răspunse Grentha, dar i-am lăsat să se bată între ei.

Mervyn deschise uşa salonului tocmai la timp pentru a-l prinde în brațe pe Ronaldo, care ieşea în fugă. Acesta îşi pierdu echilibrul şi căzu la picioarele lui Mervyn.

-Acolo e locul tău, Ronaldo! țipă contesa. Pe jos! Si-acum, ieşi!

Mervyn aşteptă în timp ce Ronaldo se aduna pe picioare, încercând apoi să se întoarcă în salon. îl apucă de braț.

- Mai bine du-te. Ai auzit ce-a spus contesa.

Ronaldo ezită un moment, dar în spatele lui Mervyn mai apărură Edmondo şi un servitor.

- Nu e nevoie să mă îmbrânciți afară cu forța, mormăi Ronaldo.

Apoi se întoarse spre contesă şi Oriella, care stăteau împreună lângă uşă.

- Să nu vă închipuiți că ați câştigat! N-o să câştigați niciodată, oricât v-ar ajuta avocatul ăla rânjit de la Roma!

Buzele contesei se subțiară, în timp ce în ochi îi apărea o lucire amenințătoare.

- Avocatul ăla rânjit va fi în curând soțul meu, Ronaldo, şi vom locui în casa asta fără ca tu să ne mai deranjezi.

Această dezvăluire avu asupra lui Ronaldo un efect imediat şi aproape paralizant. La auzul cuvintelor, îi căzu fața.

- Ai... ai să te recăsătoreşti...? abia reuşi el să bâiguie.

- Nu mi-o interzice nici o lege. Te tulbură cu ceva vestea asta? zâmbi triumfător contesa. Atunci, ai grijă ca pe viitor să nu ne mai superi, altfel s-ar putea să pierzi vila aia mică despre care spui că e a ta şi mai spui că ți-a dăruit-o unchiul tău.

-Mai bine pleacă, Ronaldo, îl sfătui Mervyn, conducându-l spre coridorul unde aştepta Edmondo.

Contesa se aşeză pe un scaun şi începu să-şi facă vânt cu o batistă.

Mervyn era gânditor.

-Nu sunt convins că Ronaldo se va da bătut atât de uşor. Pe de altă parte, cu ajutorul lui Signor Rametta, cred că veți putea lua măsuri.

- Stefano va şti ce se poate face cu ajutorul legii, spuse înverşunată contesa. Deocamdată, vom lăsa totul în seama lui.

* * *

A doua zi, în mintea Grenthei se contură o idee, pe care în cele din urmă i-o împărtăşi lui Mervyn.

- Ronaldo ne-a invitat adesea la vila lui. Ce-ar fi să mergem acolo, numai noi doi, şi să ne uităm puțin prin casă? Poate vom vedea vreun obiect care ştim că n-are ce să caute acolo.

- Iar Leonora ce-o să zică? Nu va crede că fraternizăm cu inamicul?

-Nu e nevoie să ştie dinainte, îl asigură Grentha.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Grentha îşi aminti de misteriosul cântăreț la mandolină. Oare întâmplător se făcea auzit numai când erau de transmis veşti? Despre plecarea contesei şi a Oriellei, de exemplu? Ronaldo o vizitase pe Grentha după numai câteva ore. Iar în ajun, Signor Rametta plecase de la vilă de dimineață, şi imediat începuseră să se audă acordurile mandolinei. iar în aceeaşi seară îşi făcuse apariția Ronaldo.

Până la urmă, Grentha îl convinse pe Mervyn s-o însoțească acasă la Ronaldo a doua zi.

Acesta păru încântat să-i vadă, deşi avea o atitudine prudentă.

-A, ați venit să mă compătimiți. Contesa s-a purtat foarte aspru cu mine.

Grentha şi Mervyn răspunseră cu nişte sunete evazive.

-Veți sta la masă, desigur, îi invită Ronaldo. Dacă mă scuzați, îi voi spune Mariei că avem oaspeți.

De cum dispăru, Grentha începu să se plimbe prin salon. Acesta era mobilat confortabil, dar nu tocmai ticsit de valori. Pe pereți erau agățate numai trei tablouri, ale căror rame păreau mai valoroase decât reproducerile pe care le încadrau. Câteva vaze şi bibelouri de sticlă, dar

nimic care să trezească bănuieli.

După câteva minute de conversație la un pahar cu vin, Grentha spuse că i-ar fi plăcut să vadă şi restul vilei, dacă Ronaldo nu avea nici o obiecție.

- Desigur!

în timp ce-şi escorta vizitatorii prin camere, Ronaldo spuse că vila ar fi fost o casă excelentă pentru contesă, chiar şi după ce se mărita cu avocatul de la Roma.

- Nu e mică, dar nici atât de mare pentru ca întreținerea să coste prea scump.

Grentha se uita atentă după orice obiect asemănător cu cele dispărute, dar Ronaldo fusese destul de prudent ca să nu le expună.

După prânz se aşezară toți trei pe mica terasă cu vedere spre grădină.

- Frumoasă priveliște, comentă Grentha. Vila de-acolo e cea mai apropiată?

- Da, dar de obicei stă goală, cu excepția câtorva săptămâni în iulie sau august.

- Vila Stratton se vede de-aici? continuă ea.

- Nu tocmai. E în direcția aceea, se ridică Ronaldo să-i arate. I se zăreşte doar acoperişul, peste copaci.

Grentha îşi formase o idee destul de exactă despre topografia grădinii lui Ronaldo. Acum problema era să găsească o ocazie de a da târcoale vilei când Ronaldo era ocupat în altă parte.

Apoi, întâmplător sau cu intenție, Mervyn propuse ca Ronaldo să le arate din nou statuetele de bronz din sufragerie.

- Sunt doar nişte copii, desigur, recunoscu Ronaldo, conducându-i.

- Evident, îi dădu dreptate Mervyn. Doar nu ne-am aştepta să ții originalele aici, cum n-ai putea ține nici originalul „Faunului care dansează". Dar sunt nişte copii foarte reuşite.

Grentha nu mai aşteptă. Se îndepărtă tiptil pe un coridor şi trecu printr-o cameră mică, folosită drept cabinet. Aruncă o privire în jur şi tocmai se pregătea să plece, când zări o casetă - cu intarsii de sidef şi

fildeş. Cu siguranță, era perechea celei din vila Stratton! O luă în mână, apoi o puse grăbită la loc pe pervaz, când auzi glasurile bărbaților în dreptul uşii.

-A, aici erai!

Ronaldo intră, urmat îndeaproape de Mervyn.

- Ne întrebam unde-ai dispărut.

- Mă plimbam. Ai o vilă încântătoare! declară ea cu un entuziasm cam ostentativ.

încercă să-i facă lui Mervyn un semn discret, cu sensul de: „Ia-l de-aici şi distrage-i atenția!“, dar nu fu sigură că o înțelesese. Totuşi, Mervyn trecu dintr-o dată în altă cameră, spunând:

- Ai în salon un tablou pe care aş vrea să-l mai văd.

De cum rămase singură, Grentha luă caseta, apoi îşi scoase jacheta roz pal şi şi-o puse pe braț, ca s-o ascundă. în sfârşit, îi regăsi pe cei doi în curte.

-Acum trebuie să plecăm, Ronaldo, spuse ea cu sufletul la gură. îți mulțumesc pentru dimineața plăcută şi prânzul excelent.

Şi îi întinse mâna dreaptă, sperând să nu scape caseta din mâna stângă.

Ronaldo îi conduse la maşină, iar Grentha reuşi să pună jacheta şi cutia pe bancheta din spate.

Imediat ce Mervyn demară, Grentha oftă adânc.

- Acum ştiu ce înseamnă să ții asupra ta bunuri furate. Caseta aia era de-a dreptul fierbinte!

- Vrei să spui că ai găsit ceva?

- E doar un fleac, dar face parte dintr-o pereche de casete.

Mervyn se încruntă.

- Dacă-i descoperă lipsa, va fi avertizat să le ascundă pe toate celelalte din casă.

- Ştiu, oftă Grentha. Aş fi preferat să găsesc ceva mai important. Acum trebuie să descoperim unde-şi depozitează valorile.

- îi vom spune contesei despre escapadă?

- Tu ce părere ai? Aş zice că încă nu. Sunt sigură că cineva din personalul ei îl ajută pe Ronaldo cu informații, iar în momentul când Leonora va afla că am recuperat caseta, Ronaldo va avea confirmarea.

în seara aceea, Grentha însemnă articolul de inventar ca fiind corect: „Pereche de casete, cu intrasii de fildeş...“ şi le puse pe amândouă într-o vitrină separată.

Nu ştia dacă „furtişagul“ sau recuperarea ei era un triumf, sau avea să ducă la alte dispariţii din vila Stratton.

Capitolul 9

La câteva zile după vizita la Ronaldo, Craig intră în salonul unde lucra Grentha. Nu era deloc bine-dispus.

-Am auzit că acum câteva zile a avut loc o ceartă cumplită între Ronaldo si contesă.

- într-adevăr.

Nu era treaba ei să-i dea amănunte despre incidentele din casă.

- Iar tu si Mervyn v-ați dus peste vreo două zile să-l consolați pe Ronaldo.

- Nu tocmai. Am fost acolo într-un alt scop.

Craig se întoarse spre ea.

- Ca să vă încercați mâna la furtişaguri mărunte?

Grentha ridică imediat privirea.

- Numai Mervyn putea să-ți spună. Contesa ştie?

- De la mine, nu, ridică el din umeri. Ce alte planuri de prădat mai ai?

-Nu ştiu dacă ar fi discret să le discut cu tine - sau în camera asta.

-Atunci, vino afară, să facem o plimbare la aer, unde nu poate trage nimeni cu urechea.

Grentha ezită. Craig şi André veniseră la masă, iar Oriella strălucea toată, jonglând cu amândoi.

- Unde-s ceilalți? întrebă ea.

- Oriella şi André au jucat tenis vreo oră, iar acum sunt în piscină, unde el îi dă lecții de înot. Mervyn citeşte un tom de tehnica arheologiei, iar contesa încă n-a apărut după siestă.

Aşadar, Craig era prost dispus fiindcă André o monopolizase pe Oriella, iar el nu mai avea loc.

- Bine, consimți ea, vin, din moment ce Oriella nu e disponibilă. Mai întâi trebuie să încui registrele şi hârtiile astea.

- Te-aştept.

Porniră pe cărarea care ducea la ieşirea din grădină, spre satul Montori, dar la o bifurcație Craig o conduse spre stânga, pe o potecă în pantă, care trecea peste culmea colinei, după care cobora în valea alăturată.

- Erai pregătită pentru vestea lui Mervyn, că a fost căsătorit şi are un fiu? o întrebă el.

- Nu, răspunse încet Oriella. Deşi simțeam că voia să stea cât mai mult în Italia, chiar şi după ce-şi termina munca.

Craig se aşeză pe un trunchi de copac.

- Si are vreo importanță pentru tine? Că e văduv, vreau să spun.

- Ce importanță ar putea să aibă? Desigur, îl înțeleg şi voi merge cu el să luăm băiatul de la Neapole. Pare convins că asta-i va prinde bine copilului.

Câteva momente, Craig tăcu. Apoi o întrebă:

- Ai să te măriți cu el?

- Cu cine, cu Mervyn? râse Grentha cam tremurător. Nici nu m-a cerut.

- Nu încă, replică el pe un ton mai dur. Iar când o va face, care va fi răspunsul?

Unde voia să ajungă? se întrebă Grentha. Reuşi să afişeze un zâmbet rece.

- Atunci voi afla şi eu răspunsul, şi-am să te-anunț şi pe tine.

- Destul de cinstit, dădu Craig din cap. Si-acum, vorbeşte-mi despre planurile alea ale voastre de a sparge vila lui Ronaldo.

- Nu e vorba de nici o spargere. Alea au loc noaptea. Intrarea în timpul zilei se numeşte pătrundere prin efracție.

- Oricum, veți umfla de-acolo tot ce puteți.

- Nici asta nu-i adevărat. Numai articole despre care cred că le-a sustras fără drept. Ceea ce înseamnă recent, după moartea bătrânului Stratton. Toate celelalte obiecte sunt supuse litigiilor.

- Cum pofteşti, draga mea Portia. Dar cum veți transporta bunurile din vila lui până la a voastră?

- Cu ajutorul lui Mervyn, la fel cum le-a dus şi Ronaldo: prin grădini.

Si îi povesti despre scurtătura pe care o descoperise.

- Tare-aş mai vrea să fiu şi eu de față, să vă văd cum duceți sticlăria şi porțelanurile neprețuite cu roaba! comentă sarcastic Craig.

- Mulțumesc pentru idee, replică Grentha. O roabă ne-ar fi de mare folos.

Craig se ridică pe neaşteptate, întinzându-i şi ei mâinile ca s-o ajute. Părea inevitabil s-o strângă în braţe; totuşi, n-o sărută. O ţinu doar strâns la piept, zâmbind. Grentha ar fi vrut să închidă ochii, să-i simtă buzele pe ale ei, autoritare şi posesive, dar rămase rigid.

-Măgăruşă dulce...! şopti el. O fată care nu ştie să tragă măgarul de coadă, cum nu ştie nici care-i prova şi care pupa.

-A, iar ne-am întors la povestea aia? reuşi ea să murmure. N-ar strica să-mi explici clar: care-i capătul ascuţit şi care cel rotunjit.

Craig râse, îndepărtând-o uşor de el:

-Ambele capete ale limbii tale de şarpe sunt la fel de veninoase, şi cel ascuţit, şi cel bont. Dar te voi duce cu iahtul meu şi te voi învăţa să navighezi. Când să fie? Poimâine?

Vrând să braveze, Grentha acceptă imediat:

- Da!

Craig şi André rămaseră şi la cină, dar Grentha nu mai avu nici o ocazie de a rămâne singură cu Craig. Poate că era mai bine aşa, îşi spuse ea mai târziu, în timp ce se dezbrăca de rochia pe care abia acum îşi dădea seama că o alesese anume pentru el - de satin turcoaz, cu broderie de perle şi cristal pe corsaj.

* * *

în ziua stabilită, însă, Craig îi dădu telefon de dimineaţă, pentru a-i spune că trebuia să amâne întâlnirea.

- S-a ivit o problemă urgentă şi trebuie să rămân aici şi s-o rezolv, îi explică el. Mâine e bine?

Grentha acceptă, iar Craig închise imediat.

Dar nu avea noroc nici aşa, căci a doua zi, după micul dejun, îl găsi pe Mervyn aşteptând-o în hol.

-Azi mă duc la Neapole să-l iau pe Benno. înţeleg că vii şi tu cu mine, da?

După o scurtă pauză, Grentha răspunse:

- Da, am să vin.

- N-aveai alt program, nu-i aşa?

- Nu... Nimic important, trebuie doar să dau un telefon.

Sună la numărul lui Craig din Sorrento, dar nu-l găsi acasă decât pe Theo.

- îi poți transmite lui Craig un mesaj?

- A plecat. Nu știu unde.

- Dacă trece pe-acasă, spune-i că nu pot veni la întâlnire, așa cum ne-am înțeles.

- Bine. Cred că n-o să se întoarcă până diseară, răspunse Theo. Nu mai avea ce face, dar îi trecu prin minte că poate era mai bine așa: un concurs de împrejurări aparent defavorabil o împiedica să se facă de râs.

Totuși, când văzu că Mervyn se pregătea să plece cu Falcone, se gândi că avea șansa de a-l întâlni pe Craig în port, ca să-i explice.

- Mă gândeam să plecăm cât mai devreme, îi spuse Mervyn. Chiar acum, dacă ești gata.

Speranțele i se risipiră. Avea întâlnire cu Craig la ora unsprezece, în portul Montori, iar acum era abia nouă.

Se urcă la bord, Mervyn desprinse parâma, iar motorul începu imediat să duduie.

- E prima oară când plec atât de ușor, remarcă el pe un ton de conversație. Cred că e de bun augur.

De bun augur. Pentru băiatul care urma să locuiască temporar cu un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată? Grentha zâmbi vag în direcția lui Mervyn.

După un timp, Grentha coborî în salon să facă o cafea. Când îi aduse lui Mervyn o ceașcă, observă că vântul se întețise. Nava se înclină, iar o parte din cafea se vărsă în farfurioară.

- Bea-o pe aia care-a mai rămase și-ți mai aduc una, spuse ea.

- în partea asta a peninsulei, vântul e întotdeauna mai puternic! strigă Mervyn.

în timp ce-i umplea din nou ceașca, îl auzi strigând la cineva. Probabil o cunoștință din Montori.

- Ce ciudat! exclamă Mervyn, când Grentha reveni pe punte. Tocmai a trecut Craig pe lângă noi - uite-l!

Grentha văzu iahtul, ajuns deja la o oarecare distanță, cu velele umflate în vânt.

- Craig! strigă ea. Craig!

- Degeaba-l strigi. Nu aude, din cauza vântului. Si când am trecut

unul pe lângă altul, abia ne-am auzit. Mă întreb unde s-o fi ducând.

- La Montori, poate, sugeră Grentha.

Mervyn chicoti.

- încearcă s-o prindă pe Oriella singur, când nu e şi André să se bage între ei.

- Posibil.

-A părut surprins că mă duceam de unul singur tocmai la Neapole. dar i-am spus că am mai fost acolo şi, oricum, te am ca echipaj, iar tu n-ai risca o asemenea călătorie dacă n-ai avea încredere în mine.

Grentha se îndepărtă. Deci, chiar dacă nu apăruse pe puntea navei, Craig aflase că-l însoțea pe Mervyn.

La sosire, Mervyn o invită să ia prânzul la un restaurant de pe Via Partenope, de unde se vedea toată panorama Golfului Neapole.

- Băiatul a stat tot timpul în orfelinatul ăsta de la Neapole? întrebă Grentha.

- Nu. Se pare că a fost trimis la Roma. De-asta mi-a fost atât de greu să-i dau de urmă şi, fără avocatul Leonorei, mă îndoiesc că aş fi reuşit. Dar acum i-am obținut transferul la Neapole.

Orfelinatul se afla într-o clădire frumoasă, pe o colină de deasupra oraşului. îi întâmpină o călugăriță, care-i conduse în sala de aşteptare.

Nu peste mult, o uşă se deschise şi altă călugăriță, îmbrăcată în alb, aduse un băiețel îmbrăcat în salopeta albă de nylon care înlocuia acum tradiționala uniformă de satin negru a majorității elevilor italieni.

- Iată-l pe Benedetto.

Călugărița i-l prezentă lui Mervyn, care se lăsă imediat pe vine, ca să ajungă cu ochii la acelaşi nivel cu ai băiatului.

- îți aminteşti de mine? îl întrebă el în italiană.

- Si, signore.

Grentha îi observă ochii negri şi întunecoşi, chipul măsliniu palid şi o anume prudență, ca şi cum s-ar fi temut să-şi exprime sentimentele.

-Vă las să stați de vorbă în linişte, îi spuse călugărița lui Mervyn.

Si, într-un foşnet de robe scrobite, plecă.

Mervyn luă băiatul de mână şi începură să se plimbe încet prin porticul mânăstirii. Se vedea clar că-i era greu să-i explice relația dintre ei, iar Grentha fu cuprinsă de compasiune. Poate că nu era nici locul şi

nici momentul potrivit.

îl întrebă încet, în engleză:

- Trebuie să-i spui acum? De ce nu l-ai lua la Montori, într-o vacanță?

Mervyn clătină din cap.

- Nu. Acum trebuie să-i spun.

în acel moment, Grentha știu că, dacă Mervyn nu-i dezvăluia băiatului adevărul chiar atunci, n-avea s-o mai facă niciodată.

Dar revelația nu avu un efect prea senzațional asupra lui Benedetto. Băiatul rămase netulburat. La început, nu prea înțelese termenul „părinte", confundându-l cu cel adresat preoților.

Cu grijă, Mervyn îi explică, iar copilul dădu din cap. Apoi se întoarse spre Grentha.

- Ea este mama?

Grentha zâmbi.

- Nu, Benno, nu sunt mama. O prietenă.

Văzu că Mervyn se înroșise de jenă, așa că se întoarse din nou spre băiat.

- Sper c-ai să mă simpatizezi. O să ne distrăm bine împreună.

Mervyn își șterse fruntea de sudoare.

- Scuză-mă, Grentha, murmură el în engleză. Ar fi trebuit să mă aștept la întrebarea asta penibilă.

- Nu face nimic, îl asigură ea. Era firesc să întrebe.

în taxiul care-i aștepta afară, Benno se așeză între Mervyn și Grentha. Puse doar o singură întrebare, în timp ce mașina pornea, iar câteva călugărițe îi făceau cu mâna.

- Am să mă mai întorc?

- Numai dacă vrei cu adevărat, răspunse Mervyn.

Ajunși în port, Benno se temu să urce la bordul navei. îi spuse lui Mervyn că nu mai călătorise niciodată pe apă.

Grentha încercă să-l convingă, dar băiatul se agăță de mâna ei, rămânând pe loc.

- Stai o clipă, spuse ea și dispăru pe chei.

Reveni peste câteva momente, cu un cornet de înghețată.

-Vino cu mine, Benno, îl îmbie. Hai să ne așezăm în barcă și să-mi

arăți cât de repede poți mânca înghețata asta.

Urcă la bord și întinse brațele, când Mervyn ridică băiatul peste parapet.

în timpul călătoriei, Grentha stătu lângă Benno, răspunzându-i la întrebări, până când îl simți rezemându-se de ea și, văzându-i paloarea feței, înțelese că avea rău de mare. N-ar fi trebuit să-i dea înghețată.

-Aproape am ajuns, îl liniști ea. Mai avem doar câteva minute.

Se bucură când Mervyn intră în portul Montori, unde coborî pe mal cu Benno în brațe. Băiatul, însă, se întoarse imediat spre Grentha, agățându-se iar de mâna ei.

Când intrară pe poarta vilei, Grentha sugeră că ar fi fost mai bine ca Benno să primească ceva ușor de mâncare și să se culce, fără a trebui să mai cunoască și alte persoane din prima zi.

- Nu vă simțiți ofensată, nu-i așa? o întrebă ea pe contesă. Băiatul e frânt de oboseală și a avut rău de mare. îl veți vedea mâine dimineață, da?

- Desigur, se învoi Leonora. Mâine trebuie să fie dus la magazine și să i se cumpere haine noi. L-am văzut de la fereastră. O bucățică de om, cu pantaloni scurți de bumbac și jachetă prea mică pentru el.

* * *

Următoarele câteva zile fură petrecute pregătindu-l pe Benno pentru o viață mai flexibilă decât cunoscuse la orfelinat. Mervyn și Grentha îl duseră pe la diverse magazine din Montori, îi cumpărară haine și jucării, iar Grentha îi dărui și un costum de baie.

- Benno trebuie să învețe să înoate, declară ea. Mai întâi în bazinul vilei, apoi și în mare.

Grentha era o instructoare blândă și răbdătoare, iar într-o dimineață, tocmai când îi dădea lecția zilnică, fu surprinsă de apariția neașteptată a lui Craig.

- Ocupată? se interesă el.

- După cum vezi.

- Norocul lui. Sau, poate, ar trebui să adaug și: „norocul lui Mervyn".

Grentha se răsuci spre el.

- Chiar te interesează preferințele mele?

Fulgerător, Grentha îşi schimbă atitudinea.

- Lasă-te de fente cu mine, Grentha!

O apucă de încheietura mâinii, strâns.

- De ce nu te hotărăşti odată? Mărită-te cu Mervyn şi fă-l fericit pe viaţă. Măcar asta ar fi o acţiune clară. Şi-n plus, ai fi o mamă adoptivă excelentă pentru băiat.

Grentha îl privi cu gura căscată. De ce era atât de furios, de vehement, dacă nu din gelozie?

- Am să-ţi spun de ce nu mă mărit cu Mervyn, făcu ea un efort să-şi păstreze calmul. Nu m-a cerut în căsătorie - şi, dacă m-ar cere, i-aş răspunde că e imposibil, fiindcă... nu-l iubesc.

- Asta-i tot? Ţii neapărat să te măriţi din dragoste?

- Poate că da. Poate că aşa ceva n-ar putea să intre niciodată în calculele tale, adăugă ea cu voce aspră.

- De unde ştii tu ce intră în calculele mele şi ce nu?

- Pot să ghicesc.

După un moment de tăcere, adăugă:

- Şi tu, ce ce nu te însori cu Oriella?

- Te-ar ofensa?

Nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

- Da, cred că m-ar ofensa. Oriella e o fată prea bună pentru...

- Pentru unul ca mine? aruncă el cuvintele cu un aer de amuzament maliţios.

- Ia-o cum vrei, încercă Grentha să pară indiferentă.

- Poate ar merita să-mi întind antenele. Când voi primi răspunsul Oriellei, iar tu îl vei avea pe al lui Mervyn, putem face schimb de impresii. Atunci vom putea să ne felicităm sau să ne lingem unul altuia rănile.

- Vino, Benno, îl chemă ea pe băiat. E timpul să mergem în casă.

Şi, fără o vorbă spre Craig, strânse prosoapele şi celelalte obiecte şi porni spre vilă. Pentru nimic în lume n-ar fi întors capul ca să vadă dacă se uita după ea, dar simţea că rămăsese în aceeaşi poziţie, pe marginea piscinei.

Capitolul 10

încurajată de succesul recuperării micii casete cu intarsii, Grentha începuse să facă cercetări şi în legătură cu alte articole dispărute.

-îţi aminteşti de oglinda veneţiană? o întrebă ea pe Oriella într-o dimineaţă. A mai fost aici, în vilă, şi după moartea bunicului tău?

- Sunt aproape sigură că da. Ti-am spus că ţin minte că m-am uitat în ea.

- Atunci, dacă putem dovedi asta, înseamnă că oglinda n-a putut să-i fie dăruită lui Ronaldo, spuse Grentha.

- Craig a zis că, dacă aflăm unde şi-a depozitat Ronaldo valorile sau ce expert de artă a consultat, l-am putea obliga să dea înapoi toate lucrurile furate.

- Un expert de artă? repetă Grentha.

- Da, se încruntă puţin Oriella. Edmondo ar putea să-l cunoască...

Edmondo fu extrem de îndatoritor. îi spuse Grenthei că Ronaldo adusese adesea un expert de la Neapole, pentru a evalua unele dintre diversele colecţii care-i aparţineau lui Simon Hartford Stratton.

- Ştii şi cum îl cheamă? întrebă Oriella.

- Da, dar nu-i cunosc adresa.

- Bine, răspunse Grentha. Tot am mai făcut un pas. îţi mulţumesc, Edmondo. Ne-ai ajutat mult.

Adresa expertului nu fu greu de găsit, în cartea de telefon. Grentha propuse să-l sune ea, întrucât nu făcea parte din familia Stratton, şi să-i ceară părerea despre un tablou sau o piesă de porţelan.

- Dacă iei vreun obiect din vilă, l-ar putea recunoaşte, sublinie Oriella.

-Adevărat. Am să mă gândesc la altceva.

Până la urmă se hotărî să-i trimită o scrisoare, întrebând dacă ştia despre o anumită piesă de vânzare, folosind numele lui Joseph. Mervyn nu avu nici o obiecţie şi îi telefon' prietenului său, la Sorrento.

- Vă ajut bucuros, se învoi Joseph. Am auzit de la Craig că s-ar putea să fiţi pe urmele cuiva care a făcut o slăbăciune pentru diverse obiecte din vila Stratton.

- Nici o vorbă mai mult! îl întrerupse Grentha, râzând. Totul trebuie să rămână secret!

Peste vreo două zile, Anna vorbi surescitată despre festivalul care se apropia şi competiţia formaţiilor de mandoline ce urma să aibă loc la Montori.

- Participă şi Piero! anunţă ea, mândră.

- Cine e Piero? Prietenul tău?

- Da. E grădinar la vila din vecini. Uneori, repetă la mandolină când ar trebui să lucreze, adăugă ea chicotind.

- Şi cântă în formaţia din port?

-A, da. Dar n-a cântat multă vreme, aşa că se bucură foarte mult că l-au ales pentru concurs.

- Sper să câştige formaţia din Montori, spuse Grentha. Vom veni cu toţii la festival, în ziua concursului.

După ce fata trecu în altă cameră, Grentha râse răutăcios. Aşadar, bănuiala ei că un cântăreţ la mandolină îi transmitea mesaje lui Ronaldo, fusese doar un rod al imaginaţiei. Pesemne citise prea multe romane de spionaj.

Apoi, peste alte câteva zile, Anna îi aduse o mandolină.

- Piero are acum un instrument nou şi m-am gândit că pe asta i-o putem da lui Benno.

- Dar sunt sigură că e prea bună pentru ca Benno să înveţe cu ajutorul ei, protestă Grentha.

- Nu, Benno e un copil cuminte. N-o s-o strice.

- Bine. îţi mulţumesc foarte mult, Anna. Si urează-i succes prietenului tău.

Grentha se hotărî ca, la momentul potrivit, s-o întrebe pe Anna dacă Piero i-ar fi dat lui Benno lecţii de mandolină.

Un telefon de la Joseph îi aduse veşti despre o posibilă oglindă veneţiană. Expertul dăduse detalii, iar Craig şi André urmau să aducă scrisoarea în aceeaşi seară. Grentha îi mulţumi lui Joseph pentru ajutor, iar după ce încheie convorbirea izbucni în râs. Era nevoie să vină doi bărbaţi în putere, tocmai de la Sorrento, doar ca să aducă o scrisoare? Se

întrebă care era scopul lor adevărat.

Când cei doi sosiră, pe înserat, Grentha şi Oriella jucau tenis.

- Ni s-a spus că vă găsim aici, anunță Craig.

- Sper că ați reuşit să aduceți ditamai greutatea, unindu-vă forțele, îi ironiză Grentha.

Scrisoarea era în italiană, iar autorul spunea că avea o oglindă în stoc şi ştia de unde ar mai fi putut obține încă două. Propunea o vizită la galeria lui din Neapole, unde puteau fi văzute oglinzile.

Grentha era încântată.

- îți dai seama, spuse Craig, că s-ar putea ca nici una să nu fie cea pe care o cauți.

- Da, însă vizitarea acelei galerii ar putea fi pasul cel mai important. De unde ştim ce alte trofee se mai găsesc acolo, articole din inventar dispărute, despre care nu s-a dat nici o explicație satisfăcătoare?

- Si cine se va duce cu tine în cuibul ăsta de hoți? întrebă el. Mervyn?

- Da, şi Signor Rametta, avocatul, dacă putem stabili o întâlnire. Si tu, dacă vrei să vii, adăugă ea cu întârziere.

- îți mulțumesc că nu m-ai uitat.

- Benno a primit o mandolină, spuse în continuare Grentha. Crezi că André ar vrea să-i arunce o privire ca să vadă dacă nu e prea valoroasă pentru un copil?

- Deci crezi că eu nu mă pricep să judec?

- Te pricepi?

Craig râse.

- Nu. Mie mi-ar sta mai bine bătând toba. Nu asta e părerea ta?

Grentha preferă să nu răspundă la provocare.

- O aduc acum. Vezi dacă-l poți găsi pe André.

- Am s-o caut pe Oriella, răspunse cu subînțeles Craig.

Când Grentha reveni, cu mandolina în cutie, Craig dispăruse, dar după ce străbătu câteva cărări din grădină auzi vocea Oriellei.

André inspecta mandolina, învârtind-o în mâini şi ciupind uşor corzile.

- Nu e acordată, comentă el şi începu să strângă cele patru perechi de corzi.

- Acum trebuie să ne cânţi o serenadă! ceru Grentha după ce André termină de acordat mandolina. Cântă-ne „întoarce-te la Sorrento".

André tocmai ajunsese la a doua repetare a refrenului, când pe cărare se auziră paşi şi deodată apăru Rolando. Clipi din ochi nedumerit la vederea celor patru feţe întoarse spre el.

- Bună seara, Rolando, îl salută Craig. Nu ne aşteptam să te găsim...

- Pleacă imediat de-aici! exclamă Oriella. Nu-ţi permitem să mai vii în casa şi-n grădina asta!

- Ieraţi-mă, credeam că...

Rolando nu-şi duse explicaţia până la capăt, ci se întoarse şi plecă grăbit printre tufişuri, urmat de Craig.

- Ciudat, remarcă acesta peste câteva momente, când se întoarse. A sărit printr-o spărtură a zidului, în curtea vecină.

Grentha zâmbi, dar nu le dădu nici o explicaţie.

* * *

Oriella dorea foarte mult să-i însoţească pe Grentha şi Mervyn în vizita la comerciantul de artă din Neapole, dar fu refuzată.

- Faci parte din familia Stratton, îi aminti Grentha. Omul nu trebuie să bănuiască nimic.

Stabiliseră ca Grentha şi Mervyn să se prezinte ca potenţiali cumpărători. Signor Rametta urma să se plimbe prin galerie ca şi cum ar fi fost un alt client oarecare.

Prima oglindă care le fu arătată era prelungă, iar Grentha clătină din cap. A doua era într-o stare proastă, iar a treia, deşi octogonală, avea sticla tulbure şi ornamentele ciobite şi cârpite stângaci.

- Altele nu mai aveţi? întrebă Mervyn, care vorbea italiana mai bine decât Grentha.

Comerciantul îşi ţuguie buzele, dând din cap.

- Mai am una. Veniţi pe-aici.

îi conduse la etaj, într-o cameră plină cu mobilă, sculpturi, porţelanuri şi mii de alte mărunţişuri.

Grentha schimbă o privire cu Mervyn.

- Oglinda aceasta, începu comerciantul, păşind peste un taburet pentru tapiserie. Aceasta e superbă.

Era învelită într-o husă, iar Grentha abia îşi stăpâni o exclamaţie când văzu originalul piesei schiţate între Stratton şi vânzător.

- Cât face? întrebă ea.

- Şapte sute cincizeci de mii de lire, răspunse prompt omul.

Grentha înălţă sprâncenele. Stratton plătise numai două sute de lire sterline, iar această sumă era mai mult decât dublă. Era clar că Rolando obţinea preţuri bune.

- Ce părere ai? îl întrebă ea pe Mervyn.

- La preţul ăsta, trebuie să mă mai gândesc, răspunse el. E destul de scump.

- Dar, la un asemenea preţ...! E unică! exclamă comerciantul.

Grentha se bucură că avea această părere. Nu voia să se încurce cu duplicate.

- Aţi primi şase sute de mii de lire? oferi Mervyn, ca preambul al negocierilor.

Comerciantul clătină din cap.

- Prea puţin. Proprietarul nici n-ar sta la discuţii.

Deci, stabiliseră că nu comerciantul era proprietarul, ci doar un intermediar.

- Evident, trebuie să încercăm să-i obţinem cel mai bun preţ...

Mervyn scoase un sunet evaziv.

- M-hmmm... Să ne mai gândim. Şase cincizeci?

- Şapte sute! se răsti celălalt.

- Nici aşa, nici aşa. Şase sute şaptezeci şi cinci.

O lungă pauză. Apoi comerciantul dădu din cap.

Grentha oftă prelung.

- Mai aveți şi alte articole pe care ar dori să le vândă acelaşi proprietar?

- Desigur. Aproape tot conținutul acestei camere îi aparține lui Signor... dumnealui. S-ar bucura să scape de multe articole.

Regretând că eticheta profesională îl oprise la timp să dezvăluie numele lui Rolando, Grentha porni cu grijă printre mobilele înghesuite, uitându-se atentă după articole pe care putea să le identifice ca lipsind din inventar.

Câteva statui de bronz, inclusiv o copie a „Faunului care dansează" de la Pompei; un birou de scris, remarcabil de asemănător cu unul aflat încă în vilă; vaze de porțelan care puteau să facă parte sau nu din colecție.

- Da, sunt multe obiecte interesante, spuse ea apropiindu-se de uşă. Trebuie să venim altă dată ca să le inspectăm în amănunt.

Aruncă o privire spre Mervyn:

- Luăm oglinda?

- V-o pot trimite, se oferi comerciantul.

- Nu, e prea valoroasă. O luăm cu maşina mea, hotărî Mervyn.

La parter, comerciantul scrise chitanța, iar Mervyn îşi scoase carnetul de cecuri.

- Sase sute şaptezeci şi cinci de mii de lire, cred că am spus, murmură el.

- Corect.

- Păcat, signore, că avem de-a face cu un bun furat.

Comerciantul sări în picioare, alarmat.

- Furat?! Nu se poate! Oglinda... mi-a fost adusă de...

- Da? îl încurajă Mervyn. Continuați. De Signor Camerino?

- Dar cum... Nu înțeleg...

Omul se făcuse pământiu la față.

- Această oglindă, şi majoritatea lucrurilor pe care ni le-aţi arătat în camera de sus, au fost sustrase fără permisiune din vila Stratton de la Montori.

-Aveţi dovezi?

Comerciantul începuse să-şi revină din spaimă.

Grentha scoase copia notei de vânzare a oglinzii.

- Iată descrierea: heruvimii, arabescurile aurite, smalţul albastru. Vreţi să vedeţi şi schiţa?

-Dar e numai un articol, obiectă comerciantul.

- într-adevăr, însă noi avem detalii despre multe dintre obiectele dispărute, continuă Grentha, arătându-i un teanc de hârtii.

- îl puteţi întreba pe Signor Camerino cum a intrat în posesia acestor obiecte, îi sugeră Mervyn. Va avea răspunsul gata pregătit. I le-a dăruit unchiul lui, celebrul Simon Hartford Stratton. E remarcabil că atât de multe piese au dispărut după moartea bătrânului.

în acel moment li se alătură şi Signor Rametta care, prezentân- du-se ca avocat al contesei Stratton, îi aminti comerciantului ce prevedea legea pentru oferirea bunurilor furate la vânzare.

-Dar nu ştiam...

-Ştiţi acum! i-o reteză avocatul.

-Nu ştiu nimic! E vorba de cuvântul dumneavoastră, contra...

- Signore, începu cu blândeţe Signor Rametta, la vilă există inventarul detaliat al întregii colecţii Stratton.

-Şi ce trebuie să fac? întrebă omul.

-Am adus cu mine un document legal care vă împiedică să mai vindeţi orice obiect care aparţine, sau se presupune că ar aparţine, lui Signor Rolando Camerino, îi răspunse Signor Rametta. Bunurile nu trebuie să fie mutate în alt loc până nu vă dau eu permisiunea.

- Oglinda o luăm cu noi, hotărî Mervyn, şi iată aici chitanţa, semnată de mine şi de Signor Rametta.

în drum spre casă, Grentha se întrebă de ce nu venise şi Craig. îi

spusese data, ora şi locul, dar el nu-şi făcuse apariţia.

Stefano Rameta îi însoţi pe Mervyn şi Grentha până la Montori, iar când sosiră la vila Stratton, o găsiră pe Oriella aşteptându-i nerăbdătoare.

- Aţi reuşit? întrebă ea în şoaptă.

- Parţial, recunoscu Mervyn. Avem oglinda, dar s-ar putea să-l fi lăsat pe Rolando să ne scape printre degete. Cu siguranţă, comerciantul i-a dat telefon ca să-l avertizeze că se anunţă mari probleme.

- Nu, nu! Rolando e aici!

- Aici? întrebă Grentha. De cât timp?

- De câteva ore. Craig a convins-o pe mama să-i telefoneze lui Rolando şi să-l cheme aici pentru a discuta o încheiere amiabilă a procesului. La început, nici n-a vrut să audă...

Se întrerupse, chicotind.

- Sunt pe terasă! Dar apoi a acceptat şi i-a spus că vine şi avocatul ei, Stefano, şi vor ajunge la o înţelegere.

Grentha era uimită de această manevră abilă din partea lui Craig. Deci, de-asta nu se întâlnise cu ei la Neapole!

După ce Oriella o informă pe mama ei că venise Stefano, se adunară cu toţii în bibliotecă, unde lucrau de obicei Mervyn şi Grentha.

La început, Rolando obiectă faţă de prezenţa Grenthei, a lui Mervyn şi a lui Craig, susţinând că disputa era numai o problemă de familie.

Stefano zâmbi binevoitor.

- S-ar putea să aibă şi dumnealor ceva de adăugat. Mai întâi, trebuie să vă spunem că azi am recuperat o oglindă venețiană care a fost sustrasă din această vilă după moartea lui Signor Stratton. Oriella, arată-i te rog lui Rolando oglinda.

Oriella o despachetă.

- Asta e. Mi-o amintesc.

în ochii lui Rolando apăru o expresie de panică. Apoi spuse agitat:

- Sigur că asta e! Unchiul meu mi-a dat-o.

- Imposibil, îl contrazise Oriella. Am locuit aici după moartea bunicului, iar oglinda era încă pe coridor.

Rolando era pregătit să scape din strâmtoare printr-un bluff.

- Poate, dar tot aici mai erau şi multe alte articole pe care mi le promisese.

- Ți le promisese, repetă Stefano. Atunci, de ce aceste promisiuni nu apar în testamentul unchiului dumitale?

-Mi-a spus doar oral. Nu pot fi acuzat că am luat lucrurile care-mi erau destinate, numai fiindcă el murise între timp.

Grentha îi făcu semn lui Stefano că voia să vorbească.

- Unchiul tău ți-a promis câte o singură monedă din fiecare colecție a lui, întotdeauna piesa cea mai valoroasă, moneda specială care completa seria?

înainte ca Rolando să răspundă, Stefano sugeră:

- Poate intenționai să i le vinzi înapoi contesei, la un preț mai mare?

- Nu m-am atins niciodată de monede, mormăi el.

- Dar etichetele au fost modificate, iar monedele erau puse în alte locuri şi nu se mai potriveau, aminti Grentha.

Rolando o privi încruntat.

- Dacă unchiul tău ți-a dăruit sau ți-a promis atâtea obiecte de valoare, începu Mervyn, de ce nu sunt expuse în vila ta?

- Fiindcă... mă temeam să nu fie...

- Furate? Dar dacă-ți aparțineau de drept, le-ai fi asigurat, nu-i aşa?

încurcat, Rolando preferă să nu răspundă.

- Şi nu le-ai asigurat, afirmă Mervyn. Polițele de asigurare includeau multe obiecte dispărute din această vilă, iar acum depuse într-un magazin din Neapole care aparține prietenului tău, comerciantul de artă.

- Stiam eu că e o capcană!

Rolando se ridică grăbit, repezindu-se spre uşă.

-Stai jos, Rolando! îl opri cu severitate contesa. Vei asculta ceea ce-

ți propunem. Ai căzut în cursa pe care singur ai întins-o. Acum avem dovezile şi te-am putea trimite la închisoare, dar nu vom fi atât de nemiloşi cu tine. Stefano, spune care sunt termenii.

Avocatul dădu din cap.

- Toate obiectele depuse la Neapole îi vor fi restituite contesei. Poți locui în continuare în vila cea mică, deşi nu ai dreptul, pentru că titlurile de proprietate nu sunt pe numele tău, iar acea proprietate îi aparține în continuare contesei. Dacă, în viitor, doreşte să intre în posesia ei, îți vei găsi altă locuință.

Rolando se uită de la unul la altul.

- Totul e foarte clar, spuse el în cele din urmă, dar există multe lucruri pe care nu le veți primi niciodată înapoi, pentru că le-am vândut.

Stefano dădu din cap:

- Stim. Poți păstra banii pe care i-ai încasat pentru ele, dar alții nu vei mai primi.

- Nu e drept! strigă Rolando, bătând cu pumnul în masă. Si eu am dreptul la partea mea, la fel ca toți ceilalți! Sunt fiul surorii bătrânului!

- Desigur, răspunse contesa. Dar mama ta a primit jumătate din proprietatea tatălui ei. O parte din aceea ți-a revenit ție. Cei doi frați mai mari ai tăi şi-au făcut câte o carieră, pentru ei şi familiile lor. Trebuie să munceşti şi tu, nu să aştepți să-ți pice banii de la alții.

- Suntem foarte generoşi cu tine, interveni şi Oriella.

- Iar francezul va fi la fel de generos cu tine cum aş fi fost eu? replică Rolando.

Oriella se înroşi la față şi întoarse capul. Grentha risipi tăcerea care se lăsase.

- Vom avea nevoie de acele monede, indiferent dacă sunt în vila ta sau în altă parte.

Rolando o privi lung.

- Voi veți avea nevoie de ele? Atunci, găsiți-le, pe unde-or fi.

Ieşi din cameră, iar de astă dată nu-l mai opri nimeni.

- Stefano! exclamă contesa. L-ai lăsat să plece şi nici măcar n-a semnat hârtiile!

- Nu e nevoie. Trebuie să le semneze în faţa notarului, iar asta se va face mai târziu.

După cină, Grentha îi spuse lui Craig:

- Mă întrebasem de ce n-ai venit la Neapole. Ai fost foarte inspirat să-l atragi pe Rolando aici. Mă întrebam cum l-am fi putut contacta fără a-l face să-şi ia tălpăşiţa.

Craig o privi cu o lucire tăioasă ca oţelul în ochi.

- Ce plăcere, să mă aud lăudat pe un ton atât de binevoitor!

- Voi avea grijă să nu întrec niciodată măsura, ripostă ea.

- Vino cu mine în port.

Grentha ar fi vrut să refuze, dar acum îi era imposibil.

Craig îşi luă rămas bun de la contesă şi, după ce-i şopti câteva cuvinte Oriellei, Grentha îl însoţi cu maşina până în port. Cafeneaua lui Marco era luminată ca de obicei, iar mandolinele cântau.

- Uitasem că e miercuri seara, spuse ea.

- Nu e miercuri. E joi. Dar cântăreţii trebuie să repete în draci până la festivalul de săptămâna viitoare.

Craig tăcu un timp, apoi se ridică.

- Hai să facem o plimbare pe malul mării.

Trecură prin dreptul hotelurilor, prin faţa cafenelelor şi a magazinelor cu arcade, unde ultimele bărci ale pescarilor se întorceau din larg. în capăt, unde rămăşiţele unei vechi fortăreţe barau drumul, cu excepţia unei cărări înguste pe lângă mare. Craig o luă de mână, conducând-o pe la baza unui turn dărâmat.

într-o parte a turnului nu mai rămăsese decât o grămadă de bolovani, iar Craig se aşeză, trăgând-o şi pe Grentha lângă el.

în tăcerea lungă care se lăsă, Grentha auzi crâmpeie de muzică interpretată la mandolină, aduse de briză; în depărtare, luminiţele din Salerno mărgineau marea ca un şirag de stele, iar din grădinile de pe faleză plutea mireasma florilor.

- N-ar fi mai bine să începi, Craig? întrebă ea în cele din urmă. E clar că m-ai adus aici ca să-mi spui ceva.

Craig stătea aplecat, cu coatele pe genunchi şi mâinile încleştate.

- Nu ştiam că va fi atât de greu. Adevărul e că plec.

- Pleci? repetă ea, cu un efort de a-şi păstra calmul. Definitiv?

- Nu ştiu dacă va fi spre binele cuiva, al tău sau al meu. Simt că mi-am pierdut direcția în viață. Nu, mint, se corectă el grăbit. Direcția în care vreau să pornesc nu mi-este destinată.

- Unde te duci?

- în Creta, cu o echipă de excavații. După aceea, s-ar putea să plec în Persia.

Grentha avu senzația că o mână de gheață îi strângea inima.

- îți urez succes, spuse ea încet.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Deci, aşa ia sfârşit o frumoasă prietenie. Oriellei o să-i pară rău că pleci.

Craig râse încet.

- N-o să-mi simtă lipsa. Ea şi André sunt îndrăgostiți până peste cap. Am auzit că în curând o va duce în vizită la părinții lui, iar pe ei îi va chema s-o cunoască pe contesă.

Grentha primise răspunsul. Deci, o dată ce era clar că Oriella îl prefera pe André, Craig nu mai suporta să rămână. Se ridică în picioare.

- Vântul suflă rece şi mi-e frig.

- Iartă-mă. Mergem.

Urcară treptele de piatră ale fostei fortărețe până pe o străduță lăturalnică. La umbra unui zid, Craig o întoarse dintr-o dată cu fața spre el, strângând-o la piept, dar Grentha se feri, astfel încât sărutul îi ajunse pe obraz. Nu voia să fie o înlocuitoare pentru Oriella. Craig îi simți imediat reticența, iar brațele îi căzură pe lângă trup.

în apropiere se opri un taxi, iar pasagerii intrară într-un hotel.

- Am să mă întorc la vilă cu taxiul ăsta, spuse Grentha.

Craig îl chemă pe şofer şi-i dădu adresa.

-Noapte bună, Craig, îi mai ură ea - dar cuvintele i se pierdură, retezate de portiera trântită. îl mai văzu doar o clipă, stând în cercul de lumină din fața hotelului, pe când taxiul se îndepărta cu viteză.

* * *

Grentha era recunoscătoare că în următoarele câteva zile munca o absorbise mai mult decât de obicei. într-o după-amiază, pe când examina porțelanurile dintr-o vitrină, văzu pe un raft perechea de casete dintre care pe una o „furase“ din vila lui Ronaldo.

Mângâie intarsiile netede, în timp ce lua casetele ca să ajungă la o vază, şi deodată îşi dădu seama că una dintre ele era mult mai grea decât cealaltă. După ce căută câteva momente, găsi arcul ascuns care acționa capacul. Caseta conținea un pachețel. Grentha desfăcu cu grijă şervețelele şi simți un fior de emoție la vederea câtorva monede de aur.

- Uite, Mervyn! îi arătă ea, ducându-i caseta. în ziua aceea, am sustras din vila lui Ronaldo nu numai caseta, ci şi monedele!

- Le ascunsese bine, comentă Mervyn. îl vom lăsa să le caute până-l trec toate năduşelile, înainte de a-i spune că tu luaseşi caseta.

în ultimele câteva zile, Oriella îşi petrecuse aproape tot timpul cu André, care-şi luase două săptămâni de concediu.

- Mâine mergem la Paestum, o informă ea pe Grentha, în timp ce-şi făceau siesta pe marginea piscinei. André mi-a promis ca, la întoarcere, să mă ducă prin Vietri.

- A, da. E foarte frumos acolo, fu Grentha de acord.

Ochii negri ai Oriellei scânteiară.

- într-adevăr, dar el are un scop anume. Poate ai văzut că în Vietri se vând măgăruşi de porțelan?

- Am văzut.

- E un obicei de-ale noastre, de pe-aici, continuă încântată Oriella. Există multe suveniruri obişnuite, dar măgăruşul de porțelan e deosebit, aduce noroc. îl cumperi pentru câte un membru al familiei sau un prieten aparte, iar dacă un bărbat i-l oferă unei fete, înseamnă că-i dăruieşte şi inima lui.

Grentha fu cât pe ce să se înece, înăbuşindu-şi exclamația de

surprindere.

- Sper ca André să-mi cumpere şi mie unul, încheie Oriella cu semeţie.

De cum ajunse în camera ei, Grentha scoase dintr-un sertar măgăruşul de porţelan de la Craig. Of, de ce nu aflase mai din timp despre obiceiul acela? Acum degeaba îşi regreta nesăbuinţa. Privi poziţia înclinată a capului caraghios, privirea poznaşă din ochi şi gura rânjind ştrengăreşte. Aproape că-i amintea de Craig, când voia s-o tachineze.

Când Mervyn sugeră că o plimbare cu Falcone i-ar fi ajutat să se relaxeze după zilele lungi de muncă, Grentha acceptă cu plăcere. Benno nu se mai temea atâta de ambarcaţiuni şi de mare, dar totuşi încercă să se agaţe de Grentha în timp ce nava pornea.

- Să mergem la Capri, bine? propuse Mervyn.

- Perfect, acceptă Grentha.

Adusese de mâncare, ca să gătească o masă simplă, la bord.

- Grentha, vreau să-ţi spun ceva, începu Mervyn, când nava se îndepărtă de mal.

- Da...? întrebă ea prudentă.

- Acum, când se anunţă nouă nunţi în preajma noastră, vreau să ştii cât de mult m-ai ajutat de când am început să lucrăm împreună. Sper că şi ţie ţi-a plăcut.

- Sigur că mi-a plăcut!

Mervyn privea spre orizont.

- Mi-ai dat putere în cele mai negre momente de disperare, când îmi căutam... fiul şi trecutul.

Grentha se întrebă dacă nu cumva încerca să-i spună că munca se terminase şi nu mai avea nevoie de ajutorul ei.

- Recunosc, au existat momente când mi-am făcut anumite idei în legătură cu tine, întrebându-mă dacă nu ne-am putea asocia... pentru totdeauna... dar cred că tu nu gândeşti la fel şi, sincer îţi spun, Grentha, nu sunt pregătit pentru o nouă căsătorie. S-ar putea ca, la un moment dat, să găsesc o femeie pe care s-o pot face fericită

- dar până atunci, vreau să mă ocup numai de Benno.

Grentha îl privi cu recunoştinţă. Sinceritatea şi cinstea lui Mervyn făceau ca orice prietenie cu el să merite.

- Poate că şi tu m-ai ajutat, spuse ea. Lucrând cu tine, am reuşit să privesc lucrurile în perspectivă.

- Iar această perspectivă îl include acum şi pe Craig? întrebă el cu un zâmbet cald.

Grentha căzuse în propria-i capcană.

- Să zicem că, pe moment, viitorul e cam neclar, temporiză ea. Acum mă duc jos, ca să pregătesc masa.

Benno insistă să coboare cu ea în salon. Grentha aprinse cele două ochiuri ale maşinii de gătit cu parafină, punând o cratiţă cu supă pe unul şi o tigaie pe celălalt. în timp ce bătea omleta, conversă cu băiatul, mai mult în italiană, cu expresii englezeşti intercalate pe ici, pe colo.

Tocmai pusese în tigaie feliile de viţel cu ardei şi lua farfuriile de pe un raft când, fără veste, nava se smuci atât de tare încât Grentha fu aruncată prin salon, vasele se împrăştiară peste tot, iar Benno scoase un ţipăt.

Când se ridică, Grentha văzu o pălălaie de flăcări ridicându-se deasupra maşinii de gătit răsturnate. înainte de a se gândi cum s-o stingă, observă că Benno dispăruse.

Mervyn vârî capul pe uşă.

- O, Doamne! exclamă el.

- Unde-i Benno? strigă Grentha.

- A ieşit de-aici ca din puşcă...

Mervyn înghiţi în sec.

- ...Peste bord!

- Vezi ce faci cu aia! se răsti Grentha, arătând spre flacără. Arunc-o în apă!

Se repezi pe punte, uitându-se disperată după Benno. Apoi îi văzu capul brunet ieşind la suprafaţă. Aruncându-şi sandalele din picioare, sări peste parapet. Noroc că marea era calmă.

- Benno, vin acum! strigă ea.

Din câteva mişcări, ajunse la el şi reuşi să-l apuce de cămaşă. Porni înapoi, înotând mai greu, căci Benno se ținea strâns de gâtul ei.

Nava plutea în derivă, apropiindu-se periculos de mal.

- Mervyn! răcni Grentha

îi răspunse un glas în italiană:

- Eccoci! Eccoci! Aici suntem!

în apropiere se ivi o barcă având doi oameni la bord. Unul îl scoase pe Benno din apă, apoi o ajută şi pe Grentha. Aceasta îi îndrumă prin semne spre Falcone, fiind prea sufocată ca să vorbească. în acel moment, pe punte apăru Mervyn, care aruncă peste bord maşina de gătit înnegrită şi fumegând'.

- Fereşte malul! țipă Grentha la el.

Mervyn alergă la cârmă.

Barcagiii îl urmatră şi, peste câteva minute, Benno şi Grentha ajunseră cu bine la bord. Le mulțumiră celor doi pentru ajutor, iar Mervyn le oferi câteva mii de lire şi un pahar de coniac.

Fără să piardă vremea, Mervyn porni spre Positano şi, imediat ce acostă, luă un taxi, pornind în căutarea unui medic.

- Nimic grav, declară acesta, recomandând totuşi ca Benno şi Grentha să fie duşi acasă şi să stea douăzeci şi patru de ore la pat.

La vilă, contesa luă toate măsurile necesare, iar spre seară Grentha făcu un duş cald, se îmbrăcă şi coborî pe terasă, unde-l găsi pe Mervyn, cu o expresie gravă şi spăşită.

- Era să vă omor pe amândoi, spuse el.

- Un accident, atâta tot, îl linişti Grentha.

în clipa aceea, din vilă se auzi un glas furios şi imediat apăru Craig.

- Unde-i împotmolitul ăla?!

Apoi îl văzu pe Mervyn.

- N-a fost de-ajuns c-ai dat cu nava peste-o stâncă, a mai trebuit şi să-i dai foc şi să-ți pierzi pasagerii în mare! Mai bine ia-ți o bărcuță de plastic şi joacă-te cu ea în cada de la baie!

Mervyn ridică din umeri, neputincios.

- Am să-mi prezint scuzele mai târziu, Craig.

Si intră în casă.

Grentha îi zâmbi lui Craig, care o privea amenințător.

- N-am pățit nimic. Nici Benno, atâta doar că...

- N-ai pățit nimic! repetă indignat Craig. Era să fac zece infarcturi, pe drum pân-aici!

- Cum ai aflat de accident?

- Mi-a telefonat Oriella. Noroc că eram acasă, am venit imediat.

- îți mulțumesc, Craig. Foarte frumos din partea ta.

Craig o ridică din şezlong.

- Hai să mergem undeva şi să stăm de vorbă. Am impresia că Oriella şi mama ei ne pot asculta şi nu vreau să audă când recunosc ce prost sunt.

- Atunci, cine va auzi mărturisirea asta surprinzătoare?

Craig o conducea deja pe o cărare întortocheată, printre tufe de oleandru. Se opri, o apucă de umeri şi o întoarse cu fața spre el.

- Dacă nu ştii răspunsul, înseamnă că eşti o proastă şi mai mare decât mine!

Grentha ar fi trebuit să fie lezată, dar expresia din ochii lui o dezarmă complet.

- Mă întreb dacă nu cumva pot să-l ghicesc, replică ea.

O zgâlțâi de umeri.

- Ce să mă fac eu cu tine, Grentha? Niciodată nu-mi dai răspunsuri clare.

- Dacă niciodată nu-mi pui întrebări clare...

- Ai dreptate. Mult timp mi-am făcut iluzii că voi avea curajul să plec şi să te las în pace, dar acum ştiu că pierdusem încă de la început. M-ai lovit drept unde mă doare, Grentha.

- Eu? Erai blindat în armura ta şi toate înțepăturile mele nu aveau nici cel mai mic efect. Parc-ai fi fost un cuirasat!

- Lasă că mi-ai străpuns platoşele trecând ca prin brânză! Eram o cârpă în mâinile tale.

îşi reluară mersul, până ajunseră într-un golfuleț dominat de o statuie grațioasă a lui Apollo.

- M-ai ajutat să-mi găsesc direcția, dar am încercat să n-o iau într-acolo. Am o viață rătăcitoare, mergând încotro mă duce munca - până va sosi momentul să mă așez și eu la vreun birou, în cine știe ce muzeu.

Imaginea era ridicolă, dar Grentha nu-l întrerupse. Voia să audă tot ce avea de spus.

- Si ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă ea, văzând că nu mai continua.

- Tu, răspunse Craig. Crezi c-aș putea să plec, lăsându-te la discreția iresponsabilului ăluia? N-aș avea un moment de liniște!

- Mmm, murmură Grentha. Se pare că a trebuit să sar în mare ca să aud asta.

- A, nu. în ziua aceea când ne-am dus la Paestum, am știut că-mi dăduseși peste cap toate planurile. Fără tine, nu pot avea nici un viitor.

O cuprinse cu brațul, ridicându-i bărbia cu mâna cealaltă.

- Deci, acum vezi ce mi-ai făcut, șopti el. Dacă-mi ceri să plec, am să mă duc, dar te voi aștepta întotdeauna.

- încă mai crezi că vei avea de așteptat?

- Iubito!

Strânsă în brațele lui, sărutată de buzele lui, pe gură, pe obraji, pe pleoape, Grentha simți că pământul se înmuia sub picioarele ei.

- Mai ții minte că mi-ai cumpărat un măgăruș de porțelan? întrebă ea.

- Sigur că da. Nici o fată n-a mai primit așa ceva de la mine.

Grentha râse.

- N-am știut ce însemna, până recent, când mi-a spus Oriella. Pe-atunci, am fost atât de ofensată, crezând că asta era părerea ta depre mine...

- Si ce-ai făcut? L-ai spart?

Grentha chicoti.

-Am fost tentată, dar l-am ascuns într-un loc unde nimeni să nu vadă ce credea un anumit bărbat despre mine.

- Iar acum ştii că bărbatul acela te iubeşte?

Cu un oftat exagerat, Grentha întrebă:

- Ştii că acum aud prima oară asta de la tine?

- Da, dar nu şi ultima!

Craig îi desprindea deja părul strâns într-un coc, lăsându-i şuviţele lungi să cadă împrejurul umerilor. O întrebă, pe un ton aprig:

- Şi de ce n-am face schimb? Un mic „te iubesc, Craig", cred că ar fi de ajuns.

- Primesc cu plăcere provocarea! Te iubesc, Craig!

De undeva, de pe mal poate, sau dintr-o grădină învecinată, se auzi un sunet de mandolină. Dar acum nu mai avea nici un înţeles ascuns...

- Hai să ne întoarcem şi să bem pentru Montori şi mandolinele de-aici! propuse Grentha.

Craig zâmbi, dând din cap.

- Pentru Montori!

Dar cele care aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în memoria Grenthei erau mandolinele. Ori de câte ori auzea sunetul lor, urma să-şi aducă aminte de Montori, locul unde ea şi Craig fuseseră cât pe ce să se piardă, dar în cele din urmă descoperiseră că drumurile lor erau sortite să se unească pentru totdeauna.

Sfârşit

* * *

* * *

* * *